Autoare: JANE CORRIE

Titlu original: THE EMERALD EAGLE

Titlu românesc: VULTURUL DE SMARALD

Traducător: Mihnea Columbeanu

Sonia ţinea foarte mult la fratele ei vitreg, George, şi se bucura enorm că-l vizita pe insula lui din Caraibe. Dar nu-i permitea să se folosească de ea şi de spectaculoasa ei atracţie ca momeală în tranzacţiile lui de afaceri cu impresionantul senior local al insulelor, arogantul Rory Maragal. Omul pur şi simplu n-o interesa! Însă, indiferent dacă voia sau nu, era efectiv împinsă cu forţa în compania lui - şi, între timp, comportamentul lui George îl făcuse pe Rory să-şi formeze cea mai proastă părere despre ea posibil. Şi astfel, Sonia a ajuns chiar în mâinile lui Rory Maragal...

- Îmi vine cam greu să cred că acel logodnic nu te-ar însoţi în vacanţă.

O învârti rapid pe loc, în ritmul dansului, iar Sonia fu nevoită să aştepte până-i revenea respiraţia înainte de a-i răspunde.

- N-a putut să plece, spuse ea.

Ştia că era o scuză cusută cu aţă albă şi-şi dorea să nu fi început niciodată povestea aia nenorocită.

Privind-o îndeaproape, Rory spuse încet:

- Cred că, profesor fiind, e un om foarte ocupat. Ai o preferinţă pentru cărturari, nu?

După părerea Soniei, era timpul ca dansul să se sfârşească. Muzica părea să se audă mult mai încet, şi deodată îşi dădu seama că, pe nesimţite, Rory o condusese departe de restul invitaţilor. Oprirea ei neaşteptată coincise cu o mişcare a lui înainte, astfel încât se ciocni de el, nemaiputându-se opri. Braţele lui o cuprinseră strâns şi, în timp ce Sonia îl privea indignată, îi acoperi buzele cu ale lui.

Pe când gura lui Rory o strivea pe a ei, Sonia îşi spuse că a doua zi avea oricum să plece. Nu era decât un sărut, nimic nou - şi totuşi, âera nou într-un fel anume; toate celelalte sărutări din viaţa ei făcuseră parte din categoria grupei mari de la grădiniţă, cel mult.

Simţurile i se învolburau, iar inima ei trădătoare ţipa, impunându-i să reacţioneze aşa cum se cuvenea, să renunţe la orice prudenţă. Făcu un mare efort de voinţă, dar până la urmă buzele-i rămaseră reci sub ale lui, iar trupul, deşi vălguit, nu cedă, stând ţeapăn.

Când îi dădu drumul, Rory o privi cu o furie nemăsurată. Probabil că niciodată nu mai sărutase un zid de piatră.

- Am să-ţi schimb numele, spuse el încordat. Crăiasa Zăpezii ţi s-ar ptrivi mai bine, nu-i aşa? Dar voi topi sloiurile astea de gheaţă, Crăiasa mea. Te voi face să-l uiţi pe profesor.

- Eşti nesuferit! şuieră ea, cu bătăile inimii accelerându-i-se îngrijorător. Cum ţi-ar plăcea să se poarte cineva aşa cu logodnica ta?

- L-aş omorî, anunţă calm Rory.

Capitolul 1

Sonia ar fi trebuit să ştie că era un truc la mijloc. Şi ce mai truc, îşi spuse ea, privindu-l pe bărbatul înalt de un metru optzeci care o măsura cu ochii săi cenuşii îngustaţi - ochi cărora nu le scăpa nici un detaliu. Era brunet şi părea să aibă sânge hispanic în vene. Avea un aer arogant, iar Sonia îi observă sprâncenele negre şi arcuite înălţându-se, în timp ce o evalua în minte. Era conştientă în mod neplăcut că-i cunoştea cu precizie măsurile, după ce o învrednicise doar cu o privire scurtă. În timp ce mâna-i era cuprinsă într-a lui, simţi o undă de şoc străbătând-o, ca un curent electric, iar în creier îi începu să zbârnâie o sonerie de alarmă. Îi aruncă o privire, pe furiş, la adăpostul genelor ei aurii, întrebându-se cât era de conştient că o tulbura. Era aproape convinsă că ştia prea bine, după lucirea bruscă din ochii lui de şoim. Când o informă într-o doară că urma să vină s-o ia la opt, Sonia se simţi ca o vrabie pe care uliul tocmai a luat-o la ochi. Se cutremură, încercând să-şi vină în fire. Gândul de a petrece o seară singură în compania lui o îngrozea; mai în siguranţă s-ar fi simţit împreună cu două gorile. îşi auzi propria voce murmurând:

- Îmi pare rău, am alt program...

Ochii bărbatului se îngustară, iar buzele conturate senzual i se mişcară crispat când răspunse fără nici un echivoc:

- Contramandează-l.

Sonia se înroşi în obraji. O fi fost el stăpânul insulei, dar nu era stăpân şi pe viaţa ei.

- Altă dată, eventual? replică ea rece.

O privi ca şi cum ar fi comis un păcat de neiertat.

- Nu te-aş sfătui să continui în stilul ăsta, spuse el încet. E cam răsuflat şi mă plictiseşte. Fie ne întâlnim diseară, fie poţi s-o laşi baltă, scumpo.

Ochii lui o fulgerară scurt.

- Mă aşteptam ca, în situaţia existentă, să fii puţin mai maleabilă. Trebuie să recunosc că, prima oară când te-am văzut, mi-am spus că e o manevră foarte isteaţă din partea lui George. Nu neg gă mi-ai trezit interesul.

Îi măsură cu privirea făptura mignonă.

- Mi-ai trezit un mare interes... reluă el, tărăgănat.

Sonia se înroşi ca focul. Nu-i plăcea să fie numită "scumpo" pe tonul acela familia şi în nici un caz nu-i convenea să fie privită ca şi cum ar fi fost specialitatea casei. Stai numai să vezi când îl regăsea e George!

Va să zică, invitaţia lui de a-şi petrece vacanţa pe insulă, ţinându-i de urât lui Chloe, soţia lui, care în ultima vreme era cam indispusă, avusese un alt scop. La sosire, Sonia o găsise pe

Chloe sănătoasă tun, ghicind astfel că altul era motivul. Ţinea mult la fratele ei, dar era conştientă că niciodată nu făcea nimic fără un scop anume. Nici nu ajunsese bine pe mica insulă din Bermude, când George dăduse un prânz şi, cât ai zice peşte, i-l prezentase pe bărbatul care stătea acum lângă ea. Când făcuse cunoştinţă cu Rory Maragal, Sonia înţelesese de ce se arăta George atât de deferent cu el. Nu numai că era proprietarul insulei, dar George spera să-l convingă să-i acorde lui contractul de a construi un hotel de lux pe coasta sudică. Rory Maragal era în favoarea unei asemenea întreprinderi, dar din păcate George nu era singurul candidat. Mai existau încă doi, cel puţin, interesaţi de acelaşi proiect.

Amintindu-şi cât de prompt dispăruse George după ce făcuse prezentările, Sonia se lămuri pe deplin. Nu era pentru prima oară când George o folosea ca momeală. Arnold Cairn, de la organizaţia Tryfold, se prinsese zdravăn de tot în cârlig. Sonia avusese nevoie de câtva timp ca să înţeleagă ce urmărea George, iar între timp bietul Arnold se amorezase de ea.

Pe-atunci, era doar o fetişcană cam ameţită, de nouăsprezece ani, îndrăgostită de viaţă şi gata să se avânte în orice aventură. Arnold o invitase la restaurante, o dusese la cele mai bune spectacole din oraş, o potopise cu daruri. Desigur, o frumuseţe ca Sonia era obişnuită cu un asemenea tratament. Părul ei auriu-deschis, aproape albe, ochii verzi şi silueta ca a unei Venus de buzunar atrăgeau bărbaţii ca muştele. Se deprinsese cu acest stil de viaţă, fără a sta o clipă să se gândească la inimile frânte de indiferenţa ei. Niciodată nu-şi lua curtezanii în serios. Pentru ea, bărbaţii erau nişte slugarnici din naştere. La fiecare avans, zâmbea şi murmura că a doua zi dimineaţa respectivul avea să se simtă mult mai bine.

Arnold era acela care-i trezise conştiinţa. Totala lui disperare când Sonia îi refuzase cererea în căsătorie o nedumerise la început, după care o făcuse să chibzuiască adânc. Nu voise să-l rănească. Ţinea mult la el. Pe-atunci, nu se simţise chiar atât de prost şi fusese cât pe ce să se mărite cu el, numai ca să aibă conştiinţa împăcată. Chloe, însă, pusese piciorul în prag.

- Nu-l iubeşti, Sonia, şi până la urmă ar fi o cruzime, declarase ea.

Sonia ştia că avusese dreptate. După aceea, devenise mai selectivă şi prudentă în relaţiile ei cu bărbaţii. Întâlnirile romantice n-o mai amuzau. Cu alte cuvinte, Sonia se maturizase.

Oftă în sinea ei, ridicând privirea spre bărbatul care continua să-i aştepte răspunsul. De ce nu-şi putea relua vechile jocuri cu el? N-ar fi suferit. Era mult prea sigur de sine. Ceea ce Sonia nu putea să înţeleagă era motivul pentru care-i inspira o asemeena teamă. Oare pentru că era atât de deosebit de bărbaţii cărora învăţase să le facă faţă, chiar şi atunci când erau cinici

şi cu experienţă? Acest om aparţinea unei categorii aparte. Dacă urma să aibă cineva de suferit, numai ea putea fi aceea, şi nu ţinea deloc să-şi pună la încercare teoriile.

- Regret, murmură, reuşind să-i zâmbească - fals, dar amabil. Chiar sunt ocupată.

Rory Maragal trase aer în piept - scurt, imperceptiv, dar Soniei nu-i scăpă acest lucru. În minutele următoare, se adânci în conversaţie cu un alt invitat, fără s-o mai învrednicească nici cu-o privire.

Sonia răsuflă uşurată că reuşise să-l refuse şi porni în căutarea lui Chloe

Trecu printr-un moment penibil când, la masă, constată că i se repartizase locul de lângă Rory Maragal. Încercările ei de a face conversaţie se izbiră de o indiferenţă aproape ofensivă. Se simţea ca o musafiră nepoftită la o petrecere. După vreo două tentative, renunţă, îndreptându-şi atenţia spre un bărbat între două vârste aşezat vizavi, fără a-i scăpa expresia fudulă a fetei din faţa lui Rory Maragal, cu care acesta începuse să flirteze.

Bărbatul între două vârste, care se prezentase ca John Hanser, o întrebă pe Sonia dacă venise doar în vacanţă, sau se gândea cumva să se stabilbească acolo. Înainte de a apuca să-i răspundă, Rory Maragal răspunse tărăgănat că, după părerea lui, insula îşi acoperise până la refuz cota de rezidenţi. John Hanser clipi, privindu-l fix cu ochii lui ca de bufniţă.

- Înţelesesem că spera să mai vină câţiva permanenţi, Rory, murmură el, tuşind discret. Genurile potrivite, desigur.

Rory Maragal pufni.

- Bineînţeles că "genurile potrivite".

Sonia simţi că se înroşea în obraji. Nu ştia ce făcuse ca să merite un asemenea tratamnent, dar nici nu avea motive să-l mai tolereze. Se întrebă dacă să-i arunce paharul de vin în faţă, sau doar să se ridice de la masă şi să plece. Bunul simţ avu câştig de cauză. Era petrecerea lui George şi, chiar dacă Rory Maragal habar n-avea de bunele maniere, ei, uneia, nu-i lipseau. Strângând din dinţi, făcu un efort pentru a-i răspunde domnului Hanser, care stătea în faţa ei cu o mutră încurcată, vorbind ca şi cum Rory Maragal nici n-ar fi existat:

- Am venit în vacanţă. Insulele de Coral sunt minunate când îţi petreci aici câtea săptămâni, după care încep să pălească. Eu sunt foarte tradiţionalistă şi iubesc la nebunie buna şi bătrâna noastră Anglie, cu toate ploile şi ceţurile ei. Acolo poţi spune ce ai pe suflet fără a te teme că eşti pus în lanţuri sau ameninţat cu deportarea.

Îşi însoţi ultimele cuvinte cu un zâmbet dulce.

Se lăsă o tăcere şocată, iar Sonia îl văzu, nu fără amuzament, pe omul din faţa ei aruncându-i o privire scurtă şi surprinsă lui Rory Maragal. Fata de vizavi arăta şi ea extrem de

neliniştită. Calmă, Sonia îşi luă paharul de vin şi sorbi. Se simțea mult mai bine.

- Nu-i mai punem în lanțuri, domnişoară Wells, murmură Rory Maragal cu un glas ucigător de rece. Avem moduri mai sofisticate de a pedepsi necuviințele. Desigur, diferă în funcție de sex şi.. ăă... de calitățile atractive ale făptaşilor. Babele, de pildă, sunt aruncate de pe faleză, la Capul Spaniol. Bărbații apți de muncă se duc în minele de argint şi, continuă, ridicând către ea privirea dinspre piersica pe care tocmai o descojea, fecioarele pure şi neprihănite tind să dispară, pentru a fi închise, după câte se zvoneşte, într-un palat subteran, la dispoziția stăpânului.

Sonia rămase cu gura căscată. Nu-i plăcea deloc expresia cu care Rory Maragal rostise ultimele cuvinte. Desigur, nu făcea decât s-o sperie, şi totuşi simți un fior rece pe şira spinării. Cu un zâmbet suav, în răspunse:

- Mă sperii, domnule.

Fata din fața lor scoase un țipăt ascuțit.

- Rory! exclamă ea, apoi chicoti. Mă cam bate gândul să-mi încerc şansele. Ce pot face ca să-ți intru în... dizgrații?

Rory Maragal o privi scurt.

- Refuză-mi o invitație la cină, spuse el sec.

Sonia se grăbi să ia o piersică.

- N-aş îndrăzni, replică fata, râzând. O invitație de-a ta...? Dar aşa ceva ar fi o insultă, având în vedere cât de rar lansezi invitații.

Sonia îl simți pe Rory Maragal privind-o. Se întoarse repede spre domnul Hanser şi-l întrebă de cât timp locuia pe insulă. Fu enorm de uşurată când masa luă sfârşit, astfel încât se putu retrage discret de la dezbaterile despre programul pentru seara aceea. Auzi glasul profund al lui Rory Maragal propunând o baie la lumina lunii pe Soya Sands, unde-o mai fi fost şi aia; judecând după reacțiile celorlalți, îşi dădu seama că propunerea fusese unanim acceptată. Tocmai ajunsese la uşă, când Rory le ceru oamenilor să contribuie fiecare pentru a avea cât mai multă mâncare, şi se strecură repede afară.

Avea senzația că oamenii ar fi aceptat şi dacă Rory Maragal le propunea să traverseze Sahara desculți. Începea să înțeleagă de ce-l iritase atât de tare refuzul ei. Pur şi simplu nu era obişnuit cu asemenea atitudini.

Ajungând în camera ei, îşi aruncă pantofii din picioare şi se întinse pe pat. Era extenuată; încă nu se aclimatizase cu diferența de fis orar. Somnoroasă, privi lumina soarelui care intra printe jaluzele. Înainte de a adormi, se întrebă dacă George urma să fie trimis la minele de argint. Când o fură somnul, avea un zâmbet pe buze.

Chloe o trezi la ora patru, aducându-i o ceaşcă de ceai.

- George e nemulțumi de tine, o informă ea, în timp ce-i oferea ceaiul.

Sonia clipi din ochi, dezmeticindu-se treptat. Visase un pirat care o târa de păr spre bârlogul lui. Îşi pipăi cu grijă creştetul capului. Ciudat, în vis o duruse foarte rău. Ridică din umeri şi reveni cu atenția la Chloe.

- Te-ai trezit sau nu? întrebă aceasta.

Cam buimacă încă, Sonia dădu din cap.

- Iartă-mă, draga mea, fusul orar... ştii cum e... murmură ea. Aş putea dormi o săptămână!

- După cât de furios e George în momentul de față, nici n-ar fi o idee rea, răspunse Chloe. Oricum, ți s-a mai acordat o şansă ca să te reabilitezi.

Sonia sorbi din ceai.

- Ar fi trebuit să mă aştept, spuse ea plictisită. Nu renunță niciodată, aşa-i?

Chloe se aşeză pe marginea patului.

- Când e vorba de asemenea sume, într-adevăr, remarcă ea sec. Îl ştii pe George.

Sonia îi aruncă repede o privire.

- Sper că nu sunteți faliți, nu-i aşa?

- Ți-l poți închipui pe George rămânând falit? râse încântată Chloe.

Clătinând din cap, Sonia răspunse:

- Nu, e mult prea prudent. Atunci, de ce?

- Vrea să-şi justifice poziția în consiliul de administrație, îi răspunse cumnata ei. Dacă poate obține contractul, va candida pentru postul de preşedinte care se eliberează la sfârşitul anului. Apa, va fi în avantaj față de ceilalți.

Sonia îşi puse jos ceaşca şi farfurioara.

- Ei bine, cu mine pierde la sigur, spuse ea cu convingere. De ce n-a angajat vreo secretară apetisantă ca momeală?

Chloe oftă.

- S-a gândit şi la asta. Problema era că Rory a văzut o fotografie de-a ta şi şi-a exprimat dorința să te cunoască. Nu-l poți acuza pe George că a vrut să profite.

- Nu zău? mârâi Sonia. Şi, cum de s-a întâmplat aă-i arate fotografia? La asta să-mi răspunzi, dacă poți. Lasă, nu te deranja. Anume a făcut-o, şi ştiu şi ce fotografie era. Aia de pe Silver Sands, aşa-i? Într-un bikini pe care numai eu îndrăzneam să-l port. M-a fotografiat fără să ştiu. Eu bine, îmi pare rău, dar nu. Pe de o partem, nu-l pot suferi pe Maragal, iar pe de altă parte, mă sperie.

Chloe izbucni în râs.

- Nu-i amuzant deloc! pufni indignată Sonia. Ție cum ți-ar plăcea să fii servită ca specalitatea casei?

Făcând un efort de a-şi stăpâni ilaritatea, Chloe răspunse

răutăcioasă:

- Dac-ar fi vorba de Rory Maragal, mi-ar plăcea la nebunie. Nu ştiu, are el ceva anume, de toate cad pe coada fracului în faţa lui. Şi nu-s numai banii.

- Am să-ţi spun eu ce are, replică Sonia cu convingere. Un orgoliu cât toate zilele, asta are! E plină lumea de oameni bogaţi, dar ceilalţi nu fac paradă, nu-i aşa? Nici nu se poartă ca Stăpânul Insulelor.

Continuând să surâdă, Chloe clătină din cap.

- Unul e Rory Maragal, spuse ea.

- Slavă Domnului! Dacă erau mai mulţi, lumea asta n-ar mai fi fost deloic sigură, comentă Sonia culcându-se la loc, cu braţele sub cap. Cred c-am să mă duc în Bahamas, medită ea.

Chloe o privi alarmată.

- Sonia, nu se poate! protestă ea. Abia ai ajuns aici!

Ochii Soniei se îngustară.

- Rămân doar cu-o singură condiţie. Ca George să mă accepte strict ca soră şi musafiră a lui, fără a mă mai folosi ca momeală.

Lui Chloe îi căzu faţa.

- Te rog, Sonia, nu vorbi aşa. Abia am aşteptat să vii. Insularii sunt prietenoşi, dar nu se compară cu o familie.

Sonia studie trăsăturile plăcute ale lui Chloe. De multe ori se întrebase de ce-l luase pe George de bărbat; îl iubea, desigur, dar erau att de diferiţi. Chloe, cam ameţită, cu un simţ al umorului aproape obraznic, lua viaţa aşa cum era. George, însă, lua totul foarte în serios, fiind destul de încorsetat, după părerea Soniei. Mai mare decât ea cu cincisprezece ani, îşi asumase creşterea ei când singurul lor părinte rămas în viaţă murise, cu şapte ani înainte. În acest sens, Sonia nu avea de ce să se plângă. Primise cea mai bună educaţie posibil. George o ţinuse sub ochi cu stricteţe, pe ea şi toate cunoştinţele ei, şi cu toate că se făcuse vinovat de a încerca să influenţeze în favoarea lui câteva tranzacţii de afaceri importante prezentându-le-o unor clienţi bogaţi, toţi aceştia erau burlaci şi oameni de caracter. Sonia ştia că spera ca, în cele din urmă, ea să accepte cererea în căsătorie din partea nuui asemenea client, iar George fusese destul de dezamăgit când ea îl refuzase pe Arnold. Aruncă o privire spre ochii căprui mari ai lui Chloe, care o învăluiau în expresia lor duioasă, şi o bătu pe dosul mâinii.

- Nu te învinuiesc, Chloe, spuse ea. Sincer, mi-ar face mare plăcere să rămân, dar nu mă las aruncată la cheremul acelui om. Totul depinde numai de George.

Ochii ei verzi scânteiară.

- De fapt, adăugă, după după-amiaza asta am impresia că Rory Maragal a înţeles mesajul.

Se ridică în capul oaselor şi-şi coborî picioarele in pat, privind-o pe Chloe.

- Chloe, m-am logodit! anunță ea triumfătoare.
- Serios? murmură cealaltă, făcând ochii mari.
Sonia clătină din cap nervoasă.
- În nici un caz. Dar nu-ți dai seama ce scuză minunată va fi? George o să-l poată împăca pe Rory Maragal spunându-i că nu ştia, ceea ce e absolut adevărat, dacă înțelegi ce vreau să spun.
Chloe îi aruncă o privire piezişă, apoi zâmbi.
- Ştii, Sonia, s-ar putea să meargă! Cine-i norocosul?
Neştiind ce să-i răspundă, Sonia se mulțumi să se uite lung la ea.
- Pentru numele lui Dumnezeu, oftă Chloe, George va dori să-i afle numele, nu?
Fruntea Soniei se încreți, îngândurată. După câteva secunde, se însenină.
- Henry Inskip, spuse ea.
- Cine-i Henry Inskip?
- Profesorul meu de la Cambridge, răspunse Sonia cu o lucire în ochi. E un dulce şi-s nebnă după el. Are un păr alb şi pufos ca vata, zburlit în toate direcțiile.
Chloe chicoti, apoi redeveni serioasă.
- Sonia... şi dacă George se interesează? Când va auzi că-i vorba de-un profesor, o să-ți ghicească destul de curând jocul. Toți ăştia sunt bătrâni, nu?
- În zilele noastre, nu. Ne-a venit din State unul, în schimb de experiență, şi era un tip trăsnet. În plus, George a studiat la Oxford, aşa că nu prea are cum să-mi cunoască profesorii.
- Şi inelul? continuă Chloe. Sau încă n-a avut timp să-ți ofere unul?
Părea deprimată.
- Degeaba, Sonia. Azi după-amiază nu purtai nici un inel şi nu poți apărea dintr-o dată cu unul pe deget. Te-ai da de gol.
Sonia, însă, nu se lăsa păgubaşă atât de uşor.
- Nimeni n-a avut ocazia să-l observe! insistă ea. Am dat mâna cu dreapta. La masă, Rory Maragal stătea în stânga mea, iar pentru alții nu contează, nu?
Se ridică şi începu să caute în mica ei casetă cu bijuterii.
- A, ăsta e! Diamantul solitar al mătuşii Jean. Perfect!
Şi-l puse pe degetul inelar, privindu-l cu ochi mijiți.
- Impresionat, nu-i aşa? întrebă ea.
Chloe privi atentă inelul.
- George n-o să-l recunoască?
Cu o expresie mândră, Sonia răspunse:
- Nu l-a văzut niciodată. Mătuşa Jean a murit după plecarea voastră - n-ai apucat s-o cunoşti, nu-i aşa? Ea şi George nu puteau să se sufere, obişnuia să-l înfurie amestecându-se în mersul meu pe calea cea dreaptă spre viitor, cum spunea el.
Chloe oftă, capitulând.

- Cu tine, George şi-a găsit naşul... murmură ea.

Sonia o cuprinse cu un braț pe după umeri.

- Nu-ți face griji, draga mea. Tot ce-am învățat despre jumătățile de adevăruri, de la George ştiu. Se pricepe de minute la aşa ceva, cum nu mă îndoiesc că ştii. S-ar putea să nu mă creadă, dar n-are încotro şi cred că se va bucura să-i poată prezenta lui Rory Maragal o scuză plauzibilă pentru că nu sunt mai cooperantă, cum s-ar spune.

* * *

Sonia avusese dreptate în legătură cu reacția fratelui ei. Acesta o privi cu ochii lui albaştri dilatați neîncrezător.

- De ce nu mi-ai spus până acum? întrebă el.

Avea răspunsul pregătit. Îşi privi mâinile.

- Păi, nu intenționam s-o fac, dar era cam prea vizibil că încercai să mă împingi cu forța în compania unui anumit bărbat, spuse ea, ridicând apoi capul, cu o licărire în ochii ei verzi, din propriile tale motive parşive, aşa că a trebuit să-ți spun.

- Şi-atunci, care-i problema cu logodnicul ăsta al tău? Doar n-o fi un proscris, nu-i aşa?

Sonia aproape chicoti. George avea oroare de ratați. Fu ispitită să răspundă afirmativ, dar abandonă, cu regret, ideea.

- În nici un caz! declară ea, sperând că părea potrivit de indignată. E profesor.

- Profesor?! strigă George. Pentru numele lui Dumnezeu, câți ani are?

Sonia făcu o mutră sfioasă. Nu îndrăzni să se uite la Chloe.

- Nu-i prea bătrân, murmură ea. Patruzeci şi...

- Pat...

Câteva secunde, George nu-şi mai găsi cuvintele.

- Nici nu mă mir că ai uitat să menționezi. E ridicol... Asta-i pedofilie! strigă el.

- Întrucât am douăzeci şi doi de ani, răspunse Sonia cu demnitate, cred că exagerezi.

Fratele ei o privi lung; se vedea clar că-i uitase vârsta.

- Chiar şi aşa, bombăni el, are de două ori vârsta ta... Nu, fir-ar să fie! Nici nu vreau s-aud!

Sonia bănuia că refuzul vehement al lui George mai avea şi un alt motiv. Îl privi încruntată.

- Nu renunț la el, George. Prefer bărbații mai vârstnici şi am trecut de vârsta când puteai pune piciorul în prag. Henry e omul meu.

George încercă s-o intimideze cu privirea, dar nu reuşi. Imediat, însă, oftă, cedând surprinzător de uşor, ceea ce o puse pe Sonia în alertă.

- Bine, atunci s-auzi... numele, unde şi când l-ai cunoscut.

Totuşi, nu-s pe deplin convins că ştii ce faci.

Sonia se lansă într-o relatare despre logodnicul ei fictiv. În sfârşit, părând convins, George vru să ştie pentru când era programată "ziua cea mare".

Sonia, nefiind sigură dacă era sarcastic sau nu, răspunse că încă nu stabiliseră nici o dată. Îi fu foarte recunoscătoare lui Danny, valetul, care intră chiar atunci ca să întrebe dacă era nevoie de maşina doamnei Turley ca să meargă în seara aceea la Şefu' Maragal.

- Nu, Danny, mulţumeşte-i şi spune-i că vom fi numai trei, aşa că mergem cu maşina mea.

Amintindu-şi despre baia nocturnă planificată, Sonia se grăbi să întrebe:

- Sper că nu m-ai inclus şi pe mine, George, nu-i aşa? Sunt frântă. Voi avea nevoie de cel puţin două zile ca să mă aclimatizez. Astă seară mă culc devreme.

George făcu o mutră lezată.

- Ascultă, Sonia, încercă el s-o înduplece, te-am iertat pentru situaţia penibilă pe care ai creat-o la masă, când ai fost cât pe ce să te iei de păr cu proprietarul insulei - incidental, un om pe care nu-mi pot permite să-l nemulţumesc. Am considerat că, în situaţia existentă, a fost extrem de amabil să organizeze o distracţie pentru a-ţi ura bun-venit pe insulă.

Apoi oftă.

- Nici nu-mi vine să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă nu vii, continuă el, aruncând o privire tristă spre Chloe. Am putea începe să ne facem bagajele, draga mea, e aproape sigur că mi se va ordona să părăsesc insula până mâine la amiază.

Buzele Soniei se crispară strâns.

- Nu cred! declară ea. Rory Maragal n-ar organiza o petrecere pentru mine, la fel cum nu şi-ar prezenta nici scuzele pentru comportamentul lui mitocănesc de la masă. Nu-i aşa? o întrebă ea pe Chloe.

Cumnata ei o privi înţelegătoare, dar fu nevoită s-o dezamăgească:

- Regret, iubito, însă e adevărat. Chiar aşa a spus, de faţă cu toţi oaspeţii.

Sonia începea să aibă senzaţia unei conspiraţii.

- Bine, acceptă ea rece, dar numai de data asta.

* * *

Nu porniră decât la ora unsprezece şi jumătate, iar Sonia spera să găsească un loc ferit, unde să doarmă până sosea timpul să plece. Îşi luase pe ea un costum de baie, numai fiindcă aflase de la Chloe că toţi veneau echipaţi pentru înot. Oricum, nu intenţiona să intre în apă. Toată ideea i se părea cam smintită,

dar putea înțelege că nopțile ca acelea erau foarte plăcute. Luna plină scălda totul într-o lumină argintie, aproape ca a soarelui, dar mult mai blândă. În împrejurări diferite s-ar fi simțit minunat, îşi spuse ea amărâtă, în timp ce se urca în maşină.

Drumul nu dură mult. Curând, intrară pe o alee largă, mărginită cu arbuşti înfloriți, pentru a opri în fața unei case mari, scăldată în lumionă. În grădinile din jur străluceau lampioane în culori discrete, albastre, verzi şi mov, creând un efect de basm. Din alte maşini coborau diverşi invitați, salutându-se veseli. Toți erau îmbrăcați de plajă, iar femeile mai tinere purtau bikini, făcând-o pe Sonia să se simtă ca o puritană, în costumul ei întreg. Bărbații aveau slipuri şi prosoape aruncate pe umeri, toți fiind extrem de bine bronzați, la fel ca Rory Maragal. Sonia, cu pielea ei albă, îşi spuse tristă că dacă nu găsea un loc cât mai întunecos, avea să iasă în evidență ca un far.

Toți se îndreptau spre spatele casei. Chloe şi George o luară pe Sonia de brațe; îi trecu prin minte că se temeau să nu dispară.

Ajunseră la o lagună naturală superbă. Nisipul argintiu sugera o oază, iar efectul era accentuat de palmierii de-alături. Primii invitați intraseră deja în apă, unde se bălăceau şi-i strigau pe ceilalți să vină şi ei. Palmierii răspândeau destul de multă umbră, iar Sonia îşi spuse că, de la distanță, ar fi fost mai greu de recunoscut.

George găsi un loc aflat destul de departe de piscină, şi se instalară; era rezonabil de întuneos, pe placul Soniei. Nisipul era încă destul de cald, făcând-o curând să se relaxeze. Mâncă un porumb fiert delicios şi cartofi dulci, cărora li se adăugau smochine, piersici, prune şi alte fructe dintre care pe unele nu le mai văzuse în viața ei. După ce George şi Chloe intrară în apă, Sonia rămase cu privirea spre enorma lună care licărea printre frunzele țepoase ale palmierilor.

Ar fi trebuit să ştie că se simțea prea bine ca s-o țină multă vreme şi se întrebă de cât timp stătea Rory Maragal acolo, privind-o, înainte de a se hotărî să vorbească; simțea că nu venise tocmai atunci.

- Nu înoți, domnişoară Wells?

Sonia clipi din ochi spre silueta neagră care o domina.

- Nu mă prea pricep, răspunse ea şi simți un junghi de teamă când Rory se aşeză alături. Purta doar un slip, iar pe piept îl luceau stropi de apă prinşi între firele de păr. Sonia îi simți privirea şi se repezi să-şi ia halatul. Rory îi opri mâna - cea cu inelul.

- Sperasem să-ți aduci bikini-ul, spuse el încet. Îmi place să admir o siluetă frumoasă.

Sonia îşi mişcă mâna, astfel încât inelul să-l zgârie în palmă. Strânsoarea lui deveni mai puternică. Întorcându-i mâna

spre el, văzu scânteierea inelului.

- În lagună sunt multe femei fără obligaţii, cu siluete mai fermecătoare decât a mea, spuse Sonia.

Rory îi privea lung inelul.

- De ce nu-l aveai la prânz? întrebă el pe un ton de conversaţie. Presupun că e un inel de logodnă. Nu contează, să ştii. N-are nici o importanţă.

Soniei i se tăie respiraţie.

- Pentru dumneata, poate că nu are, replică ea, dar pentru mine înseamnă foarte mult.

Încercă să-şi desprindă mâna, însă Rory nu-i dădu drumul.

- Spune-mi, Sonia, ai impresia că sunt genul de om căruia-i pasă de convenţii?

Bătăile inimii ei se accelerară şi simţi că începea să tremure când Rory Maragal se apropie şi mai mult, până când braţul lui gol îl atinse pe al ei. Sonia se retrase, evitând contactul.

Văzând că nu răspundea, Rory continuă:

- De ce ţi-e frică de mine?

Strânse din dinţi.

- Nu mi-e frică de dumneata. Numai că am o mentalitate cam de modă veche.

Ridică în faţa lui, tremurător, mâna cu inelul.

- Sunt logodită.

Rory râse şi-i scoase inelul din deget.

- Acum eşti liberă, spuse el.

Eforturile Soniei de a-şi lua inelul înapoi îl făcură să chicotească. În sfârşit, probabil plictisindu-se, o cuprinse cu braţele. Sonia îi simţi pe piele muşchii tari. Când o strânse la piept, începu să se zbat, îngrozită, dar cu cât se agita mai tre, cu atât Rory o ţinea mai neînduplecat. Îi zări dinţii albi lucind şi ştiu că râdea de eforturile ei zadarnice.

- Ai de gând să-mi dai drumul...? gâfâi Sonia, cu sufletul la gură.

- A, nu, râse el. Tu eşti cea care a vrut să încrucişeze spada cu mine, acum trebuie să suporţi consecinţele. George te-a adus aici ca să-mi câştige bunăvoinţa, nu-i aşa? De ce-ai bătut în retragere? Sunt mai mult decât dispus să mă distrez, aşa că hai să-i dăm drumul. Nu mă îndoiesc că George ţi-a mai folosit serviciile şi înainte. Ceilalţi cum erau, cedau uşor? Ei, iubito, acum ai ajuns la nivel înalt. Ca să câştigi, trebuie să munceşti.

O îndepărtă de el, privind-o lung.

- Şi, de fapt, cine eşti? O actriţă, sau doar una dintre secretarele lui? Deşi, în fond, puţin îmi pasă. Îmi place ceea ce văd, aşa că, ce mama dracu'...!

Sonia se cutremură, făcându-l să râdă din nou.

- Asta ce-ar vrea să sugereze, anticipare plină de plăcere, sau dezgust? Hai să vedem, bine?

Şi, cu mişcări calculate, o ţintui la pământ ca pe un fluture în insectar. Sonia deschise gura să ţipe, dar vocea îi pieri când buzele lui o amuţiră, la început cu blândeţe, dar devenind imediat poruncitoare şi sălbatice. Mai fusese sărutată de multe ori, dar niciodată în felul acela. Şi recunoştea în sărut intenţia unei insulte. Era silită să se simtă ca o femeie uşoară. I se făcea rău. Când Rory Maragal înălţă capul, îi văzu dinţii lucind şi ştiu că-i făcuse plăcere s-o maltrateze.

Maragal se ridică, privind-o.

- Poţi să-i spui lui George că nu cred că va primi contractul ăla, spuse el tărăgănat şi se îndepărtă.

Tremurând, Sonia se săltă în capul oaselor. Îşi şterse gura cu silă, iar în clipa următoare văzu că Rory revenise. Gestul ei nu putea să-i fi scăat, lucru pentru care se bucura.

- Inelul, scumpo, spuse el rece, aruncându-i-l, şi plecă din nou.

George şi Chloe se întoarseră nu peste mult. De-acum, Sonia era convinsă că George manipulase toată întâlnirea. Printre dinţi, îi transmise mesajul lui Rory Maragal şi-l văzu tresărind.

- N-am putea pleca acasă acum? întrebă ea cu o voce de gheaţă. N-a mers, George. Mâine plec.

Şi, cu degete tremurătoare, începu să-şi strângă lucrurile.

George încercă să braveze, dar nici chiar Chloe nu mai vorbea cu el. În timp ce treceau printre oaspeţi, spre ieşire, se auzi vocea unei fete:

- Eşti bună de plată, Moira, am câştigat pariul. L-am văzut cum a sărutat-o, sub palmierul de-acolo.

Sonia simţi că i se întorcea stomacul pe dos şi o luă la fugă înaintea lui George şi a lui Chloe. Când ajunseră la maşină, o găsiră albă la faţă, dar altminteri stăpânită.

- Te simţi bine, Sonia? întrebă Chloe, aruncând o privire furioasă spre George.

Sonia dădu din cap. Voia să plece de-acolo şi să facă o baie lungă, cu apă rece şi curată. Numai de-ar fi putut şterge amintirea acelui sărut!

Capitolul 2

După ce făcu un duş, Sonia o găsi pe Chloe aşteptând-o în dormitor şi genu în sinea ei. Ținea foarte mult la Chloe, dar în acel momnt ar fi preferat să rămână singură. Chloe voia să ştie ce e întâmplase, dar Sonia ar fi preferat să uite acest lucru.

- A fost chiar atât de îngrozitor, draga mea? se inteersă cumnata ei cu blândețe. Lăsând la o parte faptul că nu vorbesc cu George, n-am vrut să te întreb de față cu el. Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

Sonia îi privi expresia neliniştită şi zâmbi trist.

- Mândria mea a primit o lovitură, recunoscu ea. Nu sunt obişnuită să fiu acuzată de complicitate, precum şi de neonorarea obligațiilor. Când am refuzat să-i fac jocul, s-a înfuriat foarte tare.

Se cutremură.

- Nu prea aveam cum să mă apăr, aşa-i? În legătură cu motivele lui George de a mă aduce aici, a avut dreptate.

Chloe oftă.

- Am bănuit eu că asta s-a întâmplat, spuse ea. Parțial, e şi vina mea.

Ezită.

- Acum să nu te înfurii, da' mă cam fac vinovată. Am crezut că, o dată ce Rory Maragal te văzuse, totul s-a rezolvat. Dacă-l putea cuceri cineva, tu erai aceea.

Pe fața Soniei se aşternu uimirea.

- Ai crezut...

Nu-şi mai găsea cuvintele. Înghiți în sec.

- Chiar m-ai crezut în stare să-i cedez unui asemenea om? exclamă ea cu voce subțire. Dar nici măcar nu crede în convențiile obişnuite ale vieții. Mi-a scos inelul din deget, închipue-ți, iar apoi mi l-a aruncat în față!

Trase adânc aer în piept.

- În viața mea nu m-am simțit mai umilită! declară ea, privind-o indignată pe Chloe. Dacă-ți închipui că-mi doresc un soț care se crede o mană cerească pentru femei, te înşeli amarnic, draga mea Chloe.

Cumnata ei zâmbi cu amărăciune.

- Te-a supărat rău, nu-i aşa?

Apoi se încruntă.

- Nu înțeleg. De fapt, nu e deloc astfel. A, este răsfățat de toată atenția pe care i-o acordă femeile, şi destul de cinic, cred, din cauza manevrelor lor vizibile de a-l înhăța, dar nu i s-a urcat la cap, e absolut conştient că poziția lui financiară îl face să fie principala țintă la bursa matrimonială.

Apoi oftă.

- Ar fi trebuit să m-aştept din partea lui George să distrugă totul!

* * *

A doua zi dimineaţa, la micul dejun fu prezentă numai Chloe. Sonia bănui că George plecase cu noaptea-n cap la birou. Chloe îi smulsee promisiunea de a mai rămâne până la sfârşitul săptămânii, şi regreta deja. Însă acum ea prea târziu. Aflase de la Chloe că feribotul circula numai de două ori pe săptămâna, lunea şi sâmbăta. Nu-i mai rămânea decât să-l aştepte pe cel de sâmbătă. De un lucru era sigură, nici cu câini poliţişti n-ar mai fi fost adusă la o altă întrunire socială unde participa şi Rory Maragal. Într-un fel, se simţea uşurată că totul se terminase. Acum ştia cum stătea şi, incidental, George ştia şi el. Nu-i inspira milă deloc. Ar fi trebuit să ştie că un om de calibrul lui Rory Maragal nu accepta nici un joc decât dacă putea stabili el însuşi regulile. Chiar dacă încerca să fie amabilă şi "cooperantă", cum spusese Rory, îşi aminti ea cu o strâmbătură de dezgust, nu şi-ar fi pierdut numai mândria.

În dimineaţa aceea, Chloe o luă într-un scurt tur al insulei. Se înţeleseră tacit să nu se îndepărteze prea mult, pentru a nu a peste un anumit individ. Chloe îi arătă Soniei câmpiile cu crini. Era sfârşitul lunii iulie, iar bogăţia de culori se întindeau cât vedeai cu ochii. Tufele de oleandru purtau florii roşii, roz şi albe, iar Sonia fu fascinată să vadă lămâi pe crengile copacilor. Spre plăcerea ei, recunoscu flori care creşteau şi acasă, ca violetele şi narcisele.

- Parcă am fi acasă, într-o zi de vară, comentă ea, numai că florile sunt oarecum mai mari şi mai viu colorate decât ale noastre, nu-i aşa?

Chloe dădu din cap.

- Din pricina climei, desigur, oftă ea. Le voi simţi lipsa, să ştii. Nu trece un sezon fără să apară un aranjament ornamental, undeva în grădină. În decembrie, de pildă, mi-e greu să-mi amintesc că în ţară poate fi zăpadă şi gheaţă, când mă uit pe fereastră şi văd boboci peste tot.

Sonia nu răspunse. Era întristată şi ar fi dorit să nu vadă niciodată insula. Dacă nu încurca ea lucrurile, George ar fi putut obţine contractul. Apoi îşi aminti cuvintele lui Chloe despre opoziţie şi se mai consolă. Oricât de tare îl antipatiza pe Rory Maragal, ştia că nu era omul care să se lase influenţat de înfăţişarea fizică. Contractul urma să-i revină firmei cu cel mai adecvat proiect pentru necesităţile insulei, cu sau fără "atenţii" strecurate în pachet.

Chloe porni din nou maşina şi, în timp ce o luau din loc, Sonia întrebă:

- Ce-ai să faci, Chloe, când vei ajunge înapoi acasă.

Concentrându-se asupra drumului, Chloe răspunse:

- Am să mă aşez. Sunt sătulă şi plictisită de toată goana asta a lui George din loc în loc. Are şi el o vârstă... Se găsesc destui oameni tineri şi energici care să preia însărcinările astea. Nu-l obligă nimeni să le facă. Dacă nu se elibera locul acela din consiliul de administrație, l-aş fi convins să se liniştească în sfârşit.

O privi scurt pe Sonia, zâmbind.

- Poate că acum o s-o facă. Sosirea ta aici ar fi trebuit să pecetluiască tranzacția.

Apoi, cu o privire piezişă:

- Ia spune-mi, despre ce-ați vorbit ieri, la masă? George mi-a spus că ai avut un uel verbal cu Rory.

- N-a fost nici un duel verbal! replică Sonia indignată. Ce-a căutat, aia a primit. Nu sunt obişnuită, continuă ea cu demnitate, să fiu catalogată ca indezirabilă, în fața câtorva spectatori curioşi.

Chloe încetini maşina, pentru o opri într-un crâng de cedri, după care o privi cu gura căscată.

- Sonia! Doar n-a spus una ca asta!

Sonia îi susținu cu fermitate privirea.

- Altfel, nu ştiu cum aş putea s-o interpretez.

Cumnata ei amuțise. Luându-şi mâinile de pe volan, se întoarse spre Sonia şi în sfârşit o întrebă:

- Dar de ce? Trebuie să existe o explicație. Vreau să aud tot ce s-a întâmplat, din momentul când l-ai cunoscut, şi tot ce v-ați zis unul altuia. Să nu omiți nimic, auzi ce-ți spun?

Sonia oftă, netezindu-şi pe genunchie rochia bleu de in. Fruntea i se încreți, îngândurată, în timp ce-şi reamintea întâlnirea.

- Mare păcat că George nu m-a pus în temă, spuse ea pe un ton de reproş. Aş fi putut cel puțin să fiu pregătită pentru avansurile lui. Nici măcar nu m-a întrebat dacă voiam să iau cina cu el, pur şi simplu a presupus să urma să vin, declarând cu un aer măreț că avea să mă ia la urma opt. Pe lângă faptul că mă cam speria, îmi aleg singură partenerii, din principiu, aşa că i-am spus că eram ocupată.

Chloe trase adânc aer în piept.

- âFaux pas numărul unu, oftă ea.

Buzele Soniei se strânseră, în timp ce-i arunca o privire indignată.

- Bine, şi tu ce-ai fi făcut dacă un om complet necunoscut ți-ar fi ordonat să iei cina cu el?

- Îți înțeleg punctul de vedere, draga mea, răspunse Chloe. George ar fi trebuit să te prevină.

Apoi oftă.

- Ținea atât de mult să vă facă cunoştință, încât nici nu ți-a lăsat timp să-ți despachetezi bagajele înainte de a te arunca în brațele lui Rory.

- În gura lupului, vrei să spui, preciză Sonia pe un ton sumbru.

Cumnata ei zâmbi.

- Acum e cam târziu, dar Rory nu are obiceiul să invite pe nimeni la cină. Aşa ceva se întâmplă doarte rar şi e considerată a fi o mare cinste.

Sonia părea mulțumită de sine.

- Aşa am dedus şi eu la masă, murmură ea. Şi când mă gândeşti că i-an aplicat un âcoup de grâce fără să ştiu, măcar!

O privi apoi cu speranță:

- Deci, într-un fel, l-am insultat, aşa e?

Chloe dădu din cap cu gravitate.

- Ei bine, se îmbățoşă Sonia, măcar suntem chit. Nu mă mai simt chiar atât de prost.

- Continuă, murmură Sonia. Presimt să a urmat ceva şi mai rău.

Sonia zâmbi, în timp ce relata incidentul de la masă.

- Genul potrivit, aşa a zis! se răsti ea, indignată. A dat foarte clar de înțeles că nu mă consideră ca atare.

Chloe se încruntă.

- Nu are asemenea obiceiuri, Sonia. Cred că mândria lui a suferit o lovitură dureroasă. E un om mândru. Înțelegi, ți-a acordat o onoare de care foarte puțini beneficiază, iar tu, mai mult sau mai puțin, i-ai aruncat-o în față.

Sonia nu regreta deloc.

- Şi de unde era să ştiu eu? Pentru mine, nu era decât un tip care-mi făcea avansuri.

- Continuă, oftă Chloe. Cred că mai sunt şi altele de spus.

- Nu mare lucru. Între timp, mă înfuriasem foc. Am spus că nu vreau să-mi trăiesc viața într-un loc unde cei care fac un pas pe-alături sunt pedepsiți cu deportarea. A, şi am mai spus ceva şi despre ocna insulei.

Lui Chloe îi scăpă un geamăt.

- Nici nu puteai găsi un subiect mai potrivit ca să-l înfurii, se tângui ea. Se mândreşte cu îngăduința lui față de răufăcători. Aproape îmi pare rău că nu te-am lăsat să pleci în dimineața asta, mare minune că nu te-a strâns de gât! Îi vom face o favoare lui George şi n-o să-i spunem, ar face o criză dacă ar auzi ce-ați discutat.

Răsuci cheia de contact.

- Nici nu mă mir că n-a mai primit contractul, oftă ea.

Sonia rămase cu gura căscată.

- Dar el e de vină...! murmură ea. Chiar dacă ştiam ce-i place şi ce nu-i place individului, tot nu m-aş fi slugărit în

fața lui. Nu pot să-l sufăr. E prea plin de sine.

Fruntea lui Chloe se încreți.

- Cred că e o trăsătură de familie. Şi tatăl lui era la fel, din câte-anm auzit. Rory a trebuit să ia hățurile-n mână când avea optsprezece ani şi-i stă în fire să dea ordine. Totuşi, o bătu ea pe Sonia pe umăr înainte de a ambreia maşina, acum s-a terminat. Ne putem gândi la plecarea acasă. Oricum, sinceră să fiu, nu cred că George ar fi primit contractul. Există o firmă americană de mare putere care-l va obține aproape cu siguranță, dar nu l-am putut convinge.

- Aşa e şi normal, mormăi Sonia. Firmele trebuie să obțină contractele pe merit, nu prin pile. Desigur, continuă ea caustic, dacă stăm să ne gândim că avea de-a face cu un Casanova, probabil şi-a închipuit că era o idee nemaipomenită, să mă scoată pe interval.

Chloe scoase maşina pe drum.

- Nu poți să-l condamni că a încercat, când are o soră care arată ca tine - şi-n plus, şi firma americană a folosit aceeaşi tactică. Fiia antreprenorului e o roşcată fermecătoare. N-a fost necesară nici o muncă de lămurire pentru a înclina balanța în favoarea lor.

- Bravo lui, replică Sonia. Un scalp în plus la colecție.

Aruncându-i o privire piezişă, Chloe murmură:

- N-a invitat-o la cină.

Sonia înălță din sprâncene.

- Să nu-mi spui că nu i-a dat nici o atenție, fiindcă pur şi simplu nu cred!

- Nu tocmai, răspunse Chloe zâmbind. Cred că a fost puțin cam prea ostentativă. A însoțit-o la câteva petreceri, dar nu s-au întâlnit niciodată în doi.

- Acum au timp destul, replică Sonia cu însuflețire. Probabil aştepta să vadă dacă avea mai mult succes cu mine. E inutil să precizăm că a fost dezamăgit, adăugă ea mândră.

* * *

Înseara aeea, Chloe propuse să se ducă la "Sea King", unul dintre localurile de noapte ale insulei, dar nici George şi nici Sonia nu erau prea încântați de idee. Până la urmă, Chloe îi convinse.

- O să-ți placă, Sonia. Au o muzică superbă, latino-americană.

Îşi privi soțul.

- Şi ție o să-ți facă bine. E timpul să te relaxezi, altfel n-ai face decât să se gândeşti toată seara la nenorocitul ăla de contract. Aşa că insist!

Oftând greu, George se dădu bătut.

- Cum spui tu, draga mea...

Când coborî din maşină, în parcarea localului, Sonia auzi sunetul valurilor şi porni într-acolo. Chloe şi George o urmară, şi toţi trei se opriră privind golful de dedesubt. Sonia nu-şi dăduse seama că se aflau la o asemenea înălţime. Un zid scund delimita parcarea, iar dincolo de el licăreau lumini, ca şi cum stelele de pe cer s-ar fi reflectat în mare. Sonia oftă. Era o frumuseţe. Ar fi fost în stare să stea toată seara în acel loc şi să admire priveliştea.

Chloe o luă de braţ.

- E foarte frumos, ştiu, draga mea, dar în curând ai să îngheţi. Vino.

Clubul nu era prea mare, însă era foarte select. Sonia privi în jud, pe când picioarele i se afundau în mocheta moale din hol. Parcă s-ar fi aflat într-un mic acvariu. În loc de pereţi, îi înconjura o panoramă de peşti tropicali de toate culorile, mărimile şi formele, lunecând atât de aproape încât părea că puteau fi atinşi cu mâna.

Salonul era tot un acvariu, de proporţii mult mai mari. Mesele stăteau adunate în pâlcuri de floră tropicală. Chloe porni în frunte, pe urmele chelnerului care-i conducea la masa lor. Sonia, mergând după ea împeună cu George, auzi pe cineva salutându-l, iar George se opri să schimbe câteva vorbe.

Puţin mai în faţă, Chloe exclamă încet:

- O, nu!

Sonia, care era ocupată să admire plutirea regală a unui peşte-înger, o auzi murmurând:

- E şi el aici, cu opoziţia. Ce-o să se mai bucure George!

Privind pe lângă Chloe, Sonia întâlni ochii cenuşii şi cinici ai lui Rory Maragal. La dreapta lui stătea o roşcovană fermecătoare, într-o rochie de catifea albastră cu decolteu en-coeur şi mâneci căzute de pe umeri. Sonia îi aruncă o singură privire şi-şi spuse uşurată că în seara aceea Rory Maragal urma s-o lase în pace. Roşcata era mult mai pe gustul lui. Ochii i se îndreptară spre tânărul aşezat în faţa ei, care avea părul de aceeaşi culoare cu al fetei; fără îndoială, erau fraţi. Cvartetul era completat de un bărbat vârstnic, cărunt.

În timp ce se aşezau la masă George veni şi el, cu o expresie din care se ghicea că-i văzuse pe cei patru. Masa lor se afla la o distanţă rezonabilă, iar Sonia, stând cu spatele într-acolo, era parţial camuflată după un grup de plante tropicală.

Melodii latino-americane fermecătoare înveseleau atmosfera. Mâncarea, când sosi, era delicioasă. Salata de scoici aleasă de Sonia reprezenta aproape o masă completă în sine; fu urmată de pui creol, într-un sos divin. Tocmai ajunseseră la desert, o Pavlova cu fragi, când Sonia îi văzu pe Rory Maragal şi fata cea roşcată trecând pe ringul de dans. Începu să-i urmărească discret. Rory

Maragal era un dansator bun. Avea mişcări line şi perfect coordonate. Puta un tuxedo imacular, iar pieptarul cu volane al cămăşii lila l-ar fi făcut pe oricare alt bărbat să pară efeminat, numai pe el nu.

Sonia observă cum i se făcea loc pe ring, din deferenţă faţă de statutul lui social. Emana autocraţie din toată fiinţa. Urmări în speial felul cum îşi ţinea partenera şi avu surpriza să vadă că n-o cuprindea strâns, ci doar ca între prieteni. Se întrebă dacă ar fi îndrăznit s-o invite şi pe ea la dans. Ochii îi scăpărară. Numai să îndrăznească! Strânse mai tare între degete paharul de vin.

Un glas îl salută pe George, iar Sonia, ridicând privirea, întâlni ochii albaştri ai tânărului de la masa lui Rory Maragal. Acesta o privi întrebător, iar George făcu prezentările:

- Sonia, el e Kirk Dilson. Ăă... tatăl lui lucrează în acelaşi domeniu. Kirk, ea e Sonia, sora mea, a venit în vizită la noi pentru o perioadă...

Lipsa de entuziasm din glasul lui dădea clar de înţeles că nu voia să încurajeze o prietenie între Sonia şi Kirk.

În timp ce-i strângea mâna lui Kirk Dilson, Sonia îl studie atentă, plăcându-i ceea ce vedea. Nu era nemaipomenit de chipeş, ceea ce pentru Sonia era un punct în favoarea lui, mai ales dacă-l compara cu Rory Maragal. Avea trăsături armonioase şi un zâmbet agreabil, băieţesc. Sonia se simţea mult mai la largul ei cu asemenea oameni. În ochii lui se citea o admiraţie sinceră, iar când îi ceru lui George permisiunea s-o invite la dans, Sonia consimţi fără ezitare.

- Stai mult aici? o întrebă el, vorbind cu accent sudist tărăgănat, în timp ce mergeau spre ringul de dans.

- Nu prea mult, răspunse Sonia. Sâmbătă plec în Bahamas.

Lui Kirk îi căzut faţa.

- Ghinionul meu...! Oricum, mă gândeam să fac şi eu o vizită în Bahamas, adăugă, în timp ce începeau să danseze. Am mai fost acolo, în călătorie de afaceri, cum s-ar spune. Ştii, aş fi un ghid foarte bun, se lăudă el, cu speranţă.

Sonia nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Era clar că nu-şi pierdea timpul, dar şi ea era obişnuită cu aşa ceva.

Începu o rumbă, iar Sonia îşi potrivi paşii după noua melodie. Avea multă experienţă pe ringul de dans şi dansa excepţional de bine.

Kirk zâmbi.

- Eşti o adevărată expertă! o felicită el.

- Ei, chicoti Sonia, îmi plac foarte mult rumbele, atâta tot.

Nici Kirk nu era un începător şi, curând, celelalte cupluri din jur le făcură loc, preferând să-i privească. Sonia, care se simţea extrem de bine, auzi deodată un glas de gheaţă lângă urechea ei, întrebând tărăgănat:

- S-o lăsăm în seama specialiştilor?
Sonia deveni rigidă; nu era nevoie să se întoarcă pentru a şti cine vorbise. Preferă să se avânte şi mai energic la dans. Simplul fapt că-l iritase pe Rory Maragal o stimula.
Între timp, rămăseseră numai ei pe ring. Când dansul luă sfârşit, izbucniră aplauze şi cereri de bis. Sonia, trăgându-şi respirația, zâmbi, iar Kirk înălță o sprânceană spre ea.
- Dacă vrei, eu sunt dispus, o înştiință el. Ce zici?
Râzând, Sonia clătină din cap.
- Mai târziu, gâfâi ea. Acum vreau să beau ceva rece!
Când ajunseră înapoi la masă, Chloe o privi lung.
- Nu ştiam că eşti o dansatoare atât de bună, spuse ea cu uimire.
George era mândru.
- Întotdeauna a dansat bine, spuse el. La şaisprezece ani mi-a tras o spaimă de moarte, voia să se înscrie într-o trupă.
Sonia îi zâmbi lui Kirk.
- Aşa că, fratele mai mare a pus piciorul în prag, râse ea.
Răspunzânu-i la zâmbet, Kirk arătă spre cel de-al patrulea scaun.
- Se poate? întrebă el.
George dădu din cap, cam acru. Se vedea clar că nu-i convenea prezența lui Kirk la masă; în fond, Kirk reprezenta opoziția.
Băutura Soniei sosi. Arăta delicioasă, cu felii de fructe plutind deasupra şi decorând marginile paharului. Când auzi glasul lui Rory Maragal, Sonia se bucură că avea paharul în mâini, astfel încât şi le putea ține nemişcate.
- Barbara ar vrea să danseze, Kirk, dacă ți-a mai rămas energie după demonstrația de adineaori.
Chemarea lui autocratică îl făcu pe Kirk să ridice din sprâncene, în timp ce întorcea capul spre el. Câteva secunde, nu păru dispus să respecte ordinul - căci âera un ordin, îşi spuse Sonia furioasă. Regreta enorm situația lui Kirk. Probabil că tatăl lui urma să primească acel contract, după cum reieşea din faptul că Rory Maragal lua cina cu ei. Dintr-o dată, se simți uşurată. Nu mai avea motive să-şi facă griji că-i crea încurcături lui George. Totul se terminase. Nimeni n-o oprea să arunce drept spre Rory Maragal paharul pe care-l ținea în mână, dacă acesta mai lansa vreo insultă.
Kirk se ridică docil, întorcându-se spre Sonia.
- Mă scuzi? Când mă cheamă datoria, ştii cum e...
Cu un zâmbet cald şi ochii plini de înțelegere vizibilă, Sonia răspunse:
- Desigur.
Tânărul se lumină la față.
- Am să mă-ntorc.
Apoi, cu o privire sfidătoare spre Rory Maragal, adăugă:

- Deci să nu pleci, da?
- Mă găseşti aici, zâmbi Sonia.
Simţea cât îl înfuria pe Rory Maragal acel schimb plăcut de replici. Refuză cu încăpăţânare să se uite la el, concentrându-se asupra câtorva cai de mare care înotau prin acvariul din faţa ei. Îi simţea privirea.
- Cred că eşti frântă de oboseală, după demonstraţie, nu? întrebă el scurt, adresându-i-se ca şi cum numai ea ar fi fost prezentă.
George prinse aluzia şi o invită pe Chloe la dans. Sonia aruncă o privire rugătoare spre cumnata ei, care rămase în dilemă - dar nu pentru mult timp, căci George o luă de mână, trăgând-o spre ringul de dans.
Buzele Soniei se comprimară strâns, când Rory Maragal se aşeză lângă ea.
- Nu cred că George e foarte mulţumit de tine, spuse el onctuos. Ştii că te-ai distrat cu opoziţia, nu?
Sonia se întrebă dacă să-i arunce băutura în faţă atunci, sau mai târziu. Refuză în continuare să-l privească, ştiind că acest lucru îl irita. Îl auzi inspirând scurt, adânc.
- Ţi-ai pierdut limba? insistă el. Chiar eşti epuizată, nu? E ceva în neregulă cu băutura asta?
Sonia oftă. N-avea nici un rost să-l ignore. Era hotărât să obţină un răspuns, într-un fel sau altul.
- Nu tocmai, răspunse ea cu nepăsare. Mă întrebam numai dacă să-i scot decoraţiunile înainte de a ţi-o arunca în faţă.
Remarca ei fu urmată de încă o inspiraţie scurtă şi tăioasă. Mâna lui Rory i-o cuprinse pe a sa, în jurul paharului.
- Eu în locul tău n-aş face-o, spuse el încet. Aş putea riposta într-un mod foarte necunovenţional. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să-ncerci.
Sonia privi mâna care o acoperea pe a ei. Avea degete lungi, iar forţa strânsorii spunea multe despre caracterul lui Maragal - un om puternic, care nu îngăduia nici o adversitate. Firele de păr negru de pe încheietura mâinii contrastau cu mâneca albă a sacoului.
- Ei? murmură el.
Mâna nu i se clintea din loc. Sonia ridică din umeri.
- Dansăm? o întrebă Rory în continuare, pe ton de conversaţie.
În sfârşit îl privi, cu gândurile citindu-i-se clar în ochi.
- Nu, mulţumesc, răspunseea.
Degetele lui se strânseră mai tare.
- Auzi la ea...!
Şi, în sfârşit, îşi retrase mâna.
Sonia spera să plece mai repede. Nu se cuvenea să-şi lase atâta timp invitaţii singuri.

- N-ar trebui să te întorci la pietenii tăi? îl întrebă ea suav. O găsesc absolut fermecătoare pe roşcată.

Ochii lui o măsurară, cu o licărire pătrunzătoare.

- Geloasă? o întrebă, zâmbind.

Din nou, degetele Soniei strânseră paharul. Rory privi într-acolo, apoi spre ea.

- Când eşti gata, sunt şi eu, spuse el nepăsător.

Încet, mâna Soniei se desprinse de pahar.

Rory chicoti adânc, gutural.

- Cred că începi să mă cunoşti, spuse. Încă puțin timp, şi s-ar putea să ajungem la un acord.

Studiindu-şi cu atenție inelul, Sonia murmură:

- Atunci, e aşa de păcat că plec, nu?

O privi tăios.

- George te expediază înapoi?

Sonia îl privi cu inocență.

- A, nu, nu încă. Fac o vizită în Bahamas. Cred că şi acolo are câțiva parteneri de afaceri.

Ochii lui Rory se îngustară. Arătă spre inel.

- Iar respectivul nu are nici o obiecție? mârâi el.

Ochii ei se dilatară iar, cu aceeaşi expresie nevinovată.

- A, i-am promis că după ce ne căsătorim am să mă las, spuse ea pe un ton confidențial.

Judecând după expresia din ochii lui Rory, Sonia avu mare noroc că în acelaşi moment Chloe se întoarse la masă. Rory se ridică în picioare, cu fălcile strânse.

- Acum vă rog să mă scuzați, spuse el rece şi porni înapoi spre masa lui, întâlnindu-se pe drum cu George şi Kirk.

Tânărul se aşeză.

- Phii! Arăta de parcă-i venea să-şi roadă unghiile! comentă el, zâmbind. L-a supărat cineva? se interesă în continuare, făcând pe neştiutorul.

Sonia îi zâmbi ironic. Începea să se distreze.

Nici lui George şi nici lui Chloe nu le plăcea cum evoluau lucrurile. George îşi privi semnificativ soția.

- E timpul să facem paşi, draga mea, murmură el, adăugând apoi către Kirk: Sonia încă nu s-a obişnuit cu decalajul de fus orar.

Privindu-l indignată, Sonia îşi aminti că înainte nici nu se gândise la asta. Iar acum, când în sfârşit începea să se amuze, lui George îi venise să-şi joace rolul de frate mai mare.

- Trebuie neapărat? protestă ea. E abia unsprezece, George.

Chloe clătină uşor din cap, semn că şi după părerea ei trebuia să plece.

- Altă dată, poate, răspunse hotărât George, chemând ospătarul.

Kirk se grăbi să intervină:

- Aş putea face o propunere? Mi-o lăsaţi mie pe Sonia în grijă, până mai târziu? Promit s-o aduc nevătămată la orele două punct.

George începea să se înfurie. Sonia cunoştea semnele şi-şi dădu seamacă nu exista nici o speranţă. Tocmai se pregătea să refuze oferta lui Kirk, când glasul lui Rory Maragal risipi tăcerea încordată care se lăsase.

- Pleci, George? Tocmai voiam să propun să ne unim forţele.

Privind direct spre Kirk, adăugă:

- E mult mai simplu aşa, decât să tot sărim de la o masă la alta.

George ezită. Pe de o parte, nu voia să-l contrazică pe Rory, dar după atitudinea sa atât de hotărâtă din urmă cu câteva momente nu se putea răzgândi prea uşor. Kirk, profitând de ocazie, spuse repede:

- Sonia vrea să mai rămână. M-am oferit să stau eu cu ea.

- Serios? replică rece Rory, privindu-l apoi pe George. Voi avea eu grijă ca totul să fie bine, George. Am s-o aduc cu maşina, în drum spre casă.

Noul aranjament părea să-l mulţumească pe George. Chloe era neliniştită, iar Soniei îi venea să facă moarte de om.

- Nu e nevoie să te deranjezi, domnule Maragal, spuse ea, privindu-l de sus. Kirk s-a oferit deja să mă conducă acasă.

Apoi adăugă, ca şi cum abia atunci i-ar fi venit ideea:

- Totuşi, îţi mulţumesc.

Rory nici măcar nu se osteni să răspundă.

- Cum spuneam, repetă el calm, am s-o aduc acasă cu bine, George.

George dădu din cap, în timp ce o ajuta pe Chloe să-şi ia etola. Învinsă, Sonia regreta că nu acceptase hotărârea iniţială a lui George. Chloe o privi în ochi, sugerând fără cuvinte că aşa-i trebuia, dar îi veni totuşi în ajutor.

- Sigur vrei să mai rămâi, draga mea? o întrebă. Aseară ai fost frântă, nu?

Simţind că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, Sonia fu cât pe ce să se răzgânească, dar expresia lui Rory era atât de provocatoare încât simţi că, oricât de mult ar fi vrut, nu mai putea bate în retragere.

- Rămân, spuse ea ferm.

Kirk zâmbi.

- Bravo, fetiţo, murmură el. Mai facem o demonstraţie?

- N-aş crede, replică îngheţat Rory. Mai vor şi alţii să danseze. Eu în locul tău, m-aş culca pe lauri.

George o luă pe Chloe de braţ.

- Ei, atunci, distracţie plăcută, le ură el.

Privindu-i cum plecau, Sonia avu senzaţia că înota singură în mijlocul oceanului, fără vestă de salvare.

Rory o luă de braţ.

- Vino la masa mea, îi ordonă el.

Kirk o apucă de celălalt braţ.

- Putem sta aici, dacă preferi, spuse, privindu-l încruntat pe Rory.

Sonia se simţea ca un os pentru care se băteau doi câini. Ştia ce voia, dar mai ştia şi că n-avea nici o şansă de reuşită.

- Poate-ţi scapă, îi spuse rece Rory lui Kirk, dar întâmplător eşti invitatul meu.

Sub privirea lui pătrunzătoare, Kirk plecă ochii.

- În regulă, murmură el. Mă gândeam numai la Sonia...

Sonia se pomeni condusă ferm spre masa lui Rory. În timp ce se apropiau, văzu că roşcata îi aştepta cu o expresie deloc primitoare. Bărbatul cel vârstnic se ridică. Se făcură prezentările, iar Sonia fu invitată să se aşeze între Rory şi Jim Dilson. Ochi albaştri ai Barbarei Dilson îi măsurară scurt rochia, iar Sonia ghici că-i estima preţul în minte. Nu avea nimic cu ea, ba chiar se bucura de prezenţa ei. Dacă Rory credea că era geloasă, avea să mizeze pe acest lucru, acordându-i atenţie în speranţa de a o irita pe Sonia. Aceasta spera din toată inima să adopte o asemenea tactică, lăsând-o liberă să savureze restul serii împreună cu Kirk.

Jim Dilson îi zâmbi.

- Mi-a plăcut numărul de dans, spuse el, dar mi-a amintit cât sunt de bătrân.

- Asupra mea a avut tocmai efectul contrar! replică vesel Kirk.

Tatăl lui îşi goli paharul şi privi spre Rory.

- Te superi dacă eu acum o-ntind, Rory? Am trecut de vârsta nopţilor albe.

Rory dădu din cap.

- Ne vedem mâine, Jim.

Aceste cuvinte confirmară presupunerea Soniei că cei doi Dilson primiseră contractul. Se simţea ca o trădătoare, stând la aceeaşi masă cu ei.

- Ai dansat aproape ca o profesionistă, remarcă Barbara, în timp ce tatăl ei pleca. Eşti de meserie?

S-ar fi putut exprima mai elegant, îşi spuse Sonia. Înainte de a găsi o replică potrivită, Rory spuse tărăgănat:

- A, Sonia are o meserie mult mai interesantă, nu-i aşa?

Sprâncenele dermatografiate fin ale Barbarei se înălţară.

- Da...? întrebă ea, când după comentariul lui provocator nu mai urmă nimic. Şi nu ne spui şi nouă care este, sau e secret?

Din ochii Soniei ţâşniră scântei vrezi. Într-adevăr, nimerise în tabăra inamică. Ei bine, dacă era bâlci, bâlci să fie!

- Sunt ceea ce se numeşte animatoare profesionistă, răspunse ea calmă, observând că sprâncenele Barbarei se ridicau şi mai sus;

apoi îi zâmbi dulce lui Rory. Dar mă tem că nu e o profesiune chiar atât de interesantă pe cât pare să creadă domnul Maragal. Există momente când munca mea nu-mi place deloc. Necesitatea de a distra mereu oamenii poate fi epuizantă.

Oftă ostentativ.

- Şi, desigur, din când în când avem şi ghinionul de a da peste câte cineva care are interpretări proprii despre genul de divertisment pe care-l oferim.

Ar fi dezvoltat subiectul, dacă braţul nu i-ar fi fost prins chiar atunci ca într-o cătuşă de fier, în timp ce la ureche îi răsuna glasul tăios al lui Rory:

- Vrei să dansăm?

Şi o târî aproape cu forţa de pe scaun. Nu slăbi strânsoarea decât când ajunseră pe ring, iar atunci numai în scurtul interval până se alăturară celorlalţi dansatori.

Dansul era rapid, iar Sonia nu considera că era cazul ca Rory s-o ţină atât de strâns. Când se plânse că ar mai fi vrut şi ea să respire din când în când, o strânse şi mai tare, trântindu-i capul peste reverul sacoului. Ochii lui o fulgerară cu o privire pătrunzătoare.

- Dacă ajungi în Bahamas întreagă, scrâşni el printre dinţi, poţi să zici că ai mare noroc, fata mea.

- Nu sunt fata ta! protestă indignată Sonia.

- Vorba bine, aruncă Rory. Nu e nici o invitaţie, nici o dorinţă, aşa că să nu-ţi faci iluzii. Ca animatoare, continuă el rece, ar fi trebuit să înveţi să nu le iei pe toate aşa, cu titlu personal. Barbara te-ar putea învăţa vreo câteva lucruri despre procedurile corecte.

Sonia rămase cu gura căscată. Cine-şi permitea să vorbească...!

- Cred, mârâi ea, că nici omentariile despre inelul meu n-au fost personale, nu?

Rory zâmbi crunt.

- O animatoare logodită, iubito, ar trebui să aibă atâta minte şi să nu poarte inelul în deget.

Soniei îi venea să urle. Cu un efort de a-şi păstra calmul, murmură:

- Depinde la ce fel de animatoare te gândeşti, nu-i aşa?

- Tocmai, confirmă el încet.

Niciodată în viaţa ei Sonia nu se bucurase mai mult de sfârşitul unui dans. Fu cât pe ce să se smulgă din strânsoarea lui şi, fără a aştepta să vadă dacă o urma, porni înapoi spre Kirk. Era hotărâtă să-l convingă s-o ducă acasă, cu orice preţ! Ultima insultă a lui Rory Maragal fusese şi cea de pe urmă. Dacă n-o ducea Kirk, avea să ia un taxi.

Rory ajunse la masă imediat în urma ei. Tocmai începea o nouă melodie, iar Kirk o privi cu speranţă. Sonia dădu din cap, iar

într-o clipă tânărul fu lângă ea. în timp ce pornea din nou spre ringul de dans, o auzi pe Barbara râzând cam aspru.

- Câtă energie!

Nici nu începuseră bine dansul, când Sonia îl rugă:

- Kirk, vreau să plec, imediat după dansul ăsta. Mă conduci?

Tânărul o privi surprins.

- Sigur, dacă aşa vrei...

- Vreau, confirmă ea categoric. Mă doare capul îngrozitor.

Privindu-i faţa înroşită, Kirk o întrebă cu bunăvoinţă:

- Ai prefera să mergem chiar acum?

Privind înapoi spre masă, Sonia văzu că Rory şi Barbara tocmai treceau pe ringul de dans.

- Da, te rog, răspunse ea. Le putem lăsa un mesaj domnului Maragal şi surorii tale, nu? N-aş vrea să le stric seara, adăugă ea pe un ton cam veninos.

Kirk zâmbi.

- Sigur că da.

În timp ce-şi lua etola şi poşeta, încercând să nu pară prea grăbită, Sonia nu aruncă nici o privire spre dansatori. Nici Kirk nu pierdea vremea şi, în câteva minute, Sonia reuşi să respire uşurată aerul curat al nopţii. De astă dată nu mai zăbovi să admire peisajul.

Kirk o conduse spre o maşină sport parcată chiar lângă intrarea clubului. În timp ce se urca, Sonia îşi dădu seama că era posibil ca noul ei prieten să nu ştie unde locuiau George şi Chloe, şi nici ea nu se prea pricepea să-l îndrume. Când, însă, Kirk porni fără o vorbă, fu clar că ştia, aşa că Sonia încercă să se relaxeze.

Totuşi, nu-i era deloc uşor. N-avea să se simtă în siguranţă până nu intra în casă - şi nici chiar atunci, îşi spuse ea deznădăjduită. Nu se mai putea baza pe George, ca s-o apere, dacă lui Rory Maragal îi venea ideea să se ia după ei pentru a-i cere să-şi prezinte scuzele fiindcă plecase fără să-şi ia rămas-bun.

Kirk o conduse până la uşă, dar Sonia nu-l invită în casă. Continua să se simtă urmărită şi voia să ajungă cât mai repede în camera ei. Tânărul o întrebă dacă puteau să se mai vadă, menţionând că vorbise serios despre călătoria împreună în Bahamas, iar Sonia îi promise că avea să se gândeasc.

- Te sun mâine, spuse el grăbit, văzând-o că era gata să intre în casă. Poate aranjăm ceva.

Chloe şi George fură surprinşi s-o vadă revenind atât de devreme. Prudentă, Sonia le spuse că, de fapt, Chloe avusese dreptate. Era într-adevăr obosită. Totuşi, se abţinu să precizeze cine o adusese acasă.

- Şi mă cam doare şi capul adăugă ea, înainte ca George să-i poată pune vreo întrebare mai dificilă, aşa că mă duc direct la culcare.

Tocmai făcuse duş şi se vârâse în pat, când auzi nişte roţi scrâşnind pe alee. Nu avea nevoie de o minte genială ca să ghicească cine era. Stingând grăbită lumina, trase cuvertura peste ea.

Peste un sfert de oră, îi ajunse la urechi sunetul aceleiaşi maşini plecând.

- Noapte bună, domnule Maragal, şi rămâi cu bine! murmură ea, zâmbind.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Sonia se spălă şi se îmbrăcă intenționat cât mai încet. Nu putea să-l evite pe George toată ziua, dar ştia că nu era deloc bine dispus şi spera să scape de el măcar la micul dejun. Când îi auzi maşina plecând, la ora nouă fără ceva, ştiu că pornise spre birou. Acum, când pierduse contractul, trebuia să înceapă formele de lichidare. Nici ea nu era teribil de încântată, şi n-avea chef de predici despre bunele maniere, care n-ar fi putut duce decât la o ceartă cu George, mâhnind-o pe Chloe şi creând o tensiune greu de suportat în cele trei zile rămase până la plecare.

O găsi pe Chloe în sufragerie, privind-o mustrătoare.

- Cum te mai simți cu capul? se interesă aceasta, cu o expresie sceptică.

- Bine, mulțumesc, răspunse Sonia, acceptând o ceaşcă de cafea de la ea.

Chloe oftă şi puse cafetiera pe masă.

- Bine, hai s-auzim. Presupuns că iar te-ai certat cu Rory.

- În nici un caz! replică Sonia. Cum să te poți certa cu unul ca el? De la un asemenea om nu poți decât să primeşti ordine şi să taci, de parc-ai fi un zombi. Doar e stăpânul, nu?

Începu să-şi ungă cu unt o felie de pâine prăjită.

- Am ajuns la concluzia că am fost răsfățată, declară ea indiferentă. Am deprins obiceiul ca bărbații să fie politicoşi, şi am suferit o trezire la realitate puțin cam dură.

Apoi o privi pe Chloe.

- A fost aseară aici, nu?

Muşcă din pâinea cu unt, mestecând cu înverşunare, şi înghiți.

- Sub pretextul de a se interesa dacă ajunsesem acasă cu bine, cred...

Chloe făcu o mutră îmbufnată.

- Se poate spune şi aşa, murmură ea. Fierbea de furie. La un moment dat, m-am temut să nu se ducă la tine-n dormitor ca să-ți pretindă scuze.

Sonia nu fu surprinsă decât că fusese cineva în stare să-l oprească.

- Sper, spuse ea glacial, că George a priceput mesajul. Până şi el poate să-şi dea seama cu ce individ fără scrupule voia să mă combine.

Desenând ceva cu degetul pe fața albă de masă, Chloe răspunse:

- Dar tocmai asta e, Sonia. Nu e deloc lipsit de scrupule. Autocratic, da, mândru, da, dictatorial, îi poți reproşa destule, dar nu şi că n-ar ava scrupule. Ar trebui să-l cunoşti pe George

mai bine, de-acum. Contract, ne-contract, nu l-ar fi lăsat nici măcar să se apropie de tine, dacă era o canalie. Suntem aici de peste un an, să ştii. George avea un contract pe continent şi aşa a aflat despre hotelul pe care vrea să-l construiască Rory. Amândoi am avut destul timp la dispoziţie ca să-l cunoaştem. În materie de femei e extrem de prudent - curtenitor, galant chiar, cu cele drăguţe, dar cu nici una nu depăşeşte faza asta. Opinia generală e că-i prea mândru şi, dacă se va însura vreodată, mireasa lui va trebui să fie de viţă nobilă spaniolă. Şi el e pe jumătate spaniol, desigur. Tatăl lui a fost primul care s-a abătut de la tradiţie, căsătorindu-se cu o englezoaică.

Se încruntă.

- De-asta nu înţeleg ce l-a apucat.

Apoi o privi lung pe Sonia.

- Cred că a făcut o pasiune pentru tine. Altă explicaţie nu există pentru comportamentul ăsta scandalos.

- A, deci recunoşti că e scandalos? replică Sonia. Ei, tot e ceva. Cât despre ideea de a se fi îndrăgostit de mine... categoric, nu, draga mea. Ar trebui să cunosc semnele, de-acum. Ăsta nu-i un om care să accepte eşecul. Pur şi simplu am refuzat să mă prind în jocul admiraţiei, ceea ce l-a cam dezumflat. Problema e, mormăi ea, ştergându-şi mâinile cu şervetul, că nu numai admiraţia o doreşte.

Văzând privirea uimită a lui Chloe, dădu din cap cu un aer înţelept.

- În ciuda mărturiei tale despre caracterul lui neprihănit. Din partea lui, nu-s decât o jucărie drăguţă oferită în schimbul unor favoruri, şi e dispus să se joace - numai că jucăriei nu-i prea arde de joacă! Aia e! Şi nu poate să înţeleagă. Chiar mi-a spus că aş putea să iau câteva lecţii de arta animatoarelor, de la Barbara Dilson! încheie ea, cu ochii scăpărându-i.

- Arta animatoarelor? îngăimă Chloe, copleşită. Cu asta ce mai e?

Sonia o privi scurt, apoi zâmbi.

- Am spus că sunt animatoare de meserie, anunţă ea amuzată. Eram în tabăra inamică, adu-ţi aminte, iar localnicii nu se arătau tocmai prietenoşi. Barbara m-a întrebat cu ce mă ocup, pe cel mai politicos ton, desigur. Iar Rory Maragal, distrându-se copios, a făcut aluzie la nişte activităţi subversive, aşa că l-am plătit-o cu aceeaşi monedă.

Îi întinse ceaşca lui Chloe, să i-o umple din nou.

- Partea asta a serii mi-a plăcut cel mai mult, încheie ea.

- Nici nu mă mir că a trebuit s-o întinzi, comentă Chloe. Sunt recunscătoare doar că George şi cu mine am fost scutiţi de spectacol.

- A, nici o grijă, o linişti Sonia. Nu crede nici că sunt sora lui George, aşa că nu e nevoie să mă dezmoştenească.

Amestecă în cafea cu linguriţa, îngândurată.

- Nu că ar fi surprinzător, avem nume diferite, desigur, şi nu semănăm deloc, dar nimeni nu s-a îndoit vreodată de relaţia noastră de rudenie, nu-i aşa?

- Auzi acolo! exclamă Chloe, indignată. Chestia asta o putem lămuri curând. Dacă şi-a făcut impresia că-l lucrăm pe la spate, comportamentul lui începe să aibă sens.

O bătu pe Sonia pe dosul mâinii.

- George e de vonă, draga mea, ar fi trebuit să-i explice. Lasă că vorbesc eu cu el.

- Aş prefera să n-o faci, se grăbi Sonia s-o tempereze. Prefer situaţia aşa cum e - ca să pot riposta fără teamă că George va suferi de pe urma represaliilor. După cum cu multă delicateţe s-a exprimat Rory Maragal, m-am fofilat de la îndeplinirea misiunii. Voi continua la fel până sâmbătă. Kirk vrea să ne mai vedem, nici mie nu-mi displace, aşa că s-ar putea să-i accept invitaţia.

În timp ce vorbea, auziră o maşină oprind în faţa casei. Sonia se uită pe fereastră.

- E un Mercedes albastru, spuse ea.

- Rory, îl recunoscu Chloe.

Sonia se repezi spre scară.

- Nu-s acasă, Chloe. N-ai idee unde m-am dus - şi nici când am să mă-ntorc. Spune-i că-s cu Kirk. Aşa, ar trebui să scăpăm de el, mai şopti ea, în timp ce se făcea nevăzută.

Păru să treacă foarte mult timp până când Sonia auzi maşina plecând şi putu îndrăzni să coboare iar în sufragerie.

- S-a dus? întrebă ea intrând.

Ridicând privirea din revista pe care o răsfoia, Chloe se plânse:

- Eu n-am stofă pentru aşa ceva. Sunt sigură că nu m-a crezut. Habar n-am să mint credibil.

- I-ai spus că-s în oraş cu Kirk?

- N-am îndrăznit, după cele întâmplate aseară. Nu mi-a plăcut expresia din ochii lui când a pomenit numele lui.

- Lasă, zâmbi Sonia, nu contează. Bine că s-a dus.

- Da, dar a lăsat o invitaţie la petrecerea din grădină, pentru toţi trei. Azi după-amiază e, se văicări Chloe.

- A apărut cam brusc, nu-i aşa? Petrecerea asta din grădină, vreau să zic. Mereu face lucruri la libera inspiraţie?

Chloe clătină din cap.

- De data asta, nu. Ştiam de-o bună bucată de vreme. Numai că au avut întâietate problemele din zilele trecute. Rory primeşte nişte V.I.P.-uri de pe continent. E un eveniment anual, vor sta câteva zile.

Vestea o bucură pe Sonia.

- Asta ar trebui să-l ţină ocupat, spuse ea. Nu va avea timp

să observe dacă sunt şi eu prezentă sau nu.

- Punem pariu? întrebă Chloe nefericită.

Sonia se aşeză, cu privirea pe fereastră.

- Nu mă duc, Chloe, spuse ea. Mi-am dat cuvântul aseară că încă o insultă de la omul ăsta eu nu mai înghit.

Înainte ca femeia cealaltă să poată răsşpunde sună telefonul. În timp ce Chloe se ridica să răspundă, Sonia murmură:

- S-ar putea să fie Kirk. A zis c-o să mă sune.

Într-adevăr, Kirk era. Sonia luă receptorul din mâna lui Chloe.

- Ce-ți mai face capul? o întrebă el.

- Bine, mulțumesc, răspunse Sonia. Mă durea mai mult din cauza oboselii.

- Deci, vii azi după-amiază la Soya Sands, da?

- Ăă... nu... se eschivă ea. Trebuie să mă odihnesc, şi mai am de rezolvat şi nişte corespondență, adăugă grăbită, negăsind o scuză mai plauzibilă.

- I-auzi, ce păcat... murmură dezamăgit Kirk. Nici eu nu m-aş fi dus, da'... ştii cum e...

Sonia ştia, ba bine că nu. Simți din nou o undă de compasiune la adresa lui.

- Sperasem să te văd înainte de a pleca la Hamilton, continuă Kirk. Tata are două posturi de care vrea să se ocupe. Parcă spuneai că pleci sâmbătă, nu?

- Mă tem că da, răspunse Sonia, gândindu-se că tatălui lui Kirk nu-i lipsea perspicacitatea. Cumva, nu credea că numai printr-o pură coincidență Kirk era înlăturat din scenă.

- Cu un dram de noroc, ar trebui să mă întorc până vineri seară, continuă el. Încerci să rămâi liberă, pentru mine? o rugă.

- Am să mă străduiesc, răspunse Sonia.

Puse receptorul la loc în furcă, îngândurată. În minte începuse să-i încolțească o idee. Dacă Kirk nu avea nevoie să aştepte feribotul, ca să plece la Hamilton, ea de ce să-l aştepte? Probabil că avea propriile lui mijloace de transport. Dacă ar fi plecat în aceeaşi după-amiază? I-ar fi putut spune că se răzgândise. Nu avea altceva de făcut decât să-i ceară s-o ducă pe continent.

Apoi se încruntă. Desigur, aşa ceva l-ar fi pus pe Kirk într-o poziție foarte delicată. Îl nemulțumise deja pe Rory, după cum formia graba cu care tatăl lui îl dădea la o parte din drum. N-ar fi fost corect să i-o ceară.

Chloe, privind-o cu ochi îngustați, întrebă:

- Ce tot coci acolo?

Sonia tresări, apoi îşi privi cumnata.

- Există şi vreo altă cale de a ajunge pe continent în afară de feribot?

- De ce?

- Păi, oftă Sonia, mă gândisem că n-ar strica s-o întind mai repede. După ce plec, lucrurile vor reintra în normal. George ştie că nu va primi contractul ăla, aşa că n-are nici un rost să mai prelungim agonia, nu?

Chloe stătu câteva momente pe gânduri, apoi, spre surprinderea Soniei, spuse:

- Cred că l-aş putea convinge pe Sonia să te ia. Face drumul ăsta de câteva ori pe săptămână.

Sonia se lumină la faţă.

- Ai putea? Eşti o scumpă! Când, mâine? întrebă ea, nerăbdătoare.

- Poate, răspunse Chloe. Va veni la Rory azi după-amiază, să dea o mână e ajutor. Am să-l sondez.

Apoi o privi lung pe Sonia.

- Ce zicea Rory că păţesc babele intrigante? întrebă ea abătută. Sper numai să nu greşesc - lui George nu i-ar prii deloc la minele de argint.

Sonia chicoti, îmbrăţişând-o.

- Nu faci parte din clasa babelor, iubito, aşa că-s sigură că nu vei fi aruncată de pe faleză, la Capul Spaniolului. Cât despre George, se încruntă ea, câteva săptămâni în ocnele de argint nu cred c-au să-i strice prea mult!

Fu rândul lui Chloe să zâmbească.

- I-ar prinde bine să mai dea jos din greutate, râse ea.

* * *

La masă, George nu prea vorbi. Părea preocupat, iar Sonia nu făcu nici ea eforturi să-i atragă atenţia. Chloe nu spuse nimic despre planurile ei de a decola a doua zi. Aveau timp pentru asta, dacă se putea aranja.

După ce le urmă petrecere plăcută, Sonia oftă uşurată. Avea la dispoziţie tot restul zilei. Putea să-şi facă de cap - să stea la plajă, sau să se ducă la o plimbare. Trebuie şi să se spele pe cap, aşa că începu cu asta. Chloe o informase că n-aveau să se întoarcă înainte de miezul nopţii. După petrecerea în grădină urma un dans, pe terasele luminate cu lampioane de la Soya Sands.

După vreo oră şi ceva, se întoarse acasă şi tocmai îşi punea ceva răcoritor de băut, când auzi clopoţelul de la uşă. Mâna în care ţinea paharul îi tresări smucit, vărsând o parte din conţinut pe masă. Ştia că ar fi trebuit să răspundă. Danny fusese chemat şi el să ajute cu servitul, la Soya Sands. Prevăzătoare, se uită mai întâi pe fereastră. Spre imensa ei uşurare, văzu maşina sport a lui Kirk oprită în faţa casei, aşa că se duse să deschidă.

- Bună! o salută tânărul. Nu cumva încerci, întâmplător, să eviţi pe cineva? întrebă el, cu o licărire în ochi.

Sonia îi aruncă o privire scurtă, pe furiş, apoi zâmbi. Nu

era nevoie de nici o altă confirmare.

- Ei bine, continuă Kirk, am stat pe-acolo destul cât să se poată spune că am făcut act de prezență, şi pe urmă am şters-o înapoi la tine.

Zâmbi din nou.

- Mă gândeam că s-ar putea să fii singură. Peşterile de cristal nu sunt departe de-aici, ce-ai zice să dăm o fugă până acolo?

Ochii Soniei se luminară. Ce idee excelentă!

Peste câteva minute, stătea lângă Kirk, în maşină. Briza ei mângâia obrajii, umplând-o de recunoştință la adresa tânărului. Citise despre peşterile de pe insulă într-o broşură, la bordul avionului, şi dorea tare mult să le viziteze. Se păruse că trebuia să se lipsească de această plăcere - dar acum, grație lui Kirk, avea s-o vadă măcar pe una dintre ele.

Îl întrebă cât de mult îi plăcea insula, şi dacă i-ar fi plăcut să locuiască acolo permanent. Auzind-o, Kirk zâmbi din nou, ştrengăreşte.

- Asta-i o invitație? o tachină el. Ei, iubito, dacă tu ai rămâne aici pe termen nedefinit, zău că m-aş gândi serios!

O privi scurt.

- Chiar eşti animatoare? întrebă el pe neaşteptate.

Ochii Soniei licăriră.

- Şi dacă aş fi? replică ea evaziv.

Kirk îi aruncă o privire, apoi se concentră din nou asupra drumului.

- Cu cât te plăteşte George? întrebă el dintr-o dată.

Sonia făcu ochii mari, apoi chicoti.

- Insuficient, murmură ea pe un ton răutăcios.

Kirk o mai privi o dată, după care zâmbi şi el.

- Ei, s-ar putea să facem ceva cu asta, cine ştie...

Peste câteva minute, opri pe un teren viran unde se mai aflau câteva maşini, iar Sonia văzu în fața lor intrarea în peşteri.

După intrară în interiorul semi-întunecat, Kirk o conduse în josul pasajelor de stâncă. Terenul era denivelat, iar Sonia se rezemă recunoscătoare de brațul lui, până când ochii i se deprinseră cu lumina scăzută din grotă. Mai întâi îi atraseră atenția pereții. Străluceau iridiscent, pulsatil, în lumina cristalelor de o rară frumusețe - albastre, bverzi, violete, amestecate, creând un efect de vasm, pe care-l accentuau formele stranii ale stalactitelor. Ochii ei le urmăriră în jos, până când văzu stalagmitele înălțându-se în calea lor. De o frumusețe proprie, acestea străluceau alb, translucid, ca nişte baghete magice.

- Ce frumusețe, Kirk...! şopti ea. Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

- Plăcerea e de partea mea, domnişoară, murmură încet Kirk.

Când eşti gata, mergem mai departe. Asta-i doar prima peşteră.

O luă iar de braţ şi porniră. Cu cât se afundau mai mult în adâncul peşterilor, cu atât de făcea mai frig. Sonia, în costumul ei subţire de in, se înfioră, iar Kirk îşi ceru imediat iertare:

- Scuză-mă, iubito, ar fi trebuit să-ţi spun să iei pe tine ceva mai gros. Poftim...

Îşi scoase blezărul şi i-l puse pe umeri.

Căldura hainei era foarte plăcută, dar acum Sonia îşi făcea griji pentru Kirk. Cămaşa lui crem de mătase nu-l prea apăra de aerul rece ca gheaţa care circula prin caverne.

- Ai să îngheţi! exclamă ea.

Kirk râse, cuprinzând-o cu un braţ pe după talie.

- Atunci, va trebui să stăm cât mai apropiaţi, nu-i aşa? murmură el.

Sonia nu era prea sigură şi spera că nu interpretase greşit firea dezinvoltă a lui Kirk. Când intrară într-o încăpere mai mică, auzi un sunet de voci şi răsuflă uşurată; uitase de prezenţa celorlalţi vizitatori.

- Domnul Dilson, nu-i aşa? întrebă o femeie între două vârste, privindu-l atentă pe Kirk.

Acesta tresări, întorcând capul spre ea.

- Doamna Cape? murmură, ca şi cum n-ar fi fost prea sigur.

Femeia chicoti afectat.

- Ai nimerit-o din prima, spuse ea.

Urmă rândul Soniei să fie studiată. Faptul că tânărul Dilson o ţinea cu braţul pe după mijloc nu trecu neobservat.

- Îţi place vizita, domnişoară Wells?

Sonia era la fel de surprinsă cum fusese şi Kirk. Nu avea idee cine era femeia aceea, dar răspunse totuşi policioasă:

- Foarte mult, mulţumesc.

- Aş fi crezut că vă duceţi la petrecerea din grădină, continuă doamna Cape.

Kirk răspunse pe un ton ponderat, deşi Sonia simţea că se enervase:

- Am aimţit nevoia unei schimbri de peisaj, înţelegeţi...

Chicotitul ascuţit al doamnei Cape se auzi din nou.

- Chiar aşa, spuse ea amuzată, îndepărtându-se.

Când rămaseră din nou singuri, Kirk o privi pe Sonia cu o expresie amărâtă.

- Pân-aici ne-a fost, spuse el. Tocmai am întâlnit-o pe bârfitoarea insulei. Până diseară, toată lumea o să afle.

Sonia nu era deloc tulburată. Ba chiar, vestea o bucura, mai ales dacă ajungea la urechile unei anumite persoane, dar se întrebă cum avea să-l afecteze pe Kirk.

Parcă ghicindu-i gândurile, acesta îi spuse, zâmbind:

- Eu, unul, am rupt-o-n fericire. Tu?

Sonia ridică din umeri, cu o uşoară strâmbătură. Chicotind,

Kirk o strânse scurt în brațe.

- Cred că suntem în aceeaşi barcă, iubito. Doi bieți oameni neînțeleşi, nu-i aşa?

După ce vizitară toate camerele peşterii, ieşiră din nou la soare. Sonia clipi puțin din ochi, orbită de lumina puternică. Îşi scoase de pe umeri blezărul lui Kirk şi i-l înapoie.

- Îți mulțumesc.

În timp ce pornea maşina, Kirk remarcă:

- Am putea să ne facem de cap până la capăt, ca să avem o zi plină. Ce zici, te invit la un restaurant?

Pe Sonia n-o încânta deloc ideea. Nu că n-ar fi vrut să ia cina cu Kirk, dar se gândea că şi-aşa îşi complicase destul situația.

- Nu crezi că ar fi cazul să te întorci la Soya Sands? întrebă ea. Vreau să spun, tatăl tău doreşte contractul acela, nu-i aşa? adăugă, cu subînțeles.

- A, sigur, ridică din umeri Kirk, apoi zâmbi. Mi-am pus la punct explicațiile, totul e-n regulă. Îi voi spune lui tata că m-am gândit să țin ocupată artileria grea a opoziției, declară el, aruncându-i o privire piezişă.

Sonia încercăsă se arate indignată, dar nu reuşi.

- Deci, de-asta m-ai invitat la peşteri, nu?

Kirk apăsă pe accelerator, astfel încât răspunsul abia i se auzi:

- Pe naiba, numai că-mi place să-l enervez pe Maragal. Să-i fi văzut mutra, când George şi Chloe au apărut fără tine! Ştii ceva, iubito? Aproape că-mi pare rău pentru el - de George vorbesc - e clar c-a dat cu bâta-n baltă.

Îi aruncă Soniei o privire scurtă.

- Cred că te-ai resemnat, mm? Ce-ar fi să vii la noi? Nu ne-ar strica o animatoare care arată ca tine. Ce zici?

Sonia nu ştiu ce să răspundă. Numai de-ar fi auzit George acea invitație!

- Eşti foarte amabil, Kirk, se grăbi ea să spună, dar mă simt foarte bine unde mă aflu acum. Ştii, întâmplător, sunt sora lui George. E puțin cam complicat, dar mama mea s-a măritat cu tatăl lui George când eu aveam şapte ani şi, la fel de întâmplător, am venit aici în vacanță, nu cu alte scopuri.

Sprâncele lui Kirk se înălțară.

- Pe bune?

Sonia dădu din cap.

- Şi-atunci, toată povestea aia cu animatoarea a fost o garagață?

- Ei, zâmbi Sonia, am fost provocată, înțelegi...

- I-auzi, i-auzi, murmură el tărăgănat, zâmbind. Cred că te atinge la fel de tare ca pe mine, mm?

Expresia Soniei îi confirmă cuvintele.

Kirk chicoti.

- M-ai făcut fericit, iubito, spuse el. Acum chiar pot să-mi dau drumul!

Sonia nu prea ştia cum să interpreteze această afirmaţie, dar nu era foarte îngrijorată. Putea să se descurce cu Kirk. Cu Rory Maragal nu putea. Nimic mai simplu.

Capitolul 4

Kirk o aduse pe Sonia acasă imediat după miezul nopţii. Îşi petrecuseră toată seara la restaurat, cinând şi dansând, iar Sonia se simţise minunat. Kirk avea o companie amuzantă. O singură dată întrecuse măsura, când Sonia însăşi îl încurajase, fără să vrea. Se întâmplase după ce ajunseseră înapoi, acasă la George. În timp ce Kirk o conducea spre uşă, Sonia remarcase că ardea numai lumina de pe verandă, semn că George şi Chloe încă nu se întorseseră de la Soya Sands. Ţinând seama de atitudinea lui George faţă de prietenia ei cu Kirk, considera că era mai bine să nu se întâlnească; explicaţiile despre motivele pentru care fraterniza cu inamicul puteau să mai aştepte.

Când ajunseră la uşă, îi întinse mâma lui Kirk.

- Îţi mulţumesc pentru ziua asta minunată, zâmbi ea. Mi-a plăcut extrem de mult.

Privindu-i mâna întinsă, Kirk zâmbi.

- Asta-i tot ce capăt, iubito? întrebă el.

- Mă rog, îi răspunse ea la zâmbet, cred că o strângere de mână este într-adevăr cam formală.

Întinse obrazul spre el.

- Poţi să mă săruţi pe obraz, îl informă ea glumeţ-înţepată.

Kirk o strânse la piept.

- Mai lua-l-ar dracu' de obraz, murmură el şi, spre surprinderea ei, o sărută scurt şi apăsat pe gură.

Nu era neplăcut, dar Sonia nu avea intenţia de a lăsa lucrurile să scape de sub control. Încercă uşurel să se desprindă din braţele lui.

- Acum trebuie să plec, Kirk.

Tânărul nu-i dădu drumul ci, aplecându-se din nou, murmură:

- Atunci, doar încă una, pentru drum.

Şi iar o sărută. De astă dată, sărutarea fu mai lungă şi mai posesivă. Când în sfârşit se retrase, o privi cu sprâncenele uşor înălţate, apoi spuse încet:

- Ştii, puişor, chiar că m-aş putea aprinde după tine. Nici nu-s sigur că n-am căzut peste bord.

Dădu s-o tragă din nou spre el, dar Sonia, profitând de scurtul răgaz, se desprinse.

- Gata, Kirk, spuse ea cu hotărâre, nu strica seara. Fii cuminte!

Aceste cuvinte îi smulseră lui Kirk un nou zâmbet, spre marea uşurare a Soniei.

- Bine, iubito, cum vrei tu, spuse el ridicând braţele, chipurile pentru a se preda. Atunci, ne vedem vineri, mm?

Sonia dădu din cap. Se simţea destul de prost şi, un moment, se gândi să-i dezvăluie planul ei de a părăsi insula. Dar preferă

să n-o facă. Fără îndoială, Kirk s-ar fi oferit s-o ducă el, iar după cele întâmplate asta ar fi însemnat să treacă de la o complicaţie la alta. Vacanţa pe care o aşteptase cu atâta nerăbdare, îşi spuse ea exasperată, închizând în sfârşit uşa în urma ei, se vădea mai degrabă ca un curs de asalt pentru infanteria marină!

După ce făcu repede un duş, se duse la culcare. Tocmai se pregătea să stingă lumina, când auzi maşina sosind pe alee. Stinse repede lampa şi se ascunse în aşternut; Chloe îi putea povesti a doua zi despre petrecere.

Cumnata ei, însă, nu era de aceeaşi părere. La câteva minute după sosire, lumina din camera Soniei se aprinse, iar Chloe vru să ştie dacă era trează.

Sonia se ridică în capul oaselor, cu mişcări greoaie.

- Aproape adormisem... se plânse ea.

Chloe, aruncându-i o privire sardnoică, răspunse:

- Înseamnă că eşti frântă de oboseală...

Şi adăugă sec:

- Tomai ne-am întâlnit cu Kirk, pe drum. Cred că abia te-a adus acasă, nu?

Sonia oftă, după care dădu din cap. Apoi o privi pe Chloe cu speranţă.

- Ai aranjat pentru mâine?

Pe un ton cam posomorât, Chloe răspunse:

- Da - după tot ce s-a întâmplat azi, te-aş duce şi cu barca, vâslind personal şapte mile cât ţine drumul! Nici George şi nici eu nu suntem prea populari, în momentul de faţă.

O privi lung pe Sonia.

- A trebuit neapărat să pleci în vâjâială cu Kirk, tocmai azi? Parcă ne înţeleseserăm că te odihneşti! o acuză ea.

Sonia ridică sprâncenele. Lui Chloe nu-i stătea în fire să se înfurie. Şi se părea că petrecerea nu-i plăcuse deloc.

- N-am ştiut că urma să vină, spuse ea, crede-mă, Chloe. M-a întrebat dacă aş vrea să văd peşterile de cristal şi i-am răspuns că da.

Apoi adăugă, mai înverşunată:

- Mulţumită lui Rory Maragal, praful s-ar fi ales de toate excursiile mele.

Chloe oftă adânc şi se aşeză pe pat, cu un zâmbet de scuză.

- Iartă-mă, draga mea, nu eşti tu de vină, oftă ea din nou. Numai că am avut o după-amiază îngrozitoare - iar seara n-a fost nici ea mai grozavă. Am şi vrut să plec, dar George a insistat să stăm până la capăt.

Apoi se încruntă.

- Serios, e puţin cam ciudat. Ştie că nu va primi contractul, şi totuşi nu cedează. Nu pot să-l înţeleg.

Sonia îl putea înţelege. N-o lămuri pe Chloe, în schimb îi

puse o întrebare care o frământa:

- Şi, de fapt, de unde-ai ştiut că am fost cu Kirk?

Descălțându-se, Chloe scoase un oftat de uşurare şi, în timp ce-şi dezmorțea degetele, răspunse:

- Insula asta e foarte mică, draga mea. Nu mă îndoiesc că Rory ar fi aflat oricum până mâine. N-aş fi vrut decât să nu ştie încă de azi. Mai ales după ce George ți-a scuzat absența, spunând că erai obosită, adăugă ea sec. De la scumpa doamnă Cape nmi s-a tras. A fost un ghinion curat că a ales tocmai ziua asta ca să le arate unor vizitatori peşterile, înainte de a veni la petrecerea din grădină.

Dădu din mâini, exasperată.

- Nu-i decât o femeie neghioabă, nu vrea să facă rău nimănui, dar are o voce atât de stridentă...! Rory era la câțiva paşi distanță când mi-a spus că tocmai se întâlnise cu tine şi cu Kirk la peşteri, şi a avut grijă să înrăutățească şi mai mult situația, insinuând că păreați să vă comportați foarte intim...

O privi pe Sonia lung.

- Aşa a fost?

Sonia se arătă indignată.

- În nici un caz! Înghețasem de frig, iar Kirk mi-a împrumutat blezărul lui, după care ne-am încălzit amândoi sub el.

Pe neaşteptate, zâmbi.

- Ştii, cred că păream într-adevăr cam intimi, dar nu eram.

- Mă rog, continuă Chloe, orice speranță că Rory nu auzise s-a spulberat curând. Ne-a tratat cu o răceală, pot să spun, înverşunată, pe George şi pe mine! Şi n-am fost singurii. A primit şi tatăl lui Kirk partea lui.

Apoi se ridică, netezindu-şi rochia.

- Ştii ceva? continuă ea. După circul de azi, cred că George are tot atâtea şanse de succes ca Dilsonii. M-am aşteptat ca, după ce-am plecat de-acolo, să tune şi să fulgere pentru felul cum te-ai purtat, dar n-a scos o vorbă. Ba chiar, părea destul de mulțumit de sine.

Sonia se strecură la loc în aşternut.

- Noapte bună, Chloe, spuse ea pe un ton hotărât.

Când Chloe ajunse la uşă, mai scoase capul de sub pătură doar ca să întrebe:

- Mâine, la ce oră?

- La zece jumate, răspunse Chloe. Iar lui George să ştii că încă nu i-am spus.

Sonia avu dintr-o dată o premoniție.

- Nici să nu-i spui, Chloe. Aşteaptă să plecăm. Presimt că s-ar putea să-mi facă greutăți.

Chloe oftă.

- Iar eu presimt că s-ar putea să vin cu tine, mai spuse ea amărâtă şi ieşi.

* * *

A doua zi dimineața, la ora zece, Sonia avea bagajele făcute. La zece şi un sfert, Chloe, după ce-l dusese pe George la birou, o aştepta în maşină. Când Sonia intră, cumnata ei spuse:

- George a vrut să ştie de ce aveam nevoie de maşină.

O privi cu o strâmbătură.

- Cinstit, încă vreo câteva săptămâni ca asta şi-am să devin cea mai mare mincinoasă din lume! I-am spus că te duc să vezi peisajele.

Răsuci cheia de contact.

- Nu mai vreau decât să uit să-l aduc înapoi, că atunci chiar am dat de belea, încheie ea, oftând.

- Lasă, o consolă Sonia, după ziua de azi ai să-ți poți reveni la normal.

- Îți mulțumesc pentru bunătate, replică sec Chloe, în timp ce pornea cu maşina pe alee. Sammy a spus că te ia de pe Sawyers Beach. Face drumul ăsta de câteva ori pe săptămână, ca un fel de curier. O duce bine.

- Îl plătim înainte de plecare, întrebă Sonia, sau când ajung la Hamilton?

- Am avut eu grijă. Se va socoti George cu el, mai târziu.

- După ce se calmează? zâmbi Sonia.

Imediat, însă, văzând-o pe Chloe că se încrunta, deveni spăşită.

- Tare-aş mai vrea să vii şi tu cu mine, Chloe, spuse ea.

Cumnata ei oftă.

- Şi eu. Dar, cu toate incertitudinile astea despre acel proiect nenorocit, pur şi simplu nu pot să plec. Dacă - şi, Dumnezeule, ce mai dacă! - George, prin cine ştie ce minune, în obține, va trebui să se întoarcă la Londra pentru vreo săptămână, ca să pună lucrurile în mişcare şi din partea aia, aşa că deocamdată trebuie să stau cu el.

* * *

Maşpina se opri lângă o construcție cam dărăpănată. Chloe privi în lungul plajei, încruntându-se.

- Ar trebui să fie aici, spuse ea. Şi nu-i văd nici nava... Foarte ciudat.

O femeie localnică voinică ieşi din baracă şi porni spre ele, cu um zâmbet lătăreț pe față.

- 'nă-ziua, duduie Denby. Sammy-a plecat acu' vreo zece minute. Voiați ceva? întrebă ea jovial.

Chloe o privi surprinsă.

- Dar îi cerusem s-o ducă pe domnişoara Wells pe continent.

Eşti sigură că a plecat definitiv, Tess?
Femeia dădu cu hotărâre din cap.
- S-a dus. Ştiu, că l-am ajutat să-ncarce.
Le privi fără să clipească.
- Nu mi-a zis nimica de luat pe cineva cu el...
După ce stătu un moment pe gânduri, Chloe o întrebă:
- În dimineaţa asta a fost pe la casa cea mare?
Tess dădu din cap.
Ridicând din sprâncene, Chloe se întoarse spre Sonia.
- Vino, draga mea. N-are nici un rost să mai aşteptăm.
În timp ce maşina pornea, Sonia o întrebă:
- Crezi c-o fi uitat?
- Poate, răspunse îngândurată Chloe, deşi n-aş crede. Vom încerca la Jimmy Hanks. Adică, adăugă ea, privind-o, dacă eşti la fel de hotărâtă să pleci azi.
Sonia îşi ţuguie buzele; nu uitase ultima întâlnire cu Rory Maragal.
- Sunt hotărâtă, spuse ea.
Chloe oftă şi reveni cu atenţia spre şosea.
Peste zece minute, cotiră pe un drum nisipos, spre alt golfuleţ. Apropiindu-se de plajă, văzură o ambarcaţiune trasă pe nisip, în care un om încărca lăzi.
Când maşina opri, omul se îndreptă, zâmbindu-le în semn de bun-venit. Era bronzat, aproape negru, iar cămaşa lui viu colorată o făcu pe Sonia să clipească din ochi. Mai purta un şort jerpelit şi o pălărie Panama la fel de irecuperabilă.
O salută pe Chloe, apoi privi cu interes spre Sonia.
- Jimmy, o poţi duce pe domnişoara pe continent? îl întrebă Chloe.
Omul rânji, arătându-şi dinţii pătaţi de tutum.
- Sigur că da, răspunse el. Acum, domniţă?
Chloe dădu scurt din cap, apoi se întoarse spre Sonia.
- Deci tot ai să pleci, spuse ea.
Sonia îşi luă valiza din maşină şi tocmai se pregătea s-o urce la bord, când din golf se auzi motorul unei şalupe.
- Staţi un pic, donşoară, mormăi Jimmy, grăbindu-se să-i ia valiza din mână, pentru a o ascunde sub fundul bărcii.
Sonia o privi surprinsă pe Chloe. Aceasta chicoti.
- Paza de coastă, îi explică ea. Jimmy a avut unele probleme cu ei... Nici o grijă, au să treacă mai departe.
O vedetă mare şi albă apăru de după marginea golfului. Când trecu prin dreptul lor, un ofiţer îl strigă pe Jimmy:
- Stai pe uscat, băiete?
Zâmbind, Jimmy dădu din cap viguros. Omul de la bord răspunse cu acelaşi gest, iar vedeta se îndepărtă, dar nu prea mult. În curând se opri, într-un loc de unde se putea vedea perfect tot golful.

Lui Jimmy îi căzu fața. Întoarse capul spre Chloe.

- Nu ține, bombăni el. Tre' să stau cuminte, cum a zis amicu'...

Chloe înălță iar sprâncenele.

- Nu-i nimic, Jimmy, nu e vina ta. Altă dată, poate...

Întorcându-se spre Sonia, ridică din umeri şi deschise portiera maşinii. Jimmy, cu mişcări laterale ca ale unui crab, scoase valiza din ascunzătoare şi, stând cu spatele spre vedeta pazei de coastă, i-o dădu înapoi Soniei.

Cam mirată, fata luă valiza şi se aşeză în maşină. Chloe porni motorul. După ce plecară, o privi pe Sonia.

- Presimt că cineva ne-a făcut figura.

Sonia se holbă la ea.

- Dar de ce?

Ochii lui Chloe se îngustară.

- Poate mă înşel, dar cred că unii nu vor să pleci. Ai dreptul la trei încercări casă ghiceşti cine.

Simțind un junghi de teamă, Sonia exclamă:

- N-ar fi în stare!

- Ba fii sigură că ar fi - şi, după câte se pare, a şi fost! răspunse Chloe. M-ai auzit când am întrebat-o pe Tess dacă Sammy a fostla casa cea mare, da?

- Da, răspunse încet Sonia.

- Ei bine, continuă Chloe, Sammy nu s-ar duce acolo dacă n-ar fi chemat. "Casa cea mare" este Soya Sands.

- Dar, dar, se bâlbâi Sonia, nimeni nu ştia că vreau să plec... Nu, Chloe, e doar o coincidență. Nu ştiu cum e cu paza de coastă, dar chiar tu ai spus că Jimmy a avut necazuri. Cred că de-asta stau cu ochii pe el.

- Îl supraveghează, da, confirmă Chloe, dar nu atât de strict. Problema lui Jimmy e că nu-i pasă ce mărfuri transportă. Dacă-l bănuiesc că ticluieşte ceva, de obicei un avertisment e de ajuns ca să-l aducă la ordine, nu-i un bandit. În nici un caz nu-l împiedică să iasă în larg, te asigur.

Îşi miji ochii, concentrându-se.

- Cât despre cine ştie şi cine nu, se prea poate ca Sammy să-i fi spus cuiva şi, cum ziceam, insula asta e foarte mică.

- Şi de face tot mai mică de la o clipă la alta, mormăi Sonia posomorâtă.

Bătând-o pe umăr, Chloe spuse:

- Lasă, fetițo, feribotul tot o să plece sâmbătă, iar pe ăla nu-l poate opri nici chiar Rory.

Capitolul 5

Restul zilelor de miercuri şi joi trecură fără să le mai deranjeze nimeni. De astă dată, Chloe o duse într-adevăr să vadă peisajele. George încercă să-i schimbe gândul de a pleca sâmbătă.

- Mai aşteaptă o săptămână, spuse el împăciuitor. Pur şi simplu, cu Rory ai pornit-o cu stângul.

- Şi cine-i de vină? întrebă Sonia. Eu vin aici nevinovată, sperând să savurez câteva săptămâni de vacanţă, şi mă pomenesc distribuită în rolul principal, pentru afacerile tae. Mă simt ca un miel sacrificat care aşteaptă lupul să se repeadă!

George păru lezat.

- Nu ştiu cum ţi-ai format impresia asta despre Rory. Te pot asigura că e un gentleman desăvârşit. Desigur, continuă el ursuz, dacă-l provoci, e firesc să reacţioneze.

Apoi oftă.

- Numai dacă te-aş fi aşezat lângă mine sau Chloe în ziua aceea, la masă, multe din toate necazurile astea ar fi putut să fie evitate. Recunosc că m-am cam pripit cu prezentările. Trebuia să te las mai întâi să te linişteşti, să te adaptezi... În fine, acum e prea târziu. Dacă te mai invită la vreo petrecere, te-aş ruga să accepţi invitaţia, îi ceru el cu severitate. Şi de data asta încearcă să fii mai agreabilă.

Tăcu un moment, parcă lăsându-i timp pentru a-i cântări cuvintele, apoi urmă, cu precauţie:

- Cochetez cu ideea de a mă stabili aici - permanent, vreau să zic. Lui Chloe îi place insula la fel de mult ca mie, spuse el, zâmbindu-i soţiei sale, care-l privea surprinsă. Ei? o întrebă. Îmi tot spui că ar fi timpul să mă mai potolesc. Nici nu mă pot gândi la un loc mai potrivit unde să ne aşezăm, ce zici?

Ochii lui Chloe străluciră.

- George! se entuziasmă ea. Dar e o idee minunată!

George, însă, coborî privirea spre coor.

- Desigur, murmură el, obţinerea acelui contract ar fi fost o cale ideală de a-mi încheia activitatea la firmă. Totuşi, mai avem de aşteptat.

Sonia avea sentimentul neplăcut că încerca să-i spună ceva şi n-avea deloc chef să afle ce anume. Pentru George totul era perfect. Dacă el ar fi fost o blondă de-un metru cincizeci şi cinci, cu forme proporţionate apetisant, poate că ar fi înţeles şi punctul ei de vedere. Se întrebă la ce invitaţie făcuse aluzie. Pur şi simplu nu şi-l mai putea imagina pe Rory Maragal lansând încă o asemenea invitaţie. Dispariţia lui totală din scenă era, după părerea ei, un semn sigur că-şi pierduse inetresul. Şi nu credea nici în teoria lui Chloe cum să el o împiedicase să plece de pe insulă. Dacă, însă, dar fi dat o petrecere de rămas-bun

pentru ea, ca să-i sărbătorească plecarea, ar fi fost mai credibil. S-ar fi putut chiar s-o petreacă la îmbarcarea pe feribot cu fanfara militară!

Când sosi ziua de vineri, tot fără nici un semn de la stăpânul insulei, necum vreo invitație, Sonia începu să se relaxeze cu adevărat, gândindu-se chiar şi la sugestia lui George de a mai rămâne. O însoțise pe Chloe în câteva vizite, iar conversațiile se refereau invariabil şi la Rory Maragal. Spre surprinderea ei, Sonia constatase că nu era doar popular, ci şi foarte respectat. Mai aflase şi că Rory îşi petrecuse ultimele două zile pe continent, cu afaceri, şi se întreba dacă deplasarea lui Kirk acolo avea cumva vreo legătură. Era foarte posibil, îşi sşuse ea, în timp ce-şi lua costumul bikini, pregătindu-se pentru plaja de după-amiază. Chloe avea de făcut încă o vizită şi o chemase din nou cu ea, dar Soniei nu-i plăcea să se aventureze departe de casă. Ştia că Rory Maragal se întorsese şi prefera să-l evite. Terasa din spatele casei era un refugiu ideal, Chloe fiind plecată în vizită, iar George, la birou. Indiferent cine suna la telefon sau la uşă, n-avea să-i răspundă nimeni. Danny se dusese după provizii, iar Sonia nu-şi asuma nici un risc.

După ce se asigură că avea la ea toate cele necesare, se întinse cu desfătare în şezlong. Îşi unse cu loțiune brațele şi picioarele, apoi se întoarse pe burtă, desfăcându-şi încheietoarea sutienului pentru a se bronza pe spate. Tocmai începea să picotească plăcut, când un glas spuse:

- Deci, ți-ai adus totuşi bikini-ul!

Sonia înțepeni, dezmeticindu-se brusc.

- Nu, nu te ridica, spuse alene Rory Maragal, vizibil amuzat să vadă că nu putea să se mişte fără a se expune complet.

Sonia scrâşni din dinți.

- Fratele meu e la birou, iar Chloe, într-o vizită, spuse ea crispată.

- Nu contează, răspunse Rory cu un calm înnebunitor. Pe tine te căutam.

Sonia aruncă o privire spre prosop. Numai de-ar fi putut ajunge cu mâna până acolo!

- Vrei să te ung pe spate? continuă el onctuos. Mă pricep foarte bine la asemenea servicii.

- Nu, mulțumesc, răspunse cu voce de gheață Sonia, prinzându-şi sutienul cu ambele mâini lângă trup. De ce mă căutai?

Îl privi cu ochii mijiți. Rory era îmbrăcat sport - cămaşă bej, descheiată la gât, şi mantaloni marinăreşti maro. Trase încă un şezlong alături şi se aşeză.

Sonia fierbea în sinea ei. Nici măcar nu avea bunul simț de a se întoarce până-şi aranja ea ținuta, şi nu i-ar fi cerut-o nici pentru tot ceaiul din China! Ceva îi spunea că răspunsul lui n-ar fi fost cel mai convențional.

- Ţi se înroşeşte spatele, observă el. Şi e un spate atât de frumos, încât insist.

Îngenunche lângă ea şi luă flaconul cu loţiune.

- Să nu-ndrăzneşti! se răsti Sonia.

- Ştii, domnişoară Wells, nu e înţelept să mă sfidezi. Am obiceiul de a răspunde la provocări.

Sonia închise ochii. N-avea nici o şansă să învingă. Se întrebă de ce se mai deranja.

Începu să-i simtă atingerile blânde, mângâietoare, pe spate. Sub tratamentul lui expert, ar fi vrut să se relaxeze, dar nu îndrăznea. Era îngrozitor de stânjenită şi extrem de încordată.

- Îţi mulţumesc, spuse ea grăbit, sunt sigură că e de ajuns.

- Nu-ţi place? întrebă încet Rory.

Acum, degetele lui mângâietoare făceau mişcări aproape drăgăstoase.

Bătăile inimii Soniei deveniră mai sacadate.

- Nu, răspunse ea cu răsuflarea tăiată, nu-mi place. Te rog, spune-mi pentru ce ai venit să mă vezi, şi lasă-mă să-mi continuu plaja.

Rory oftă, dar îi făcu pe plac. Nu mai reveni în şezlongul lui, ci se aşeză chiar lângă ea. Iar următorul gest o tulbură şi mai mult. Calm, întinse mâinile şi-i apucă baretele sutienului, încheindu-le la loc.

- Aşa te simţi mai bine, nu? Nu vreau să-ţi suceşti gâtul, murmură el.

Într-adevăr, acum Sonia putea să se mişte şi o şi făcu. Se ridică în capul oaselor, luându-şi repede prosopul.

Rory oftă ostentativ.

- Ai un trup atât de frumos. De ce ţi-l ascunzi?

Îl privi trufaşă.

- Mi-ajunge atâta soare pe ziua de azi, spuse ea cu voce îngheţată, dorindu-şi ca Rory să treacă mai repede la subiect.

Înălţându-şi elocvent sprâncenele, acesta comentă.

- Aşadar, chiar pleci sâmbătă?

Sonia nu răspunse, privindu-l numai, cu prudenţă. Putea să se aştepte la ce urma - invitaţia asupra căreia o prevenise George. Totuşi, se înşela.

- Am aflat de la George să se aştepta să mai stai încă două săptămâni, cel puţin, continuă Rory.

Nici acum, Sonia nu răspunse.

- Vreau să rămâi, urmă el repezit, mai mult pe un ton de comandă decât de invitaţie.

Buzele Soniei se îndreptară. Dacă Rory ar fi încercat să-şi prezinte scuzele pentru comportamentul dinainte, poate s-ar fi gândit să mai rămână; aşa, însă, existau toate riscurile ca asemenea situaţii să se repete.

- Dacă rămâi, îmi dai cuvântul dumitale că n-ai să mă mai

agresezi? întrebă ea provocator.

Rory îi luă mâna şi o ridică la buze. Senzaţia acestora în palmă îi stârni fiori, şi încercă să-şi smulgă mâna, însă el refuză să-i dea drumul. Privind-o batjocoritor, răspunse:

- Nu.

- Atunci acelaşi este şi răspunsul meu, replică rece Sonia, reuşind în sfârşit să-şi elibereze mâna.

- Încă n-ai plecat. Mare păcat că n-ai reuşit miercuri, nu-i aşa? comentă el lin.

Sonia trase adânc aer în piept. Aşadar, Chloe avusese dreptate. Rory o împiedicase să plece.

- Am auzit că feribotul e mai sigur, spuse ea pe un ton indiferent.

Ochii lui se îngustară, iar Sonia îi simţi furia.

- M-am obiceiul să cerşesc compania femeilor, declară el, privind-o de sus.

Se vedea cu ochiul liver. Nici n-ar fi ştiut cum să înceapă! Era prea mândru.

- Cred că ar trebui să fiu onorată, spuse încet Sonia. Iartă-mă că nu arăt.

Rory se înfuriase de-a binelea. Din ochi îi ţâşneau văpăi.

- Da, ar trebui să fii onorată!

O apucă de încheietura mâinii, iar Sonia crezu că acea s-o smucească spre el, dar în schimb, Rory făcu un mare efort să-şi controleze reflexele, strângând-o doar şi mai tare.

Sonia scoase un mic ţipăt.

- Hai, scrâşni ea, arată-mi cât eşti de puternic! Nici nu mă compar cu tine, la nivel fizic.

- Nici la nivel fizic şi nici la nivel mintal, domnişoară Wells, mârâi el.

Îi dădu drumul brusc, iar Sonia se clătină înapoi. După ce o privi un moment printre gene, spuse încet:

- Va veni o vreme când tu ai să-mi cerşeşti compania.

Sonia se uită lung la el. Nu avu timp să se gândească la implicaţiile ultimelor cuvinte căci, spre uşurarea ei, tocmai atunci apăru Chloe.

- Rory, ce drăguţ din partea ta că ai trecut pe la noi! Vrei un ceai? întrebă ea, cu solicitudine.

Sonia se încruntă. Fusese sigură că Rory era pe punctul să plece. Poate că avea să refuze. Dar speranţele i se spulberară când îl auzi acceptând curtenitor invitaţia. Chloe plecă să ceară ceaiul. În timp ce o privea îndepărtându-se spre casă, Sonia simţi ochii lui Rory aţintiţi asupra ei.

- Cred că George te-a informat despre dineul pe care-l dau diseară, nu? întrebă el brusc.

Îl privi lung.

- De fapt, nu, răspunse ea rigid.

- A acceptat, continuă Rory cu glas aspru, şi în numele tău. Sper că de data asta nu ți-ai mai făcut alt program.

Îşi făcuse - cu Kirk, şi ştia că Rory se gândea şi el la Kirk. Îşi mai amintea şi sfatul lui George şi tocmai voia să spună ceva, când Rory o zori:

- Ei?

Scuzându-se în sinea ei față de Kirk, Sonia mormăi că avea să vină. Se consola cu gândul că George urma să se bucure, şi că era oricum ultima ei noapte pe insulă.

Chloe se întoarse, urmată de Dannycae aducea o tavă plină, punând-o pe o măsuță. Atmosfera era cam încordată, iar Chloe, simțind, spuse:

- George trebuie să apară curând. În zilele astea termină mai devreme, nu face decât să lichideze activitățile.

Luând ceaşca, Rory îi aruncă o privire scurtă.

- Lichidează? se interesă el. Deci, îi ia locul altcineva?

În timp ce oferea sandvişurile, Chloe zâmbi.

- Acum nu mai e necesar, nu-i aşa? replică ea cu falsă veselie.

Rory se încruntă.

- Deci, nu mai vrea contractul?

Chloe îl privi lung, apoi se uită la Sonia, cu surprindere vizibilă. Sonia îl observă atwentă pe Rory.

- Păi el... noi... adică... se bâlbâi Chloe, după care renunță. Ni s-a dat de înțeles că ai acordat contractul unei alte firme, declară ea.

Privirea lui Rory se abătu dinspre Chloe către Sonia.

- Cine v-a dat de înțeles? întrebă el înfumurat.

Chloe îi aruncă Sonia o privire care părea să spună: "Acum e rândul tău".

- Eu le-am spus, zise rece Sonia. Dacă mai ții minte, mi-ai cerut să-i transmit lui George că nu va primi contractul. Sau cam aşa ceva, adăugă ea, aruncând scântei verzi din ochi. Înainte, tocmai avusesem o experiență cam neplăcută, înțelegi, aşa că nu-mi mai amintesc exact cuvintele, dar le-am prins esența.

Ochii lui Rory se îngustară, iar Sonia se bucură de compania lui Chloe.

- Pot să-ți împrospătez memoria? întrebă el încet. Parcă am spus că nu credeam ca George să primească acel contract. Oricum, continuă el nepăsător, anumite evenimente din ultimele douăzeci şi patru de ore au schimbat situația în favoarea lui.

Soniei nu-i plăcea expresia cu care o privea. Spera oare s-o facă să se răzgândească şi să rămână, dacă-i oferea lui George contractul?

Chloe o privi uimită, apoi, cu oarecare uşurare, îl văzu pe George apropiindu-se.

- Uite-l şi pe George, remarcă ea.

Acesta înainta încet. Se vedea clar că nu era sigur cât îl bucura pe Rory apariția lui. Cu ocazia ultimei întâlniri, relațiile dintre ei fuseseă destul de încordate. Rory, însă, rezolvă el însuşi dilema.

- Cât de repede te poți apuca de treabă, George? întrebă el, de parcă ar fi discutat despre vreme.

George îl privi cu ochi mari, apoi se reculese şi răspunse grăbit:

- Ajunge să-mi spui, şi i-am dat drumul.

- Bine, spuse scurt Rory, atunci dați-i drumul.

Se ridică, întorcându-se spre Chloe şi Sonia.

- Sunt sigur că ne veți scuza, spuse el, revenind apoi spre George. Ne retragem să discutăm?

Foarte încântat, George îl conduse spre casă, lăsându-se pe Sonia şi Chloe să se uite una la alta. În ochii lui Chloe se citea uimirea, iar într-ai Soniei, cinismul.

- Ia te uită...! exclamă Chloe uluită. A primit contractul!

Sonia mai luă o sorbitură de ceai.

- Sper că nu aibă ataşae şi alte obligații, spuse ea pe un ton amenințător.

Chloe o privi lung.

- În nici un caz! protestă, indignată. George ştie asta. Nici nu m-aş aştepta să fie vorba de aşa ceva, judecând după cât de urât vă uitați unul la altul când am sosit eu.

Tăcu câteva momente, apoi îi aruncă Soniei o privire şireată.

- Nu se dă bătut prea uşor, nu-i aşa? zâmbi ea.

Sonia afişă o mină exasperată.

- Nici eu, replică ea acid. Ai avut dreptate, el m-a împiedicat să plec miercuri.

Ochii lui Chloe străluciră.

- Am ştiut eu! strigă ea veselă. Ți-a spus-o cu gura lui?

Sonia ridică din umeri.

- Nu chiar cu cuvintele astea.

Şi-i reproduse conversația.

După un moment de tăcere îngândurată, singurul comentariu al lui Chloe fu:

- M-hmm...

Sonia nu-i ceru alte explicații.

Capitolul 6

Când Chloe şi Sonia ajunseră înapoi în asă, Rory plecase, iar George le spuse, cu oarecare întârziere, despre dineul din seara aceea. Chloe, aruncând o privire nelinişptită spre Sonia, remarcă:

- George, e ultima seară a Soniei pe insulă, crezi că ar fi cazul să mergem?

Sprâncenele lui George se înălţară.

- Fată dragă, spuse el exasperat, îţi dai seama că am primit contractul, nu-i aşa? Nu putem refuza - iar pe Sonia n-o obligă nimeni să plece, aşa-i? Cine-o opreşte să petreacă în Bahamas câteva zile şi să se întoarcă la noi pentru restul vacanţei?

O privi pe Sonia.

- Ei, ce zici? Fă-ţi damblaua cu Bahamasul şi vino înapoi. Oricum, nu e nevoie să te întorci acasă până în septembrie. Aminteşte-ţi că-n următoarele câteva luni voi fi foarte ocupat, făcând naveta la Londra ca să pun lucrurile pe roate, aşa că lui Chloe nu i-ar strica puţină companie.

Soniei nu-i trecu prin minte decât mai târziu că ar fi putut să-l menţioneze pe logodnicul ei fictiv. Ratase o ocazie ideală de a-l readuce la viaţă. Oftă, în timp ce se pregătea pentru petrecere.

Tocmai îşi arunca o ultimă privire critică în oglindă, când apăru Chloe, arătând senzaţional, într-o rochie de catifea albă. Cu capul înclinat într-o parte, studie noua pieptănătură a Soniei, care-şi împletise părul ca o coroniţă în creştet, şi rochia de culoare verde marină diafană cu fire de aur ce sclipeau în lumină.

- Mmm, ce bine te prinde, comentă ea. Pe cine vrem să impresionăm? adăugă, cu o licărire în privire.

Sonia o privi în oglindă.

- Întrucât asta va fi categoric ultima mea apariţie, anunţă ea, încercând să afişeze o expresie înfumurată care nu-i prea reuşi, mă simt datoare faţă de George să ţin steagul sus.

- Mai ales dacă e roşu, chicoti Chloe.

Sonia renunţă la orice prefăcătorie şi izbucni în râs. Tocmai îşi prindea la gât un şirag de perle, când Chloe exclamă:

- Stai, aşteaptă puţin!

Şi ieşi în fugă, pentru a reveni triumfătoare peste câteva minute, cu un colier delicat de aur filigranat cu încrustaţii de jad. Scaase perlele Soniei şi le înlocui cu colierul. Făcând un pas înapoi pentru a studia efectul, dădu încet din cap:

- Arăţi a o regină, comentă ea.

Apoi, deodată, ochii i se umplură de lacrimi.

- Sonia... n-ai putea să încerci măcar? Îmi vei lipsi îngrozitor.

Buzele Soniei se comprimară. O înţelegea pe Chloe, dar

cumnata ei nu avusese parte de avansurile dubioase ale lui Rory Maragal. Încă mai era de părere că Sonia ar fi putut să-l cucerească. Îşi strâmbă gura într-o grimasă răutăcioasă. Ce faci cu un tigru, când n-ai decât o sfoară? O-ntinzi! Ţi asta avea şi ea de fând să facă. Oftând, o bătu pe Chloe uşor pe umăr.

- Şi mie-mi va fi dor de tine, Chloe. Poate că...

Lăsă fraza în aer. Oricum, atâta ajunse ca să înveselească expresia lui Chloe şi porniră amândouă în căutarea lui George.

* * *

În timp ce mergea spre impresionanta intrare de la Soya Sands, Sonia observă doi vulturi mari de piatră erau amplasaţi de o parte şi de alta a treptelor late de piatră care urcau spre casă, ca şi cum ar fi stat de strajă. După ce intră, privi în jur, prin holul imens. Nu-şi dăduse seama că era o casă atât de veche şi de mare. Făclii de piatră, prinse pe lambriurile de lemn, dădeau senzaţia că tocmai se întorsese în timp, într-un alt secol. Se făcuseră mai eforturi pentru a conserva antichitatea ambianţei. Un şemineu imens de piatră era plin cu buşteni. Două săbii erau agăţate de-o parte şi de alta, lângă un blazon heraldic. Reprezenta un vultur cu aripile desfăcute şi ghearele rezemate pe un scut verde cu auriu.

Sonia se înfioră. Era puţin cam prea mult pentru ea. Chloe o atinse pe raţ şi o conduse pe scara largă spre o cameră folosită ca garderobă. Acolo nu era decât Barbara Dilson, care-şi retuşa machiajul.

- Bună, o salută prietenoasă Chloe.

Tânăra răspunse cu o înclinare rece din cap şi o rivire şi mai rece spre Sonia, după care, aranjându-şi pentru ultima oară coafura, ieşi.

În timp ce-şi scotea etola, Chloe întrebă:

- Oare a aflat că George a primit contractul?

Sonia ridică din umeri.

- Ultima dată când ne-am văzut nu era tocmai pusă pe spovedanii, aşa că mi-e greu să deduc.

- Sunt gata să pariez că o doare-n cot de latura afacerilor, zâmi Chloe. I s-au aprins călcâiele după Rory şi e o fată foarte răsfăţată. Eu în locul tău, aşa avea grijă să nu cobor scara înaintea ei, adăugea ea alene.

Sonia tocmai se pregătea să comenteze că, începând de-a doua zi, nu se mai punea problema, când îşi aminti discuţia dinainte şi preferă să tacă.

Nu era un dineu cu mulţi invitaţi, constată ea când se alătură celorlalţi. Erau prezenţi numai Dilsonii, Barbara şi tatăl ei, George cu Chloe, Sonia şi Rory. Ar fi preferat să vină şi Kirk, ca să formeze un cuplu cu el. Barbara îşi exprimase deja

clar preferințele, observă ea în timp ce mergea spre micul grup. Se postase lângă Rory, care tocmai le ura bun venit, arătând de parcă ar fi fost la ea acasă.

Domnul Dilson o întrebă pe Sonia dacă mai dansase vreo rumbă interesantă în ultima vreme. Părea bine dispus, în ciuda faptului că pierduse contractul. Îl felicitase pe George pentru succes, iar Sonia îl privea cu mai multă bunăvoință. Era un om care ştia să piardă. Observă cu coada ochiului încercările Barbarei de a-l monopoliza pe Rory, la masă. Nu se uita drept la el, o singură dată îi fusese de ajuns, când îl surprinsese studiind-o fățiş, în timp ce răspundea absent la o întrebare a Barbarei.

Domnul Dilson discuta despre un subiect care o interesa pe Sonia: viața universitară. Tocmai prezenta argumentele pro şi contra univerisăților deschise, iar Sonia răspunse:

- Dar profesorul Inskip susține...

- Auzi, o întrerupe George, ăsta-i logodnicul tău, nu?

Stânjenită, Sonia îl văzu pe Rory oprindu-se din răspunsul pe care-l dădea altei întrebări puse de Barbara, pentru a-i privi lung mâna Noroc că nu uitase să-şi pună inelul.

- Ăă... da... murmură ea, grăbindu-se să revină la subiect.

Apoi, Chloe aduse vorba despre istoricul proprietății Soya Sands, un subiect care-i interesa pe toți cei prezenți. Răspunsurile lui Rory, deşi adresate lui Chloe, îi dădură Soniei impresia clară că toate acele informații îi erau destinate numai ei. Oare încerca s-o impresioneze? Dacă da, îşi pierdea timpul. N-o impresiona decât pe Barbara, care scotea câte un chițăit de încântare la fiecare frază a lui.

- După cină am să vă arăt moştenirile de familie, spuse Rory. Sunt foarte mândru de ele. Unele datează din secolul al cincisprezecelea...

Se întrerupse, zâmbindu-i domnului Dilson.

- N-are rost să-mi faceți nici o ofertă pentru vreuna dintre ele, vă cunosc foarte bine hobbyul, dar nu sunt în nici un caz de vânzare. De fapt, continuă el meditativ, ar fi imposibil să li se stabilească vreun preț.

După cafea, Rory îşi conduse oaspeții prin casă, spre o aripă şi mai veche decât clădirea principală, străbătând o cameră plină cu aerme de tot felul, până într-o mică anexă alăturată.

Încăperea era aranjată ca o expoziție. În vitrine plasate în diferite puncte strategice erau expuse porțelanuri delicate şi piese fabuloase de sticlă venețiană. Domnul Dilson era complet fascinat şi, mai târziu, când Rory îi chemă spre capătul sălii, abia se lăsă convins să-i urmeze.

Deschizând un seif modern mic, Rory scoase o casetă de bijuterii neagră, de mărime medie. O puse pe o masă de lângă seif, descuind-o cu o cheiță de pe inelul lui cu chei, şi scoase din ea mai multă tăvi cu bijuterii scânteietoare, după care începu să

ridice diverse piese, ca să le arate mai de aproape.
Sonia era deprimată, convinsă acum nu numai că încerca s-o impresioneze, ci şi că se considera capabil s-o cumpere. Totuşi, când Rory ridică un pandantiv cu lanț gros de aur, atrăgându-le atenția asupra lui, fu nevoită să-l privească. Era un medaion superb, în formă de vultur, încrustat cu smaralde. În mâna lui Rory, nestematele străluceau, făcând vulturul să pară viu.
- Asta e piesa de rezistență, murmură el.
- Este acelaşi vultur de pe blazon, nu-i aşa? întrebă Barbara, apoi oftă. Ce frumusețe...!
Rory dădu din cap, luându-şi ochii de la pandantiv pentru a privi drept spre Sonia.
- La fel ca înaintaşii mei, sunt fermecat de culoarea verde, spuse el încet.
Sonia roşi, îndepătrându-şi repede privirea. Chiar trebuia să fie atât de ostentativ? se întrebă ea cu furie.
- Nu se zice că verdele le aduce noroc unora? interveni vocea ascuțită a Barbarei.
- Maragalilor nu le-a adus decât noroc, replică Rory, continuân s-o privească pe Sonia.
Barbara întinse mâna.
- Pot să-l iau puțin?
Cu pandativul în mână, se întoase spre o mică oglindă ovală de lângă ea şi dădu să şi-l agațe la gât, când glasul ferm al lui Rory o opri.
- Aş prefera să n-o faci. Numai miresele din familia Maragal au acest privilegiu.
Înroşindu-se la față, Sonia îi înapoie pandantivul, murmurând:
- Ce distins...
Ochii, însă, îi dădeau gândurile de gol.
Domnul Dilson tuşi nervos, iar George se grăbi să arate altă piesă, întrebând despre trecutul ei.
Chloe atrase atenția Soniei spre un inel mare cu smarald în montură antică de aur masiv.
- Ăsta, spuse Rory, observându-le interesul, este inelul de logodnă al neamului Maragal, iar astea, adăugă, ridicând un tripul şirag de perle şi smaralde, cu o brățară din aceeaşi garnitură, de asemenea.
Sonia nu-şi putu stăpâni un comentariu:
- Bietele fete, cred că erau încotoşmănate ca nişte catâri!
Văzu străfulgerarea de indignare din ochii lui şi se grăbi să se concentreze asupra exponatelor de sub sticlă.
Chloe se apropie de ea.
- Iar l-ai înfuriat, îi şopti.
- Ştiu, răspunse încet Sonia, dar a căutat-o cu lumânarea.
- Ne întoarcem la ceilalți? propuse Rory din spatele lor.

Cred că au venit majoritatea invitaților, pentru dansul de după cină.

Urmându-l afară din cameră, George exclamă, arătând cutia rănasă pe masa de lângă seif.

- N-ar trebui să încui toate comorile astea?

Cu o privire înapoi spre casetă, Rory răspunse:

- mai târziu.

Apoi, uitându-se la George, comentă cu un zâmbet:

- Ştii, pot avea încredere în oaspeţii mei.

Când ajunseră în salon, în întâmpină un murmur de voci. Vreo duzină de oameni stăteau în gupuri, conversând între ei. Sonia văzu câteva priviri curioase îndreptându-se spre ea, în timp ce-l salutau pe Rory. Nimeni, absolut nimeni, nu îndrăznea vreodată să i se împotrivească lui Rory Maragal. Nici nu era de mirare că o priveau cu curiozitate.

În timp ce ieşea prin glasvand, Sonia constată că Rory o urma. O ținea uşor de braț, lucru care o înfuria, iar în urma lor venea Barbara, şi mai înfuriată, împreună cu tatăl ei. Cortegiul îl încheia Chloe, destul de temătoare.

- Va să zică, e profesor...? murmură încet Rory. N-aş zice că e cea mai înțeleaptă alegere, sirena mea.

Sonia strânse din buze. Deodată, îl zări pe Kirk desprinzându-se dintr-un grup de pe terasă, pentru a veni spre ei, cu un zâmbet de bun-sosit pe față. Dădu din cap către Rory, apoi o privi pe Sonia, cu tristețe glumeață.

- Ultima seară, mm? întrebă el.

- Încă n-a plecat, răspunse Rory cu subînțeles. Sper s-o conving să mai stea un timp.

Kirk se uită la Sonia, apoi din nou la Rory. Ochii i se îngustară.

- Deci, ți-i contramandat călătoria în Bahamas?

Sonia aruncă flăcări din privire. Aşadar, crezuse că bijuteriile o puteau face să se răzgândească!

- Nu s-a contramandat nimic, spuse ea rece, reuşind să-i zâmbească lui Kirk. Plec mâine dimineață.

Kirk zâmbi.

- Ei, atunci, spuse el tărăgănat, aveți la dispoziție un ghid priceput şi binevoitor, domnişoară.

Sonia îl auzi pe Rory trăgând scurt aer în piept şi-şi simți furia; totuşi, când vorbi, în glas nu i se simțea nici o undă de tulburare.

- Nu sunt sigur că logodnicul domnişoarei Wells va fi de acord, să ştii, spuse el ponderat.

Kirk se holbă la Sonia, lung. Sonia se încruntă la Rory. Era clar că, deşi el nu respecta convențiile, se aştepta la asta din partea lui Kirk.

Barbara, care stătea în spatele lor, comentă cu voce

mătăsoasă:

- Ce mai ghinion, Kirk...!

Tânărul îşi reveni repede şi zâmbi.

- Orice bărbat care-şi lasă iubita să umble singură prin Caraibe merită s-o piardă.

Apoi, spre Sonia:

- Dacă mi-ai aparţine mie, o clipă nu te-aş scăpa din ochi.

- Kirk! exclamă Barbara, prefăcându-se surprinsă. Ai băut prea mult?

Neplăcându-i expresia cu care-l privea Rory pe Kirk, Chloe se grăbi să intervină:

- Sunt sigură că Kirk e doar galant. Logodnicul Soniei n-a putut să vină, probabil se vor întâlni în Bahamas, adăugă ea, părând foarte încântată de inspiraţia acestei improvizaţii.

Sonia o privi cu recunoştinţă.

Chiar atunci începu muzica şi, nelăsându-i lui Kirk timp s-o invite pe Sonia la dans, Rory o cuprinse cu braţul de mijloc şi o trase pe ring.

Din felul cum o ţinea, Sonia îşi dădu seama că iarăşi dăduse cu bâta-n baltă.

- Deci, îţi place Kirk Dilson, aşa-i? întrebă el printre dinţi.

Nu-i răspunse. Era ocupată să-şi înfrunte panica pe care acel om i-o provoca invariabil. O ţinea prea strâns şi o sfredelea cu o privire scăpărătoare.

- Destinde-te, sireno, spuse el aspru. Eşti în siguranţă, dulăii nu-s departe.

Îşi dorea să-i poată aplica recomandarea, dar îi era imposibil. Ochii ei se aflau la acelaşi nivel cu reverele sacoului lui, aşa că se concentră asupra ţesăturii fine a cămăşii, întrebându-se dacă era lucrată de mână - orice, numai să nu se gândească la apropierea lui.

Cu mişcări deliberate, Rory îşi rezemă obrazul pe părul ei.

- Eşti foarte frumoasă, murmură el încet.

Această schimbare de atitudine o irita de-a binelea. Îl prefera nervs.

- Şi logodnicul tău? întrebă el cu acel glas mângâietor care Soniei nu-i inspira nici o încredere.

Îl privi încruntată, desprinzându-şi părul de sub obrazul lui cu o mică smucitură.

- Ce-i cu lodognicul meu? întrebă ea fără chef.

Rory oftă demonstrativ.

- Pentru prima oară sunt de aceeaşi părere cu Kirk Dilson. Îmi vine cam greu să cred că acel logodnic nu te-ar însoţi în vacanţă.

O învârti rapid pe loc, în ritmul dansului, iar Sonia fu nevoită să aştepte până-i revenea respiraţia înainte de a-i

răspunde.
- N-a putut să plece, spuse ea.
Ştia că era o scuză cusută cu aţă albă şi-şi dorea să nu fi început niciodată povestea aia nenorocită.
Privind-o îndeaproape, Rory spuse încet:
- Cred că, profesor fiind, e un om foarte ocupat. Ai o preferinţă pentru cărturari, nu?
După părerea Soniei, era timpul ca dansul să se sfârşească. Muzica părea să se audă mult mai încet, şi deodată îşi dădu seama că, pe nesimţite, Rory o condusese departe de restul invitaţilor. Oprirea ei neaşteptată coincise cu o mişcare a lui înainte, astfel încât se ciocni de el, nemaiputându-se opri. Braţele lui o cuprinseră strâns, în timp ce chicotea.
- Eşti nesuferit! şuieră ea, cu bătăile inimii accelerându-i-se îngrijorător. Cum ţi-ar plăcea să se poarte cineva aşa cu logodnica ta?
- L-aş omorî, anunţă calm Rory şi, în timp ce Sonia îl privea indignată, îi acoperi buzele cu ale lui.
Pe când gura lui Rory o strivea pe a ei, Sonia îşi spuse că a doua zi avea oricum să plece. Nu era decât un sărut, nimic nou - şi totuşi, âera nou într-un fel anume; toate celelalte sărutări din viaţa ei făcuseră parte din categoria grupei mari de la grădiniţă, cel mult. Simţurile i se învolburau, iar inima ei trădătoare ţipa, cerându-i să reacţioneze aşa cum se cuvenea, să renunţe la orice prudenţă. Făcu un mare efort de voinţă, dar până la urmă buzele-i rămaseră reci sub ale lui, iar trupul, deşi vălguit, nu cedă, stând ţeapăn. Când îi dădu drumul, Rory o privi cu o furie nemăsurată. Probabil că niciodată nu mai sărutase un zid de piatră.
- Am să-ţi schimb numele, spuse el încordat. Crăiasa Zăpezii ţi s-ar ptrivi mai bine, nu-i aşa? Dar voi topi sloiurile astea de gheaţă, Crăiasa mea. Te voi face să-l uiţi pe profesor.
Întinse o mână, poruncitor.
- Vino, am să te duc înapoi la apărătorii tăi. Cum spuneam, deocamdată eşti în siguranţă.
Sonia trase aer în piept, adânc, cu recunoştinţă. Numai de-ar fi ştiut Rory cum o afectase sărutul lui! Se felicită în sinea ei pentru că rezistase asaltului.
Întâmpină privirea neliniştită a lui Chloe cu un zâmbet, iar cumnata ei se relaxă. Kirk le ieşi în cale.
- Dansul meu, cred, spuse el, privind încruntat spre Rory.
Chloe adoptă din nou poziţia conciliatorului.
- Serios, cred că e timpul să plecăm, spuse ea cu fermitate. Sonia mai are unele treburi de făcut, înainte să plece.
Sonia se întrebă dacă zâmbetul ei din urmă cu-o clipă fusese atât de vesel pe cât ar fi trebuit. Sărutul o zguduise. Oare Chloe ghicise ce se întâmplase?

- Nici măcar un dans de rămas-bun? o rugă Kirk.
Ştiind că-l enerva pe Rory, Sonia zâmbi.
- Atunci, numai ăsta, acceptă ea.
Observă cum se încorda Rory, alături.
Kirk zâmbi şi o luă în braţe. Barbara îl trase pe Roryde mânecă.
- Noi încă n-am danst, Rory! se plânse ea.
Rory îi aruncă o privire ostilă.
- Mai târziu, spuse el repezit. Acum vreau să beau ceva.
Şi se îndepărtă.
Kirk strânse mâna Soniei, scurt.
- Înţeleg că n-a prea avut succes, zâmbi el.
- Cum adică? întrebă Sonia cu o expresie inocentă.
- Omul ăsta are nişte draci îngrozitori. Nici nu mă mir c-a tratat-o pe Babs cu refuz. Dacă nu ţi-e cu supărare, era şi cazul s-o pună cineva la punct. Prea mult şi-a făcut toate mendrele cu masculii speciei.
Dădu din cap, gânditor.
- Şi Domnia Sa la fel, adăugă el, cu zâmbetul lăţindu-i-se. Cred că e mai bine că pleci, iubito. Tipii ca el sunt obişnuiţi să le iasă toate pe plac, iar tu eşti, pentru el, zâna din vârful pomului de Crăciun - în caz că nu ştiai.
Sonia încercă să pară indignată.
- Sunt logodită, adu-ţi aminte.
- Asta n-o să-l oprească, observă Kirk. Nu-şi mai ia ochii de la tine. Cunosc expresia asta, în ochii unui bărbat. Aşa că, fugi, fetiţo!
O învârti în loc, apoi întebă:
- Te-ai mai gândit la oferta mea de a-ţi arăta locurile prin Bahamas? Nu pot să-ţi promit că am să mă comport tot timpul ca un gentleman desăvârşit. Dacă fac un pas pe-alături, mă plesneşti doar - ce zici? În caz că apare logodnicul tău, am să mă dau la o parte, ca un băiat cuminte.
La drept vorbind, Soniei îi plăcea ideea. Kirk avea o companie amuzantă, iar în creier continuau să-i răsune cuvintele lui Rory: "deocamdată eşti în siguranţă". Oare ce-o fi vrut să spună cu asta? Insulele Bahamas nu erau prea departe. Intenţiona cumva să vină după ea acolo? Ar fi fost în stare. Iar dacă-l lua pe Kirk cu ea, n-avea să fie singură.
- Poţi pleca oricând? îl întrebă ea.
Kirk aruncă o privire spre locul unde tatăl lui stătea de vorbă cu Rory - care, observă Sonia cu teamă, îi privea lung, pe sub pleoape.
- Întreabă-l pe taică-meu, răspunse Kirk. După părerea lui, sunt un pierde-vară. Mă tot ameninţă că-mi taie alocaţia, dar cred că nu-l lasă inima. Totul e-n regulă până nu întrec măsura, iar acum e destul de important să stau la un loc, adăugă el, cam

amărât.

- Crede că din vina ta n-a primit contractul? întrebă Sonia îngrijorată.

Spre uşurarea ei, Kirk zâmbi din nou.

- Contractul ăla era doar o chestiune colaterală, de fapt îl interesează să aibă ocazia de a face o ofertă, două, pentru unele dintre piesele colecţiei Maragal. De când am venit aici, nici n-a vorbit despre altceva, adăugă el dezgustat.

Sonia începea să înţeleagă calmul cu care acceptase domnul Dilson pierderea contractului.

- Bietul de tine, murmură ea cu compasiune. Ştii, cred că nici cu asta nu va avea succes.

Kirk se strâmbă.

- Încearcă să-i spui aşa ceva unui colecţionar surescitat, iubito. Ţi-ai răci gura de pomană. Problema cu tata e că-şi închipuie că toate au un preţ. Dacă Maragal zice nu, atunci "nu" rămâne. Şi-şi poate permite să refuze. Tata aleargă după cai verzi pe pereţi.

Soniei nu-i scăpă amărăciunea din glasul lui, când se referea la banii lui Rory. Nu încăpea nici o îndoială că-l invidia. Oftă. Era firesc, probabil, mai ales dacă alocaţia primită era insuficientă pentru nevoile lui. Bănuia, însă, că necesităţile lui Kirk erau puţin superioare mediei.

- Şi-atunci... cum rămâne cu călătoria? întrebă el pe neaşteptate.

Sonia clipi din ochi, apoi îşi aminti. Îi părea rău pentru Kirk. Putea să-şi imagineze reacţia tatălui său când urma să-şi dea seama că n-avea nici o şansă de a-l îndupleca pe Rory. Kirk trebuia să ia distanţă, la fel de mult ca ea.

- Foarte bine, spuse. Cu condiţia să fii cuminte.

Kirk o învârti de două ori, în succesiune rapidă.

- Yippee!!! chiui el.

Sonia închise ochii. Momentul îi surprinse pe ceilalţi, care-i priviră curioşi. Kirk, însă, nu făcu decât să le zâmbească.

- E-n regulă, spuse el, suntem bine dispuşi şi atât.

Sonia avea senzaţia nepăcută că Rory ghicise motivul veseliei lui Kirk. Când o conduse înapoi la Chloe, tânărul îi recomandă la ce hotel din Nassau să se cazeze. Spera să ajungă şi el, cel târziu duminică dimineaţa. Până atunci, trebuia să mai rezolve câteva probleme.

George nu fu prea încântat să plece tocmai când se simţea mai bine, dar un ghiont dat pe furiş de Chloe îl convinse.

Îşi luară rămas-bun, iar Rory îi conduse la maşinm. Sonia, în timp ce se pregătea să se urce, murmură în grabă:

- Mi-a părut bine de cunoştinţă...

Deodată, simţi că Rory o apucase de mână. Trăgând-o spre el, îi şopti încet, astfel încât numai ea să-l audă:

- La revedere, Crăiasa Zăpezii. Ne vom mai întâlni.

Şi adăugă uşor:

- Până atunci, vise plăcute.

În drum spre casă, Sonia încercă să-şi alunge deprimarea care o cuprinsese. N-avea nici un motiv să se simtă astfel. Probabil o biruise oboseala, altă explicaţie nu exista. Făcu un efort hotărât să asculte ce anume îl întreba Chloe pe George şi constată că-i sugera s-o însoţească şi ei pentru o săptămână în Barbara. Acest lucru o mai înveseli puţin. I-ar fi făcut plăcere. Aştepta răspunsul lui George.

- Nu văd de ce n-am merge! spuse el expansiv. Voi avea nevoie de două zile ca să încep organizarea la Londra, dar nu e necesar să plec imediat, cel puţin în următoarele două săptmâni. Rezervă-ne o cameră, Sonia, pentru marţi să zicem...

Chloe îi spuse că era un scump, iar restul drumului se desfăşură în speculaţii despre felul cum aveau să-şi petreacă săptămâna de vacanţă.

Soniei îi trecu prin minte că era posibil ca George să ştie despre intenţiile lui Kirk de a o vizita. În ciuda aerului său aparent distrat, nu-i scăpau prea multe. Nu că acum ar mai fi contat prea mult. Obţinuse contractul, n-avea nici un motiv de a obiecta faţă de prezenţa lui, iar în patru urmau să se simtă mai bine decât în trei.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţa, Chloe o duse pe Sonia în port, să ia feribotul. Pe drum, îi dădu instrucţiuni stricte cu privire la hotelul în care să se cazeze la Nassau, care întâmplător era acelaşi cu cel recomandat de Kirk.

- Acum nu mai sunt aşa de necăjită că pleci, draga mea, îi spuse ea. Poate-l voi convinge pe George să lungim şederea la două săptămâ-ni, ca să vedem totul în tihnă.

În timp ce intrat în mica parcare de lângă căpitănia portului, unde se afla şi casa de bilete, Sonia văzu maşina lui Kirk sosită înaintea lor. Se uită pe rând la toate maşinile parcate. Nu văzu nicăieri un Mercedes. Simţi din nou acea undă de tristeţe; aşadar, Rory nu se deranjase să vină pentru a-i ura drum-bun. Ridică din umeri, nervoasă. Era efectul atmosferei de pe insulă. O dată ce pleca, avea să vadă din nou lucrurile în perspectivă.

Până coborâră din maşină, apăru şi Kirk. La vederea lui, Chloe se cam încruntă, dar îşi reveni repede şi-i surâse, în timp ce Kirk se apropia şi lua valiza şi mantoul subţire al Soniei, pentru a-i fi mai uşor să-şi cumpere biletul.

- Îţi mulţumesc, Kirk, zâmbi Chloe. Cum de te-ai trezit aşa devreme?

Kirk zâmbi.

- Trebuia să-mi conduc favorita, nu? replică el, pe tonul lui tărăgănat.

Chloe se încruntă din nou. Sonia se grăbi să intervină:

- Îţi sunt foarte recunoscătoare, Kirk, şi-ţi mulţumesc.

Privi spre casa de bilete.

- Ei, şi-acum, de unde-mi iau biletul ăla?

Nelăsându-i timp lui Chloesă vorbească, Kirk răspunse:

- Pe-aici, domnişoară.

Şi o luă de braţ, conducând-o spre o uşă.

După ce-şi luară rămas-bun, Sonia se îmbarcă pe feribotul care aştepta. Fu uşurată că nici Chloe şi nici Kirk nu voiau să rămână până la plecarea vasului. O sărută pe Chloe, îmbrăţişând-o, şi-i întinse mâna lui Kirk, fără să-i scape expresia îndrăzneaţă a acestuia. Spera din toată inima ca măcar în faţa lui Chloe să se controleze. În ochii lui se ivi un licăr amuzat, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Oricum, nu făcu decât să-i strângă mâna, murmurând încet:

- Pe curând.

După ce urcă pe punte, Sonia se simţi dintr-o dată singură şi nefericită. Privi dincolo de port, spre colinele verzi din spateel acestuia. Deodată, văzu o maşină care sosea cu viteză lângă feribot, chiar când marinarii se pregăteau să ridice schela. Încă

un pasager întârziat, îşi spuse ea, când observă un bărbat în uniformă albastră coborând din maşină, pentru a urca la bord. Sau, cine ştie... cu o asemenea uniformă, putea fi chiar căpitanul. Se uită la ceas şi observă surprinsă că era opt şi douăzeci şi cinci. Plecarea întârziase deja cu cinci minute. Iar schela rămăsese la locul ei, fără ca în jur să se mai întâmple nimic.

Din megafon se auzi un glas:

- Rugăm ca toţi pasagerii să se adune pe puntea C.

Sonia privi în jur. Oare aceea era procedura normală? Auzind bombănelile şi murmurele nedumerite ale celorlalţi pasageri, îşi dădu seama că nu. Îi urmă pe puntea C. şi rămase în aşteptare, printre valize. Drumul nu dura mult, aşa că nu era neoie ca bagajele să fie depozitate în cală.

O femeie între două vârste, cu o geantă de voiaj în mână, o privi întrebătoare.

- Oare de ce ne percheziţionează?

Sonia înălţă din sprâncene.

- N-am idee, răspunse ea. Deci despre asta e vorba, ne percheziţionează?

Chiar în faţa lor, alt pasager intră într-o cabină.

- Poftim, arătă femeia, doar nu s-or fi furat giuvaerurile Domniei Sale, nu? comentă ea, chicotind.

Sonia zâmbi, amuzată şi ea. Aşa i-ar fi trebuit, după cum se fălise cu ele în seara trecută.

Fu percheziţionată ultima. Când intră în cabină, bărbatul pe care-l văzuse urcând pe vas stătea aşezat la o masă, cu cascheta alături. Era un chipiu impresionant, iar Sonia se întrebă din ce uniformă făcea parte, a poliţiei sau a vămii. Omul o privi cu un zâmbet amabil. Avea păr cărunt, tuns perie, şi un aer autoritar. Studia lista pasagerilor.

- Numele, vă rog, domnişoară, ceru el, cu un glas profund.

După ce se prezentă, Sonia văzu cum o bifa pe listă.

Deodată, ofiţerul ridică privirea.

- Aţi înţeles, presupun, că toţi pasagerii sunt percheziţionaţi, spuse el. Azi-noapte au fost furate nişte bijuterii, iar proprietarul, în mod firesc, doreşte să le recupereze. Toate mijloacele de transport care părăsesc insula sunt cercetate. Ăă... cu permisiunea dumneavoastră? ceru el, întinzând mâna spre valiză.

Sonia i-o dădu.

- Vă rog, îl invită ea indiferentă, încercând să-şi stăpânească amuzamentul.

Deci, Rory fusese prădat! Văzu degetele agile ale ofiţerului căutând rapid prin valiză, aproape fără să deranjeze conţinutul. După ce terină, îi ceru poşeta, cu acelaşi aer de scuză, iar Sonia i-o dădu la fel de nepăsătoare. Terminând de căutat şi acolo, aruncă o privire spre impermeabilul pe care Sonia îl ţinea pe

braț. Fata i-l întinse.

Deodată, aerul încrezător i se risipi complet, când îl văzu scoțând din buzunar o cravată lată, maro cu dungi portocalii. O privi lung. N-o mai văzuse niciodată; George n-ar fi purtat aşa ceva, era prea modernă pentru gusturile lui. Holbă ochii când îl văzu pe polițist aruncându-i o privire scurtă, înainte de a despături încet cravata, pentru a-i expune conținutul.

Razele soarelui se reflectară din pandantivul în formă de vultur, care scânteia cu mii de luminițe. Soniei, însă, nu-i ardea să-i admire frumusețea. Amorțită, îl privi pe ofițer cum punea pandantivul pe masă, cu respect, şi scotea restul obiectelor. Mai erau acolo un inel cu rubin şi o broşă în formă de inimă, tot cu un rubin, înconjurat de perle.

Sonia îşi regăsi graiul.

- Nu ştiu...

Înghiți în sec, privind fix bijuteriile ca şi cum ar fi sperat să dispară la fel de miraculos pe cât apăruseră.

- Trebuie să mi le fi pus cineva acolo... bâigui ea. N-am idee nici cine, nici când...

Ofițerul o privi cu cinism.

- Am mai auzit asta, domnişoară, spuse el cu trisețe. Niciodată n-au habar cum au ajuns acolo. Vă rog să mă însoțiți la secție.

Nu era o rugăminte, ci un ordin. Sonia, simțind că i se frângea inima, ştiu că nu putea să-l refuze.

Năucită, îl urmă pe ofițer, debarcând de pe feribot. Încerca să găsească o explicație. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, i-ar fi făcut una ca asta? Îl revăzu o clipă, în ochiul minții, pe Kirk, luându-i impermeabilul, dar alungă imediat ideea; el nici măcar nu fusese de față la prezentarea bijuteriilor. Şi-n plus, ar fi fost ultimul care să săvârşească o asemenea ticăloşie.

Deodată, făcu ochii mari. Cineva ar fi fost în stare de una ca asta! Sigur că da, Rory era făptaşul! Nu reuşise s-o rețină pe insulă. Nici nu era de mirare că arăta atât de convins c-aveau să se mai reîntâlnească. Prevedea deja felul cum avea să rezolve situația. Urma să muşamalizeze totul. Polițistul acela lucra pentru el, nu? Era de ajuns să explice că se produsese o greşeală.

Ajunseră la mica secție de poliție a insulei. În timp ce-l urma pe ofițer înăuntru, Sonia se gândi la comentariile ei despre temnița insulei, cu ocazia acelui prânz dezastruos, şi-şi dori cu fervoare să-şi fi ținut gura. Categoric, Rory i-o plătea acum cu înverşunare!

Înăuntru, fu surprinsă să vadă cât de aerisit şi modern era interiorul. Observă numai două celule, care păreau foarte confortabile. Paturile aveau pături în culori vesele şi erau perfect curate. Se întrebă în care dintre ele avea să fie închisă şi fu cam dezamăgită când ofițerul o conduse într-o cameră mică

din stânga.

- Mă scuzaţi, spuse el scurt, lăsdând-o acolo.

Când auzi uşa încuiată pe dinafară, Sonia înţelese dintr-o dată gravitatea situaţiei. Se aşeză obosită pe un scaun, în faţa unui birou. Deci, aceea era camera de interogatoriu.

Privi în jur. Pereţii erau de un alb imaculat. Perdele de dantelă erau agăţate la singura fereastră. Cu excepţia unui calendar care făcea reclamă la un hotel din Hamilton, nu mai exista nici o podoabă.

Cam peste zece minute, auzi glasuri şi-şi îndreptă instinctiv spinarea. Mâinile i se încleştară în poală. Peste câteva minute, o cheie se răsuci în uşă, iar Sonia se pomeni faţă-n faţă cu Rory Maragal.

- Bună dimineaţa, domnişoară Wells, o salută el pe un ton de conversaţie.

Ochii Soniei scăpărară.

- În picioare! lătră poliţistul.

Sonia îl privi lung.

- Nu cred că e necesar, Harvey, spuse Rory. Domnişoara Wells şi cu mine ne cunoaştem.

Se uită din nou la Sonia.

- Poţi sta jos, spuse el cu mărinimie, ca şi cum Sonia ar fi avut altă intenţie.

Poliţistul scoase cravata şi puse conţinutul acesteia pe birou. Aruncă o privire îngrijorată spre Rory

- Sunt toate aici, domnule?

Sonia văzu buzele lui Rory subţiindu-se în timp ce provea piesele, dar când vorbi, glasul îi era calm. Separă pandantivul de inel şi broşă.

- Mai puţin astea două.

Ofiţerul tresări.

- Vreţi să spuneţi că acestea nu sunt proprietatea dumneavoastră? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Zâmbetul lui Rory nu fu plăcut deloc. Sonia privea doar ca o spectatoare curioasă.

- Să zicem că âau fost, bine? spuse el încet. Dăruite în semn de apreciere pozitivă, s-ar putea spune.

Ofiţerul tuşi delicat.

Sunetul o smulse pe Sonia din starea ei de detaşare. Făcu ochii mari, privindu-l neîncrezătoare pe Rory. Când îşi regăsi graiul, putu spune numai atât:

- Nu pot să...

- Mă tem că problema a devenit destul de delicată, Harvey, interveni calm Rory. Cred că domnişoara s-a grăbit să atribuie limite prea largi generozităţii mele. Poţi renunţa la orice acuzaţii. Voi rezolva singur situaţia.

Văzând că ofiţerul ezita adăugă cu blândeţe:

- Într-un fel, numai eu sunt de vină. Sunt sigur că domnişoara Wells nu a avut nici o intenţie ilegală.

Ofiţerul salută.

- Prea bine, domnule.

După ce băgă bijuteriile în buzunar, Rory ridică valiza Soniei.

- Mergem? întrebă el fără intonaţie.

Dilson îl privi încruntată. Presupunerile ei se adevereau. Ei bine, n-avea să-i meargă. După cum circulau ştirile pe insula aceea, Chloe şi George urmau să afle în aceeaşi seară.

În maşină, se aşeză cât putu de departe de Rory. Comportamentul lui o cam nedumerea. Nu scosese o vorbă şi arăta peste măsură de înverşunat. Când trecură pe lângă cotitura care ducea spre casa lui George, Sonia spuse:

- Vreau să-l văd pe fratele meu.

Rory o privi rece.

- Nu cred că te afli în poziţia de a avea vreo pretenţie, domnişoară Wells.

Tăcu un moment, apoi adăugă:

- Cred că în cele din urmă îmi vei mulţumi că am intervenit pentru dumneata.

Sonia rămase cu gura căscată.

- Cred că ar fi o naivitate să întreb la ce fel de mulţumiri te gândeşti, răspunse ea tăios.

Rory frână brusc, iar Sonia trebui să se ţună strâns de scaun ca să nu fie aruncată în parbriz.

O privi lung, cu ochii ca două frânturi de gheaţă.

- Să lămurim un lucru, bine? propuse el încet. Nu-mi plac hoţii, domnişoară Wells, şi mai ales cei care abuzează de încrederea altora. Dacă eşti sora lui George, atunci nici nu pot spune cât de rău îmi pare pentru el. Şi înţelege un lucru, numai de hatârul lui şi al lui Chloe nu te pun sub acuzare. Cât despre plata pe care crezi că o doresc, nu ţi se pare că-ţi cam supraestimezi farmecele? continuă el caustic. Ce-a fost ieri, a fost ieri, domnişoară Wells. Oi fi eu ciudat, dar îmi place să mă trezesc dimineaţa din somn ştiindu-mi valorile în siguranţă.

Sonia se îndreptă de spate, şocată.

- Şi cum le-am furat? întrebă ea, străduindu-se din răsputeri să nu urle că era nevinovată. Aseară am fost permanent în văzul tuturor. Ne-ai condus la maşină. La asta n-ai stat să te gândeşti?

Rory ridică din umeri nepăsător, ca şi cum n-ar fi avut nici o importanţă, apoi porni motorul.

- Dilson, spuse el cu glas aspru, după care îi aruncă o privire scurtă. Urma să vă întâniţi la Nassau, nu-i aşa?

Sonia rămase cu gura căscată.

- Dar e ridicol! Kirk nu le-ar fi putut lua, nu mai mult decât mine. N-ai absolut nici o dovadă. Cineva le-a pus în

buzunarul mabntoului meu. Şi, mai mult, continuă ea cu înverşunare, am crezut că dumneata ai făcut-o!

Când vorbi, glasul lui Rory suna mătăsos.

- După cum am precizat deja, se pare că trăieşti sub o impresie falsă. Mă interesai, într-adevăr, nu neg. Dar nu mă interesau chiar atât de mult. Ştii, lăsând la o parte pandantivul, te-ai fi putut aranja foarte bine.

Luă o curbă, în viteză. Sonia se albi la faţă, dar nu spuse nimic.

- Te-am reperat, să ştii, continuă el. Eşti o mare prefăcută, nu-i aşa? Speriată să nu te încurci cu nimeni. Aşa se explică panica din momentul când ai dat de un om căruia nu puteai să-i faci faţă. Câţi amărâţi joci pe degete?

Acceleră.

- Şi logodnicul ăsta al dumitale... Nici el nu există, aşa-i? Doar o invenţie utilă, ca să ţii lupii la distanţă. Ei bine, ai aici un lup pe care poţi să-l tai de pe listă. Ieri, după ce te-am sărutat, mi-am dat seama că nu eşti decât o păpuşă de porţelan. Nu, domnişoară Wells, nu eu ţi-am strecurat bijuteriile. Prefer femeile adevărate.

Sonia rămase cu privirea drept înainte. Avea obrajii roşii şi, spre oroarea ei, simţea cum ochii i se umpleau de lacrimi. Rory spusese adevărul, iar aceasta o duruse. Rănise bărbaţi - fără voie, fără să se gândească, dar îi rănise. Se gândi la Arnold. Îşi înghiţi lacrimile.

Maşina ajunse la Soya Sands. Rory îi făcu semn să coboare, iar Sonia se supuse, oprindu-se nesigură pe alee, cu o privire obosită spre el. Ce urma? Avea s-o lase să plece înapoi la George şi Chloe?

Rory îi indică să urce înaintea lui pe treptele casei.

Un moment, Sonia ezită.

- Fii liniştită, spuse el tărăgănat, n-ai să rămâi mult timp aici. Numai oaspeţii şi cunoştinţele de încredere pot locui sub acest acoperiş.

Îl fulgeră din privire, iar Rory râse.

- Nu-ţi place că ai fost demascată, aşa-i? Mai ales una ca dumneata obişnuită numai cu adoraţia.

O aşteptă să i-o ia înainte, apoi o urmă până în hol. Acolo, deschise uşa unei camere şi-i făcu semn cu capul să intre. În sfârşit, închise uşa, o încuie şi plecă.

Sonia rămase în mijlocul camerei, privind fără plăcere la tapiţeria bogată a fotoliilor şi a draperiilor. Locul acela îi era atât de dezagreabil, la fel ca proprietarul, încât n-avea de gând nici măcar să se aşeze pe un scaun.

După vreo cincisprezece minute, Rory reveni. O găsi în aceeaşi poziţie.

- Poţi să stai jos, spuse el autoritar.

Sonia îi ignoră ordinul.
- Vreau să-l văd pe George, spuse ea calmă.
Rory se duse la un birou, scoase dintr-un sertar o coală de hârtie şi se aşeză.
- Toate la timpul lor, răspunse el. Mai întâi, am nevoie de câteva fapte.
O privi iritat cum continua să stea în picioare, în fața lui.
- Stai jos, insistă el aspru, şi nu mai face pe nevinovata. Ai fost prinsă cu mâța-n sac, cum se spun. Mai bine acceptă faptele şi fii mulțumită că nu te-am trimis pe continent, să ai de-a face cu legea.
- Aş fi preferat asta, declară Sonia printre dinți.
Ochii lui se îngustară, măsurând-o cu privirea, iar Sonia simți o undă de panică; nu-i plăcea deloc acea expresie.
- Nu-mi pune prea mult răbdarea la încercare, spuse el încet. Au existat femei biciuite pentru fapte mai puțin grave. Şi-acum, ai de gând să stai jos, sau trebuie să te aşez cu forța?
Sonia rămase în picioare, continuând să-l privească sfidător.
Ridicându-se, Rory o smuci spre un scaun din fața biroului.
- O singură mişcare să faci, spuse el crunt, şi vei afla pe pielea ta ce-nseamn biciul.
Sonia nu se mai putea mişca - nu mai putea face nimic. Renunță să mai lupte. Oricum era în pierdere.
- Te numeşti Sonia Wells? întrebă sec Rory, cu glasul lipsit de orice emoție. Ajunge să spui da sau nu.
Apoi, mai aspru:
- Aş prefera să te uiți la mine când îmi răspunzi.
- Mă numesc Sonia Wells, repetă ea, cu o voce la fel de inexpresivă.
- Vârsta şi ocupația.
Nu-i mai păsa. Îşi declară vârsta şi spuse că era la universitate, unde studia fizica.
- Şi te afli aici în vizită la fratele dumitale, George Denby?
- Sunt în vizită la fratele meu, repetă ea.
Rory tăcu un moment, iar Sonia îl văzu privind-o fix, în aşteptare.
- Eşti acuzată de... în fine, putem trece peste detalii, cred. Acuzata pledează nevinovată.
Notă acest lucru, apoi ridică brusc ochii spre ea, întrebând:
- Sau ai prefera să-ți schimbi pledoaria în vinovată şi să scuteşti personalul meu administrativ de o mare pierdere de vreme?
Privirea Soniei era suficient de grăitoare.
- Încercând să-mi dovedesc nevinovăția? întrebă ea usturător. Nu te învinuiesc pentru că nu încerci să-mi exonerezi numele, aşa toate se leagă perfect, nu?
Rory o privi de parcă ar fi fost gata s-o omoare.

- Crede-mă, domnişoară Wells, e foarte bine că între noi se află un birou, scrâşni el printre dinți. Ancheta va continua până când vinovăția sau nevinovăția dumitale va fi dovedită, în pofida tuturor aparențelor. Între timp, vei fi ținută sub supraveghere.

Sonia se simți cuprinsă de uşurare. Avea să se întoarcă la George şi Chloe.

- Te voi trimite la Mainsprings, adăugă el.

Îl privi lung.

- Unde?

Rory îi susținu rece privirea.

- E o stațiune de vacanță, în cealaltă parte a insulei. Se va găsi de lucru pentru dumneata.

Ochii verzi ai Soniei se dilatară, neîncrezători.

- Ai spus stațiune de vacanță, sau lagăr de concentrare?

Rory se ridică brusc, iar mâinile Soniei se încleştară. De data asta era clar că avea s-o strângă de gât! Totuşi, după ce trase adânc aer în piept, se aşeză la loc.

- Dacă nevinovăția dumitale va fi dovedită, continuă el imperturbabil, vei primi compensații depline.

Se aplecă înainte, cu un zâmbet deloc plăcut.

- Şi, de asemenea, s-ar putea să primeşti vulturul de smarald.

O ademenea, dar Sonia refuză să muşte momeala. Era dovada că o credea vinovată, fără putință de tăgadă.

Apoi, Rory se ridică iar în picioare.

- Eşti gata? întrebă el rece.

- Când îl voi vedea pe George?

- Când am să spun eu! răspunse el răstit. Dacă la Mainsprings eşti cuminte, poate peste vreo zi.

Soniei îi venea să-l scuipe. Totuşi, nu făcu decât să se ridice şi, cu capul sus, îl urmă la maşină.

Capitolul 8

Insula, îşi dădu seama Sonia, era mai mare decât crezuse. Drumul dură cam o jumătate de oră. Apariţia staţiunii de vacanţă o luă prin surprindere. Era de-a dreptul luxoasă. Înainte de a coti spre clădirea principală, care arăta mai mult ca un hotel exclusivist decât ca o tabără turistică, Sonia zări jos o plajă şi se întrebă dacă pe-acolo existau şi alte peşteri. Oare toţi cei care-l nemulţumeau pe Domnia Sa ajungeau acolo, la muncă forţată? Menţionase, cândva, nişte mine de argint. De fapt, se referise la Mainsprings.

Rory o conduse spre recepţie, în saluturile respectuoase ale angajaţilor. Intră în biroul administratorului, ţinându-i uşor o mână pe braţ. Sonia ştia că, la cea mai mică împotrivire, ar fi strâns-o ca într-o cătuşă.

După ce o lăsă în birou, plecă spunând scurt:

- Aşteaptă aici până vine cineva să te ia.

De astă dată nu mai încuie uşa. Reveni curând, însoţit de un bărbat scund şi durduliu, între două vârste.

- Ea e domnişoara Wells, Gerald, spuse. Află ce poate să facă. Dacă refuză să coopereze, mă anunţi.

După aeastă prezentare sumară, trânti uşa, lăsând-o pe Sonia cu privirea pe urmele lui.

- Aveţi experienţă? întrebă vesel administratorul.

- Zero, replică Sonia, întrebându-se dacă ştia pentru ce ajunsese acolo.

Următoarele lui cuvinte dovediră că ştia.

- Mă rog, i-aţi putea supraveghea pe copiii din piscină? Cam ducem lipsă de oameni în raionul sportiv, pentru moment.

Sonia se gândi câteva momente. Ştia să înoate. Nu era o campioană, dar se pricepea destul de bine pentru a avea grijă de copii. Dădu din cap.

Gerald o privi fix.

- Trebuie să respectaţi câteva reguli, spuse el rar. Nici o relaţie cu vizitatorii, cu excepţia celor profesionale, înţelegeţi? Stingerea la unsprezece, şi respectarea strictă a orelor de masă. Când sunteţi liberă, aveţi la dispoziţie o secţie de recreere. Veţi locui în incinta staţiunii. Aveţi dreptul la vizite, o jumătate de oră pe săptămână. Întrebări?

Sonia clipi din ochi. Era într-adevăr un lagăr de concentrare! Dar ce mai lagăr dichisit! Clătină încet din cap, apoi îşi aminti de George şi Chloe.

- Când pot primi prima vizită? întrebă ea.

- Va trebui să aşteptăm până spune domnul Maragal, răspunse administratorul, apoi apăsă pe butonul unei sonerii de lângă uşă.

Peste câtecva minute, se auzi o bătaie în uşă şi apăru o

cucoană vârstnică, scundă. Arăta ca o mătuşă nemăritată. Bretonul ei cărunt, cârlionţat, şi părul coafat permanent cu bucle mici, îi stăteau prinse sub o plasă. Purta o uniformă verde cu mâneci lungi, având guler gen Peter Pan şi manşete albe.

- Maisie, du-o pe domnişoara Wells la...

Aruncă privirea spre o hartă de pe perete.

- ...numărul douăzeci şi cinci. Arată-i ce şi cum. E însărcinată cu supravegherea copiilor de la piscină.

Ochii mici şi negri ai lui Maisie săgetară de la administrator la Sonia.

- Am înţeles, răspunse ea şi-i deschise Soniei uşa, făcându-i semn s-o urmeze.

După ce se îndepărtară, se întoarse spre ea.

- Tu pentru ce-ai ajuns aici, răţuşco? o întrebă.

Sonia nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- Şi dumneata eşti liberă condiţionat? întrebă ea.

Maisie zâmbi la rândul ei.

- Toţi suntem. Mai puţin domnul Parks, care-i administratorul.

Ridică din umeri, cu o mişcare exagerată.

- Sigur, trebuie să fie şi cineva cinstit care să tragă sforile, nu-i aşa?

- Şi pentru ce te-au umflat? întrebă Sonia curioasă.

Pe buzele lui Maisie apăru un nou zâmbet ştirb.

- Şterpelit din magazine, spuse ea. Când văd toate frumuseţile alea de-acolo, nu-mi mai pot ţine mâinile acasă.

Oftă, privind-o cu interes.

- Da' tu?

Sonia nu avea nici un motiv s-o ia pe ocolite.

- A, eu am încercat să salt Bijuteriile Coroanei, răspunse ea cu nepăsare.

Maisie se opri ca trăsnită, uitându-se lung la ea. În ochi i se ivi respectul.

- Nu mai spune...

Sonia dădu din cap.

- M-au prins la feribot.

Femeia rămase cu gura căscată.

- Nici chiar Joshua n-a ajuns pe culmile astea, spuse ea cu pioşenie. Stai numai să dau de veste! Vei fi bine îngrijită.

Sonia nu era prea sigură la ce să se aştepte, dar spera să fie o promisiune de bun augur.

În drum spre partea din spate a clădirii, văzu în jur o mulţime de uniforme verzi.

- Toţi sunt condiţionat? întrebă ea.

Maisie dădu din cap, după care preciză:

- Mă rog, majoritatea vin condiţionat şi pe urmă rămân. Uite, Joshua, de pildă. A petrecut pe insulă mai mult timp decât

oricine. Când i-a trecut termenul, s-a rătăcit şi a implorat să-l primească înapoi. La fel şi eu. Sunt aici de şapte ani. Şi tot aici îmi sunt toţi prietenii. Nici n-am curaj să plec. Ştiu că i-ar m-aş apuca de vechile năravuri. Domnul Maragal m-a prevenit că, dacă mai sunt prinsă o dată, o să mă trimită pe continent. Şi nu risc, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Leafa e bună, mâncăm aproape la fel ca vizitatorii şi mai primim şi bacşişuri.

Sonia o privi lung.

- Dar nu se teme nimeni că ar putea dispărea bunurile de valoare ale clienţilor?

Clătinând din cap cu energie, Maisie răspunse:

- Nici unul din nou nu s-ar atinge de nimic de-ale lor.

Apoi, privind-o pătrunzător:

- Şi nu care cumva să cazi în ispită. Atunci, continentul te mănâncă. Domnul Maragal află întotdeauna. Un băiat a-ncercat odată, da' nu i-a mers. A luat trei ani la puşcărie, pe continent. Nu, dacă joci cinstit cu domnul Maragal, şi el joacă cinstit cu tine. Nu face să i te pui de-a curmezişul.

Buzele Soniei se crispară. Ar fi vrut să aibă aceeaşi încredere în Rory Maragal. Cu ea nu jucase tocmai cinstit.

Camera repartizată era luminoasă şi mobilată nu luxos, dar cu toate cele necesare. Îşi despachetă valiza, sub privirile interesate ale lui Maisie.

- Frumoase lucruri ai aici, Sonia, remarcă ea. Şi vorbeşti frumos, a primit o educaţie aleasă, pun pariu. Cum te-ai luat-o pe căi greşite?

Buzele Soniei se răsfrânseră răutăcios.

- S-a întâmplat... răspunse ea.

Bătrâna oftă.

- Înţeleg ce vrei să zici. Eu am venit cu-o familie din Noua Zeelandă. Nici n-aş fi putut cere o slujbă mai bună - şi, ce-am făcut? I-am făcut de râs, asta am făcut. Niciodată nu mai văzusem supermarketuri, aveam impresia că toate lucrurile alea parc-ar fi cerut să le iei. Parfumurile şi săpunurile, astea mi-au venit de hac.

După un moment, se lumină la faţă.

- Dacă nu ţi-e cu supărare, acuma mi-e mai bine aici. Şeful meu a murit, aşa c-aş fi rămas fără slujbă, dacă nu aveam atâta noroc cu asta.

Când Sonia termină de despachetat, Maisie o chemă să-i aleagă o uniformă.

- O să-ţi vină vine, spuse ea, cu ochii ăştia verzi ai tăi. Niciodată n-am mai văzut pe cineva cu ochii verzi. Poţi să vezi pe-ntuneric? întrebă ea curioasă.

- N-am încercat niciodată, zâmbi Sonia.

Găsiră o uniformă suficient de potrivită cu măsurile ei ca să arate prezentabil.

- Fii atentă la craii din staţiune, o sfătui Maisie. Unii cred că, dac-au plătit pentru două săptămâni, au cumpărat şi personalul. Dacă ai probleme, îi raportezi domnului Parks şi rezolvă el.

Sonia o privi lung.

- Clienţii ştiu de ce suntem aici?

- Doamne fereşte! exclamă Maisie, scandalizată. Ştii cum e lumea.

Un clopot anunţă prânzul, iar Maisie o conduse pe Sonia în sala de mese a personalului. Greu şi-ar fi putut imagina ceva mai puţin asemănător cu cantina unei închisori, îşi spuse Sonia privind prin încăperea spaţioasă, cu perdele în dungi colorate şi feţe de masă cu pătrăţele, unde totul sclipea de curăţenie.

Observă că majoritatea celorlalţi erau de vârstă medie şi nu văzu decât doi infractori relativ tineri, deşi ştia că nu erau prezenţi decât o mică parte din membrii personalului. Îi privi mai atentă pe cei tineri. Bărbatul era înalt şi musculos, cu păr blond strălucitor, iar fata, o brunetă slabă, ceva mai matură decât ea, probabil în jur de treizeci.

Când îi veni rândul să-şi ia mâncarea, fu surprinsă cât de multe feluri erau oferite. Aşa cum îi spusese Maisie, mâncau aproape la fel ca vizitatorii. După ce se aşezară la o masă din mijloc, Maisie o prezentă.

- Lucrează la piscina pentru copii.

Se uită drept la tânărul cel înalt.

- Atlas, ai tu grijă de ea, da?

Blondul zâmbi.

- Sigur, Maisie.

Apoi, Maisie se întoarse spre Sonia.

- Atlas o să-ţi explice totul. El e la sala de gimnastică, dar se ocupă şi de sporturile în aer liber.

Curând, deveni clar că Maisie era organizatoarea personalului. Cu toată statura ei de cel mult un metru cincizeci, îi coordona pe toţi.

Sonia află că Atlas era escroc, iar tânăra brunetă şi zveltă, cu faţă obosită, complicea lui.

- N-au să rămână, spuse Maisie. Mare păcat, zău aşa. O să ne lipsească Atlas, când şi-o ispăşi pedeapsa. Au să plece pe continent şi-o vor lua d-a capo altundeva.

- Nimeni nu e trimis pe continent? întrebă Sonia.

Maisie o privi surprinsă.

- A, ba da, răspunse ea. Infractorii înrăiţi, fireşte. Uite, Atlas, acolo ar fi ajuns, dacă nu salva viaţa unui copil chiar înainte să-l prindă. Ar fi putut să scape, da' a văzut copilul ajuns la apă adâncă, de unde nu se mai putea întoarce. Iar Maureen, ei, ea e cam slabă, nebună după el, fireşte, unde-o trimite, acolo se duce. Nu-s oameni prea răi. Un termen într-o

puşcărie adevărată i-ar lecui pe amândoi.

O privi pe Sonia gânditoare.

- Ai avut mare noroc că nu te-au trimis.

Sonia începea să-şi dea seama de acest lucru.

- Poate fiindcă eram la prima abatere, spuse ea, apoi se strâmbă, privind-o pe Maisie în ochi. Nu le-am luat eu, să ştii, spuse ea încet. Mi le-a strecurat cineva.

Maisie nu părea prea convinsă.

- Lasă, nu contează, spuse ea cu blândețe. Cât ți-a dat?

Sonia oftă.

- Nu ştiu, n-a spus.

Bătrând-o pe braț, Maisie murmură consolator:

- Ei, nu-i chiar atât de rău, aşa-i?

Cu un nou oftat, Sonia îşi spuse că, într-adevăr, ar fi putut să fie mult mai rău.

Când ajunseră la locuințele personalului, găsiră un mesaj care spunea că Sonia trebuia să se prezinte imediat la biroul administratorului. Maisie se încruntă.

- Poate ai vizitatori, spuse ea.

În timp ce mergea grăbită spre recepție, Sonia se rugă din tot sufletul să aibă dreptate. Orict era de plăcut acolo, n-avea nici un chef să rămână.

Când intră în cămăruța de lângă biroul administratorului, Chloe aproape că-i sări de gât.

- George s-a dus să discute cu Rory, spuse ea în timp ce o îmbrățişa, apoi îi arătă o grămadă de pachete.

Sonia o privi cum desfăcea o pereche de cearşafuri de mătase cu o față de pernă, săpunuri şi diverse alte articole de toaletă. I se frânse inima. Nu părea să se apropie eliberarea, altfel Chloe nu i-ar fi adus toate acele lucruri.

După ce le puse pe toate deoparte, Chloe o privi din nou.

- Eu nici acum nu prea înțeleg, spuse ea nedumerită. Rory nu ne-a spus prea mult, doar că vulturul a fost găsit în bagajul tău şi eşti reținută până se lămureşte problema. Bietul George a fost uluit.

Sonia îşi ieşi din starea de deprimare.

- Dacă el a fost uluit, cum crezi că m-am simțit eu? replică ea indignată.

Apoi oftă.

- E clar că mi l-a strecurat cineva. Ai vreo idee, Chloe?

Chloe îşi aruncă mâinile în sus.

- M-am gândit de nenumărate ori. Ştiu că nu tu ai făcut-o, dar mai mult de-atât nu reuşesc.

O privi cu o expresie amărâtă.

- La început, am crezut că Rory a fost. Un şiretlic ca să te țină aici.

Sonia zâmbi răutăcios.

- Înțeleg că ți-a schimbat repede părerea, la fel ca mie, când l-am acuzat în față.

Posomorâtă, Chloe dădu din cap.

- Şi-n legătură cu Barbara m-am întrebat, medită ea. Nu-i plăcea deloc să fie vioara a doua pe lângă tine.

- Şi eu. Dar nu ține, interesul ei era să plec, nu să mă țină aici în continuare.

- Să nu uităm că pe Rory nu-l mai interesezi, spuse rar Chloe. E un om mândru. Nici o şansă să ierte pe cineva care a încercat să fure cea mai de preț comoară a familiei. Şi, adăugă ea triumfătoare, am uitat încă un lucru! Contractul! Dilsonii l-au pierdut în favoarea lui George, nu?

Sonia o privi deprimată.

- Cred că acum îl vor primi, nu?

- A, nu! răspunse surprinsă Chloe. Asta nu s-a schimbat. Cred că Rory a spus ceva în sensul că George nu răspunde de faptele tale.

- Frumos din partea lui, trebuie să recunosc! comentă Sonia cu ochi scânteietori.

- Păi, de fapt, şi eu mi-am spus la fel, comentă moale Chloe.

Bătând-o pe dosul mâinii, Sonia spuse încet:

- Da, draga mea, îmi pare rău. Acum nu mai văd lucrurile prea limpede.

Chloe încercă să se înveselească.

- Ei, o s-o rezolve George. N-a spus prea multe dar, cum ziceam, era prea şocat.

- Sper să nu-şi revină pe socoteala mea, murmură Sonia. Rory are impresia că am avut un complice.

- Pentru Dumnezeu, exclamă Chloe, cine? Doar nu eu!

Expresia ei îngrozită o făcu pe Sonia să zâmbească.

- Nu, dragă - Kirk.

- Kirk? repetă Chloe, îngândurată.

Sonia o privi atentă.

- Nu pare să te surprindă...

Chloe căzuse pe gânduri.

- Nu, spuse ea scurt. Kirk a mai avut necazuri.

Se încruntă.

- Cu siguranță, n-ar fi făcut o asemenea prostie. Tocmai ajunsese la limită, cu tatăl lui. Încă şi scăpare, şi pierda totul.

Apoi clătină din cap.

- Nu-l pot vedea furând de la asociații de afaceri ai domnului Dilson. Cu asta, chiar că şi-ar da foc la valiză.

Tăcu un timp.

- Totuşi, a avut ocazia, nu?

- La fel ca o duzină de alți oameni, îi aminti Sonia.

Chloe oftă adânc.

- Ne-am întors de unde am plecat, mormăi ea.
Sonia nu mai apucă să spună nimic, căci tocmai atunci apăru George, intrând cu paşi apăsaţi.
- Dacă asta-i o glumă, Sonia, cred că a ajuns destul de departe, spuse el nervos.
Sonia îl privi uimită.
- Doar nu crezi că eu am luat sărăciile alea, nu? exclamă ea.
- Serios, George...! începu şi Chloe, dar mâna lui ridicată o întrerupse.
- Spune-i lui Rory adevărul, şi gata! spuse George, privind-o exasperat pe Sonia. Te iritase rău, nu-i aşa? Ce voiai să faci? Să i le trimiţi prin poştă, după ce-i trăgeai o spaimă soră cu moartea?
Ochii Soniei începură să arunce scântei.
- Îţi mulţumesc pentru încredere, spuse ea rece. Află că, oricât ar putea să pară de surprinzător, nu eu am furat bijuteriile alea.
- Cine-a folosit cuvântul furat? întrebă George. Sigur că n-ai fura nimic. Dumnezeule mare, de parcă n-aş şti! Dar ştiu că ai obiceiul de a face lucrurile să dispară, dacă te enervează cineva.
- George! izbucni Chloe.
George se uită de la una la alta.
- Îmi amintesc, spuse el calm, când mi-a dispărut un set întreg de crose de golf.
Clipind din ochi uimită, Sonia exclamă:
- Atunci aveam doar paisprezece ani!
- Şi, continuă George, când cea mai bună pălărie a mea a fost găsită pe grămada de bălegar, plină cu un conţinut greu de descris...
Chloe nu mai spuse nimic, zâmbind doar.
- Aveam doar... începu iar Sonia.
- Oricum, trecu George peste cuvintele ei, sistemul era acelaşi, nu? Refuzasem să te te las în tabăra din Hebride, cu cercetaşii.
- Cu ghizii, corectă Sonia, neputându-şi stăpâni un zâmbet. Chiar credeai că erau cercetaşi, George? Nici nu-i de mirare că nu m-ai lăsat să plec.
George nu se amuza deloc.
- Deci, urmă el, ajunge să mărturiseşti. Rory va înţelege. O să-ţi ţină o predică, desigur, dar am să-i explic eu totul.
- Să nu-ndrăzneşti! scrâşni Sonia. Dacă sufli o vorbă despre crose sau pălărie, în viaţa mea n-am să mai vorbesc cu tine. Atunci, în veci n-o să mai creadă că n-am nici o vină.
Cam surprins de această izbucnire, George o privi lung.
- Nu tu le-ai luat? întrebă el, surprins.
Sonia strânse din dinţi.
- Ţi-o tot spun de zece minute, spuse ea enervată.

- Păi, în cazul ăsta, trebuie să aflăm cine-a făcut-o, replică George serios.

Se duse la uşă, de unde se întoarse iar.

- Nici o grijă, Sonia, te scot eu de-aici. Merg să mai vorbesc o dată cu Rory.

Chloe şi Sonia se priviră.

- Vezi, ți-am spus eu, zise Chloe. O să rezolve George.

O bătaie puternică în uşă anunță că vizita se terminase. Tresărind, Chloe o privi pe Sonia abătută.

- Nu vreau să te las să putrezeşti aici, spuse ea cu jale.

Sonia zâmbi.

- Nu putrezesc. De fapt, mă simt chiar destul de bine - dar să nu-i spui lui Rory Maragal, că dacă află o să-mi facă vânt pe continent. Acum, când ştiu că încearcă cineva să mă ajute, nu mai e chiar atât de greu să suport.

- Ei bine, poți fi sigură că George şi cu mine vom face tot ce putem, o încredință Chloe. Nu ştiu ce anume, dar o să ne gândim noi la ceva.

După plecarea lui Chloe, George reveni pentru câteva momente.

- Mă tem că va trebui să mai rămâi un timp, Sonia, spuse el mohorât. Nu ştiu ce la apucat pe Rory, dar insistă să te țină aici.

O bătu pe spate.

- Nici o grijă, eşti pe mâini bune, nici unul dintre noi nu-şi va afla odihna până nu scoatem adevărul la lumină.

Sonia rămase cu privirea spre uşa închisă. Nu-l putea vedea pe George în chip de detectiv, după cum nici Rory Maragal nu-i făcea impresia unui Dr. Watson. Una peste alta, se simțea extrem de deprimată.

Capitolul 9

Două zile mai târziu, promisiunea lui Chloe de a "face tot ce puteau" se împlini ca un trăsnet căzut din senin. în timpul după-amiezii, Sonia fu chemată la administrator şi, când intră, văzu în fața ei ochii cinici ai lui Rory Maragal. Acesta îi spuse să ia loc, apoi o anunță scurt:

- A venit logodnicul tău.

Sonia clipi din ochi, apoi se reculese rapid. Cui i-ar fi putut veni o asemenea idee, dacă nu lui George şi Chloe?

Ochii lui Rory n-o slăbeau o clipă.

- Cere să te vadă, continuă el, adăugând sec: pare convins că ai fost acuaztă pe nedrept şi maltratată.

Sonia abia dacă-l auzi. Era ocupată să ghicească oare cine putea fi acel logodnic. Probabil George considerase că situația necesita măsuri disperate...

- Ai spus că e profesor, nu? întrebă ponderat Rory. Numai că, trebuie să spun că pare cam tânăr pentru rolul ăsta. Desigur, îi voi studia mai târziu acreditările, amenință el.

Un moment, Sonia se simți mai uşurată. Avusese bănuiala îngrozitoare că George trimisese după profesorul Inskip - ei bine, se vedea clar că nu era el.

- De fapt, spuse ea, m-am lăudat doar.

Ridică spre ochii implacabili ai lui Rory o privire pe care o dorea cât mai nevinovată.

- Nu e profesor. Înțelegi, George e cam tradiționalist şi cam snob, aşa că am mințit, teamă mi-e...

Rory o privi cu dispreț.

- Îți bine uşor, nu-i aşa? comentă el alene. Să minți, vreau să spun.

Sonia roşi.

- Ei bine, pot să-mi văd logodnicul? întrebă ea, vrând să termine mai repede.

Buzele lui Rory se subțiară.

- Foarte bine, răspunse. Aş fi putut refuza, să ştii. Dar, să zicem că mă interesează şi pe mine.

Lipsi doar câteva minute, dar Soniei i se păru o viață de om.

Când auzi glasuri în dreptul uşii, sări în picioare. După o singură privire spre blondul înalt de un metru optzeci care intrase împreună cu Rory, abia reuşi să exclame:

- Gary!

În clipa următoare fu îmbrățişată şi sărutată atât de aprig, încât i se tăie respirația.

Gary Linden era un coleg de-al ei de la Cambridge, care studia dtreptul. Sonia nici nu mai ştia de câte ori o ceruse în căsătorie. Nu putea bănui cum reuşiseră George şi Chloe să-l

găsească. Ea, una, ar fi ales pe altcineva. Gary era mult prea încântat să joace acel rol.

Glasul rece al lui Rory îi făcu să se despartă.

- Fii bun şi la loc la masa aceea, îi spuse el lui Gary. Domnişoară Wells, dumneata aici.

Arătă spre un scaun din partea opusă a încăperii.

Sonia îl privi încruntată. De ce nu-i lăsa singuri? Orice deţinut avea dreptul la intimitate, nu?

Gary se întoarse şi el spre Rory. Tensiunea dintre ei aproape putea fi simţită plutind prin aer.

- Aş dori să discut cu logodnica mea între patru ochi, spuse el tăios.

Soniei îi veni să-l îmbrăţişeze. Ştia că în Gary avea un susţinător de nădejde.

Rory zâmbi crunt.

- Nu mă îndoiesc că ai dori, dar întâmplător domnişoara Wells este prizoniera mea.

Pumnii lui Gary se strânseră, însă rămase calm.

- Nu sunt numai logodnicul ei, spuse el pe cel mai perfect ton de jurist, ci şi avocatul ei. Iar acum cer să rămân singur câteva minute cu clienta mea.

Sprâncenele lui Rory se înălţară, iar ale Soniei şi mai şi. Întinse mâinile spre Gary, strigând:

- Ai luat...?!?

- Cu brio, iubito! răspunse Gary, strângând-o la piept. Şi ce caz mai bun aş fi avut ca să-mi încep cariera, dacă nu pe-al singure mele iubiri adevărate?

Rory părea gata să-l ucidă.

- Nu suntem într-o comedie muzicală, spuse el, fierbând.

Gary îl privi peste capul Soniei.

- Altfel, nici nu ştiu cum s-ar putea numi, replică el rece. Sonia e hoaţă de bijuterii cum sunt şi eu. Ţi-ai greşit persoana, domnule Maragal, şi am să ţi-o dovedesc.

- Eşti la curent cu toate faptele? întrebă calm Rory.

Sonia îşi ţinu respiraţia. Ceva îi spunea că Rory îi întindea lui Gary o cursă.

- Anumite articole, continuă Rory, au fost găsite în posesia ei, la plecarea de pe insulă.

Gary dădu scurt din cap.

- I le-ar fi putut pune oricine în buzunar. Înţeleg de ce ai arestat-o. Nu ştiai nimic despre ea, decât că e dora lui George, şi nici măcar de acest lucru nu erai pe deplin convins, nu-i aşa?

Sonia îl privea cu tot mai mult respect. Categoric, nu pierduse timpul fără să se informeze!

Ochii lui Rory păreau două cioburi de gheaţă.

- Nu e absolut corect ceea ce spui, domnule Linden. Am avut destule ocazii s-o observ pe domnişoara Wells. Şi am constatat că

are o anumită tendință spre falsități. De fapt, chiar ea a recunoscut. În situația existentă, n-am avut încotro decât s-o țin sub supraveghere.

Gary o privi pe Sonia.

- N-ai recunoscut nimic, aşa-i, draga mea?

Sonia clătină din cap. Ni-o plăcea caracterizarea pe care i-o făcuse Rory Maragal.

- N-am mințit decât în legătură cu funcția ta iubitule, zise ea dulce. Le-am spus tuturor că eşti profesor, nu student la drept.

- Mă tem că timpul a trecut, anunță Rory plin de importanță. S-ar putea să mai permit o vizită, săptămâna viitoare, adăugă el cu falsă bunăvoință.

Gary îl privi lung.

- Cer eliberarea condiționată a clientei mele, declară el.

Ochii lui Rory se îngustară.

- Clienta dumitale se află deja în libertate condiționată, murmură el.

- Cer să am acces la ea oricând doresc, insistă Gary.

Sonia începea să se alarmeze. Nu-i plăcea ideea ca Gary să se țină după ea prin stațiune.

- O vei vizita pe domnişoara Wells când doresc eu să-ți permit accesul la ea, replică netulburat Rory.

Fălcile lui Gary se strânseră. Sonia recunoştea semnalele de alarmă. Îl luă de braț.

- Nu, Gary, spuse ea încet. Nu-ți pot spune nimic mai mult decât George sau Chloe. Poate că, peste o săptămână, vei avea ştiri pentru mine.

Gary continua să-l privească încruntat pe Rory, dar se relaxă uşor, apoi oftă. Se uită cu drag la Sonia.

- Dacă te maltratează cineva, să mă strigi, auzi?

În sfârşit, Rory îşi pierdu calmul. Se apropie rapid, cu ochi scăpărători.

- Vrei să repeți ce-ai spus? întrebă el printre dinți. Numai ca să-mi dai plăcerea de a-ți băga cuvintele înapoi pe gât!

Gary era gata să-i ofere acea plăcere, şi numai apariția domnului Parks preveni o încăierare. Rory era căutat la telefon.

După ce inspiră scurt, Rory îi spuse că venea imediat şi se opri la uşă, aşteptându-l pe Gary să iasă. O secundă, acesta păru gata să refuze, dar Sonia aproape că-l împinse afară.

- Ne vedem peste o săptămână, Gary, spuse ea pe un ton categoric.

* * *

Sonia nu fu surprinsă când primi biletul. I-l dădu pe furiş un copil, în timpul dimineții, dispărând imediat după aceea. Nu

îndrăzni să-l citească pe loc. Se putea ca Atlas, care era în apropiere, să fi observat. Sonia ţinu biletul strâns în mână, iar la doisprezece şi jumătate se duse să se schimbe pentru masă. O dată ajunsă acolo, citi mesajul scurt şi concis. I se spunea să se ducă la piscină după stingere, evitând zonele luminate de pe terase.

Seara, Sonia se strecură prin jurul piscinei principale, care era luminată parţial, rămânând în locurile umbrite. Probabil că Gary, căci numai despre el putea fi vorba, o aştepta lângă piscina copiilor, unde nu ardea nici o lumină. Cunoştea drumul destul de bine şi merse mai departe până ajunse la capătul piscinei.

- Sonia? şopti un glas.

Întorcându-se într-acolo, răspunse încet:

- Aici sunt. Gary, tu eşti?

O siluetă se înălţă în spatele ei. Nu era Gary, necunoscutul era mai puţin înalt. Sonia avu un moment de panică, după care auzi:

- Kirk, la dispoziţia dumneavoastră, domnişoară.

Nu avu timp să stea mult pe gânduri. Kirk o apucă de braţ, murmurând încet:

- Haide, să plecăm de-aici.

Îl urmă, deşi nu înţelegea ce se întâmplase, nici de ce Kirk o ajuta. Trecură pe lângă un grup de clădiri folosite ca magazii, ajungând la marginea staţiunii. Sonia privi gardul înalt de doi metri din faţa lor. Ştia că jos se găsea plaja pe care o întrezărise la sosire. Gardul fusese instalat ca măsură de prevedere pentru a nu lăsa copiii să se îndepărteze.

- Kirk, n-am cum să-l sar! şopti ea.

Kirk râse încet.

- Nici nu va fi nevoie.

Se aplecă şi trase în lături două şipci ale gardului, care se dădură la o parte fără zgomot. După ce se strecură afară, o ajută şi pe ea să treacă.

Ajunseseră pe culmea falezei. Sonia privi în jos, unde luminile care licăreau pe mare îi dădeau de înţeles cât de sus se afla. Închise ochii, dorindu-şi să nu se fi uitat.

Kirk puse cu grijă şipcile la loc, apoi spuse, la fel de încet:

- Vom coborî pe cărare. O iau eu înainte - fii atentă pe unde calci, şi nu te uita peste margine. Ţine lanterna numai spre cărare.

Sonia, luând lanterna din mâna lui, îşi spuse că sfatul se a nu se uita în jos venise cam târziu.

Coborârea păru să dureze o veşnicie, dar în cele din urmă ajunseră pe plajă. Valurile clipoceau încet în apropiere.

- Am reuşit! exclamă Kirk, vesel.

Sonia îl privi.

- Kirk, nu înțeleg. De ce-ai venit? Gary te-a trimis?
- Iubito, răssşunse el indignat, nu m-a trimis nimeni. Eu te-am băgat în încurcătura asta, nu-i aşa? Era de datoria mea să te scap. Nimic mai simplu.
Se holbă la el.
- Tu mi-ai pus lucrurile în buzunar! exclamă ea indignată.
Îl văzu ridicând din umeri.
- Sigur, dar nu mă aşteptam să te prindă. Iartă-mă, iubito, am crezut că mai întâi aveau să caute pe insulă - în orice caz, nici prin minte nu mi-a trecut că se putea să te percheziționeze.
Sonia era nedumerită.
- Dar de ce, Kirk? Trebuia să ştii că n-aveai nici o şansă. Nimeni nu s-ar atinge de vulturul ăla, e o piesă de colecție cunosctă, după cum spune Rory.
Kirk scormoni nisipul cu pantoful.
- Ei, cred c-aş fi găsit unde să-l plasez. Te-ai mira să auzi cum înhață unii colecționari asemenea piese fără să pună nici o înmtrebare.
- Dar, tatăl tău...! exclamă Sonia.
O nouă ridicare din umeri. Apoi, Kirk spuse repezit:
- Vino, am o barcă în golful ăsta. E mai bine să pornim înainte de a ți se descoperi lipsa.
O luă de mână şi o conduse pe sub peretele falezei. Se mişca repede, iar Sonia, urmându-l cu răsuflarea tăiată, nu reuşi să-i mai pună nici o întrebare.
Ocoliră capătul falezei, dincolo de care plaja era mai largă. Sonia văzu silueta întunecată a unei bărci de caere se apropiau. Kirk urcă la bord şi-i întinse o mână.
- Unde mergem? întrebă ea.
Îi văzu dinții lucind când răspunse:
- Încă n-am făcut călătoria aia în Bahamas, nu-i aşa?
Sonia privi barca.
- Cu asta?
- Numai dacă eşti campioană la canotaj, chicoti el. Nu, am un iaht ancorat în golf. Haide.
- Dar, Kirk... nu sunt sigură... începu ea, apoi se supuse, când Kirk o luă de mână, trăgând-o ferm la bord. Kirk! mai exclamă.
Îl auzi râzând încet, în timp ce pornea motorul.
- Linişteşte-te, iubito. M-am îngrijit de toate. Vom discuta într-o ambianță mai confortabilă.
Iahtul era mic, dar luxos - probabil că aparținea domnului Dilson. Avea un salon bine utilat, inclusiv un bărulet spre care Kirk se îndreptă imediat ce ajunseră la bord.
- Ce bei? întrebă el.
Sonia clătină din cap. Începea să aibă îndoieli. Trebuia să ajungă înapoi la Gary şi, cumva, să-l facă pe Kirk să

mărturisească.
- Haide, o îndemnă el, întrerupându-i şirul gândurilor. Măcar un pahar, ca să sărbătorim figura pe care i-am făcut-o lui Maragal.
Mă rog, îşi spuse ea, asta era altceva. Nu-i scuza faptul de a fi luat piesele, dar măcar încercase să remedieze situația, în felul lui.
- Doar o vodcă mică, te rog, cu suc de lămâie, răspunse ea.
În timp ce Kirk turna băutura, Sonia privi în jur.
- E al tatălui tău?
Kirk făcu o mutră răutăcioasă.
- Da' al cui? Mi l-a împrumutat cu condiția să dispar de-aici. Skol! îi ură, ridicânmd paharul.
Sonia sobri şi imediat se strâmbă.
- Prea multă vodcă, Kirk, îi reproşă.
Revenind la bar, Kirk mai turnă puțin suc.
- Încearcă acum.
Tot tare era. Totuşi, Sonia minți că mergea mai uşr, apoi îl întrebă:
- Te-ai certat cu tatăl tău?
- Vorba vine, spuse el, privindu-şi paharul. În seara aceea, după ce-ai plecat, a avut loc un scandal îngrozitor.
Ochii i se îngustară.
- Maragal mi-a ordonat să nu mă mai apropii de tine.
Sonia făcu ochii mari.
- Serios? Auzi acolo, ce mai...
- La fel mi-am spus şi eu, o întrerupse Kirk. Şi nici nu mi-a fost greu să-mi dau seama de ce. Ți-am spus doar că era nebun după tine, nu?
âEra, într-adevăr. Şi nu fusese decât o nebunie, nu dragoste.
Kirk continuă:
- Oricum, mă săturasem. El făcea legea, tata se lua de mine - cred că asta a făcut să-mi sară muştarul. I-am spus lui Maragal tot ce gândeam despre el, şi m-a pus la podea înainte de a apuca să mă apăr. Scumpul de tata i-a luat partea şi m-a smotocit şi el bine, chiar în fața lui.
Luă o sorbitură de whisky, apoi privi spre paharul ei.
- Haide, abia te-ai atins de vodcă.
Sonia, docilă, mai bău puțin.
- Cred că a fost foarte neplăcut pentru tine, spuse ea cu compasiune.
Tânărul zâmbi.
- Ei, da' i-am plătit-o, nu?
Începea s-o ia cu somn. Probabil din cauza aerului marin. Clipi din ochi, încercând să se concentreze.
- N-a fost o idee prea inspirată, aşa-i? comentă easec. Şi-a luat piesele înapoi şi m-a înhățat şi pe mine.

Zâmbetul lui Kirk se lăţi şi mai mult.

- Îmi pare rău, scumpo, dar nu e numai atât. De acord, şi-a recuperat vulturul ăla nepreţuit - nici nu ştii ce rău mi-a părut după el, dar cel mai tare m-a enervat faptul că te umflase pe tine. Îi făcusem jocul de minune. Doar nu-ţi închipui că te-a crezut sincer în stare să-i iei lucrurile, nu?

Ochii i se îngustară.

- Nu, fetiţo, dar a profitat de ocazie, te-a săltat şi voia să te păstreze. Te-aştepta o lungă şedere pe insulă, şi n-ai fi plecat până nu-i făceai pe plac.

Îşi termină paharul, privind-o lung.

- Acum, am egalat scorul.

Şi, ducându-se spre un mic dulap, scoase din el două cupe de aur, mici dar de o valoare inestimabilă. Aveau încrustate pe ele vulturi de smarald.

Sonia rămase cu gura căscată.

- Cum...? întrebă ea.

- Sigur nu mai vrei unul? o întrerupse Kirk, turnându-şi încă un pahar.

Era sigură. Devenea tot mai somnoroasă. Luă încă o înghiţitură - poate alcoolul s-o mai dezmeticească...

revenind, Kirk se aşeză în faţa ei.

- De când ai ajuns la staţiunea aia, şi-a petrecut mai tot timpul acolo. A fost o nimica toată să le sustrag. Când s-a mutat la staţiune, a dat liber personalului din casă.

Pleoapele Soniei se îngreunaseră ca de plumb. Căscă.

- Îmi pare foarte rău, spuse ea, cred că am nevoie de puţin aer...

Încercă să se ridice, dar nu-şi putu mişca membrele.

Kirk trecu lângă ea.

- E-n regulă, scumpo. Vei respira cât aer vrei, după ce pornim ladrum. Mergem mult mai departe decât în Bahamas, undeva unde ştiu că pot găsi o piaţă pentru comorile lui Maragal.

Glasul lui suna ca un ecou, de undeva de foarte departe. Ca prin ceaţă, Sonia îşi mai spuse că nu voia să-l ajute să-şi cheltuiască toate câştigurile necinstite, chiar dacă le obţinea din vânzarea bunurilor lui Rory Maragal.

Se simţi luată pe sus, dusă în braţe, apoi culcată într-un pat.

- Nici o grijă, Sonia, nu-s chiar atât de rău, răsună iar glasul lui Kirk, parcă de la o distanţă şi mai mare. Avem destul timp să ne cunoaştem. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple apa, iubito, mai spuse el, în timp ce o învelea cu o pătură, dar presimţeam că te-ai fi eschivat.

Se ridică, privind-o. Sonia încerca cu disperare să înfrunte somnul.

- Ştii, spuse el tărăgănat, pierderea cupelor n-o să-l doar

nici pe jumătate la fel de mult cât faptul că te-a pierdut pe tine. Pentru prima dată în viața lui, Maragal a pierdut pe toate fronturile.

Capitolul 10

Din acel moment, Sonia dormi adânc. Cu următoarea ocazie când încercă să deschidă ochii, simțurile ei amorțite o înştiințară că era dimineață. Cineva încerca s-o trezească, ea nu voia decât să doarmă, dar nu avea putere să spună.
- Hai, iubito, revino-ți. Încearcă să bei asta.
Fu ridicată, şi simți o ceaşcă la buze. Făcu un efort, dar degeaba. Capul îi căzu pe umăr.
- Bine, dormi mai departe, iubito, spuse un glas resemnat. Cred c-am exagerat puțin doza.

* * *

Când fu iar cât pe ce să se trezească, în jur se auzeau zgomote, strigăte şi tropăit de paşi. Încercă să se concentreze, dar nu reuşi nici acum. Oricum, n-o privea; pleoapele grele îi căzură iar peste ochi.
Glasul care răsună în apropiere părea vag familiar.
- Şi ce-avem noi aici? Frumoasa adormită, fără îndoială!
Liniştea îi fu iar tulburată. Se simți apucată de umeri şi ridicată fără menajemente.
- A, nu, lasă-te de bancuri, spuse glasul. Haide, jocul s-a terminat. Poți să termini cu teatrul.
Mâinile o smuciră brutal.
- Uită-te la mine, fir-ai a dracului!
Sonia îşi simțea genele lipite de ochi. Făcu un mare efort, de astă dată cu oarecare succes. Nu putea să vadă limpede, chipul din fața ei plutea încoace şi-ncolo. Zări doi ochi pătrunzători şi, în clipa următoare, fu împinsă înapoi pe pat.
- Beată, pentru Dumnezeu! spuse un glas dezgustat. Vă sărbătoreați succesul, fără îndoială. Ei, vom vedea ce efect au câteva ceşti de cafea neagră, da?
Lăsată în pace, Sonia alunecă din nou pe tărâmul viselor, până când e simți ridicată iar. O ceaşcă îi atinse buzele. Îşi aminti vag că şi Kirk făcuse acelaşi lucru.
- Kirk...? murmură ea.
Acest cuvânt părul să-l înfurie pe omul cu ceaşca.
- Bea, spuse el aspru, că de nu, ți-o torn pe gât!
Sonia încercă iar să deschidă ochii.
- Pleacă... se tângui ea. Lasă-mă...
- Pe toți sfinții, strigă omul, ai de gând să bei sau nu?!?
Îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor. Ceva părea foarte comic, făcând-o să chicotească.
- Parc-ai fi Rory Maragal... bâigui ea, apoi capul îi căzu pe spate şi din nou nu mai ştiu nimic.

* * *

La următoarea trezise, simţurile i se mai limpeziseră, dar continua să fie inexplicabil de obosită. Privi patul somptuos în care zăcea, cu cearşafuri de mătase, apoi pereţii zugrăviţi într-un verde marin blând, cu suluri aurii pe ici pe colo.

Ochii i se opriră asupra unui tablou agăţat în faţa ei. Era un portret - un bărbat în armură spaniolă; expresia lui trufaşă şi scutul pe care-şi rezema degetele lungi o readuseră brutal la realitate. Acum ştia unde se afla!

Se ridică repede în capul oaselor. Era în cămaşă de noapte, iar braţul stâng îi părea cam îngreunat. Se uită să vadă care era cauza.

Pe încheietură îi strălucea brăţara de logodnă a familiei Maragal, iar pe degetul inelar... Cerule! Inelul cu smarald!

În timp ce le privea, simţi ceva rece pe gât. Aproape că ţipă şi-şi duse degetele acolo. Era un lanţ de aur, iar când îl îndepărtă, luminiţele vulturului prins în capăt scânteiară în faţa ei.

Închise ochii. Numai de-ar fi ştiut cum ajunseseră acolo!

Uşa se deschise şi apăru Gary.

Sonia nu făcu decât să-l privească. Nu ştia cum să-i explice prezenţa ei în casa lui Rory Maragal, necum într-un dormitor! Apoi îl văzu şi pe Rory urmându-l, iar privirile li se încrucişară. Oare Gary avea s-o mai reprezinte ca avocat? Dacă avea vreodată nevoie de ajutorul lui, acesta era momentul.

- Sonia? întrebă el, apucând-o de mână. Acum te simţi bine?

Nu înţelegea întrebarea. Gary părea îngrijorat. Poate că se înfuriase! Reuşi să-i răspundă destul de calm.

- Mi-e puţin cam somn, atâta tot. Gary, nu mai fi aşa de speriat.

Când observă inelul şi brăţara, George deveni ţeapăn. Se întoarse spre Rory şi, după un scurt schimb de priviri, oftă şi-i eliberă mâna. Apoi se aplecă repede pentru a o săruta pe obraz.

- Numai fericire, iubito, murmură el.

Clipind din ochi, Sonia îl privi cum se îndepărta şi ieşea pe uşă.

Rory se uită la ea câteva momente, cu o expresie indescifrabilă.

- Ce face Crăiasa mea a Zăpezii? murmură el.

O fi fost Sonia nebună, dar nu-şi pierduse minţile chiar de tot.

- Nu sunt a "dumitale" în nici un fel, domnule Maragal, spuse ea rece.

Apoi îşi aminti de inel şi brăţară. Întinse mâna spre el.

- N-ai să mă crezi, dar n-am idee cum au ajuns aici şi nu pot

nici măcar să inventez o poveste plauzibilă.

Rory se apropie de ea.

- Pot eu, spuse el enigmatic.

Expresia lui fudulă nu-i plăcea deloc Soniei.

Când îi luă mâna şi începu s-o mângie, Sonia auzi sunând semnalele de alarmă.

- M-am hotărât să te iau de soţie, anunţă el calm, continuând înainte ca Sonia să-şi poată reveni: nu găsesc nici o altă cale pentru a mă asigura că-mi va rămâne intactă colecţia. Pare să exercite asupra ta o fascinaţie morbidă. Poate că, după ce-ţi va aparţine, am să pot dormi şi eu în linişte.

Sonia îşi regăsi graiul, deşi suna cam cu o octavă mai sus.

- Presupun că eu n-am nici un cuvânt de spus în povestea asta? întrebă ea, aruncând scântei verzi din ochi.

Spre şi mai marea ei furie, Rory clătină din cap, răspunzând:

- Nimic care să poate avea cea mai mică influenţă.

- M-ai numit păpuşă de şporţelan! îl acuză Sonia. Ai spus că-ţi doreai o femeie adevărată!

Mâna lui continua s-o mângâie pe a ei.

- Aşa e, răspunse el calm. O vreau pe femeia pe care am trezit-o la viaţă cu buzele mele în noaptea aceea.

O cuprinse cu braţul pe după umeri.

- Am găsit-o o dată şi intenţionez s-o găsesc din nou.

- Nu te iubesc, minţi Sonia, încă nefiind gata să capituleze.

Ochii li se întâlniră.

- Nu? murmură el. Ei, asta se poate rezolva.

Şi o ţintui cu spatele de pat.

Văzându-i hotărârea din ochi, Sonia încercă zadarnic să-şi potolească bătăile inimii.

- Nici chiar Kirk n-ar merge atât de departe, reuşi ea să bâiguie.

În ochii lui se ivi un fulger, făcând-o să-şi ţină respiraţia.

- Kirk a fost un prost, spuse încet Rory. Nu face greşeala de a mă pune pe acelaşi plan cu el. Dacă s-ar fi atins de tine cu un singur deget, acum n-ar mai fi umblat pe picioarele lui.

Dintr-o dată, Sonia îşi dădu seama că omul acela o iubea. Şi i-o spunea în felul lui.

- Eu nu... nu pot...

Atâta reuşi să răspundă. Buzele lui le striviră pe ale ei. Simţi din nou imboldul de a reacţiona, de a renunţa la orice prudenţă, dar încă se mai temea.

Rory ridică încet capul, privind-o. Avea pleoapele lăsate peste ochi, grele.

- Sper că vei avea minte, iubirea mea, spuse el încet. Toată insula ştie că ne căsătorim.

Ridică uşor din umeri.

- Nu că s-ar mira cineva. Păreai să fii singura care nu ştiai ce simțeam.

Sonia nu putea decât să-l privească, după care îşi aminti de Gary. Se uită la inel, apoi din nou la Rory.

- Gary? întrebă ea.

Rory zâmbi, iar Sonia îşi spuse că avea un zâmbet fermecător, când voia să şi-l arate.

- Chiar eu i-am spus, răspunse el. Amaflat adevărul de la Chloe. Nu m-a crezut până n-a văzut inelul.

- Dar, dar... se bâlbâi Sonia, nici nu m-ai cerut, atunci... şi, dacă stau să mă gândesc, nici acum nu m-ai cerut încă!

O strânse la piept.

- Ca să-ți dăruiesc plăcerea de a mă refuza? O, nu, iubirea mea, începem aşa cum ne este menit să continuăm. Ai să te măriți cu mine fiindcă aşa spun eu.

Sonia se gândi la acea declarație dictatorială şi-şi spuse că-i plăcea metoda lui de a o cere în căsătorie. Oricum, era unică. Şi începea să i se facă iar somn. Căldura brațelor lui o moleşea. Murmură:

- Cine m-a culcat, Rory?

Privind-o cum se ghemuia ca o pisică în brațele lui, Rory îi sărută uşor pleoapele.

- Chloe, spuse el încet. Când ai să te trezeşti din nou, o voi aduce să te vadă. Dilson ți-a dat o doză prea mare de tranchilizante. Medicul a spus că abia peste o zi, două, le va trece complet efectul.

Sonia îi auzea glasul stingându-se treptat şi, fiindcă nu voia ca Rory să plece, îl cuprinse cu brațele pe după gât şi-şi frecă nasul de obrazul lui.

Rory înțelese. Înainte ca Sonia să adoarmă din nou, un glas murmură lângă urechea ei, mângâietor:

- N-am să plec de lângă tine... niciodată.

- Sfârşit -